

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YUCKY KICKS!

JANUARY RAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

COPYRIGHT© 2023 JANUARY RAYNE

**TÜM HAKLARI SAKLIDIR. BU KİTAP VEYA HERHANGİ BÖLÜMÜ, AÇIK YAZILI İZİNİ OLMADAN, Aİ
VE İLGİLİ PROGRAMLAR DA DAHİL OLMAK ÜZERE, HİÇBİR ŞEKİLDE ÇOĞALTILAMAZ VEYA**

KULLANILAMAZ.

KITAP İNCELEMESİNDE KISA ALINTILARIN KULLANILMASI DIŞINDA YAYINCININ İZNİ.

SHALLOW COVE ROMANCE LLC TARAFINDAN AMERİKA BİRLEŞİK

DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR.

GRAFIK: ADOBE STOK

GRAFIK VE KAPAK TASARIMCISI: DALLAS ANN DESIGNS WWW.AUTHORJANUARYRAYNE.COM

ALSO BY
JANUARY RAYNE

Shallow Cove™ Boyutlar seri sırası

Kitap 0.5: Ebediyen Onun

Kitabı Kitap 1: Ebediyen

Lanetlenmiş Kitap 1.5:

Sürüngenler Karnavalı Kitap

2: Ebediyen Lanetli

Shallow Cove™ Karanlık Boyutlar serisi sırası

Kitap 1: Hanımelleri

DEDICATION

Kukuna, bunu okuduğunda benim için nasıl ağlayacağına.

AUTHOR'S NOTE

Dikkat: Bu kitaptaki her şey kurgudur. Eğer bunların gerçek hayatta olabileceğine inanmakta zorlanıyorsanız, haklısınız. Bu hikâyedeki hiçbir şey inandırıcı değil. Hayal gücüm çılgına döndü.

İçerik Uyarıları: Bu kitap takip, karanlık temalar, rızasızlık, S/A, somnofili, zorla hamilelik, doğum kontrolüne müdahale, kan paylaşımı, uyuşturulmuş bir FMC ve cinayet içermektedir. Bu konulardan etkileniyorsanız lütfen okumaktan kaçınınız. Akıl Sağlığı önemlidir. Siz önemlisiniz.

PROLOGUE

CREED

Shallow Cove Enstitüsü

Zaman görecelidir. Uzun süre aynı yerde kaldığınızda, başka bir şey hatırlayamazsınız.

Benim için durum böyle. Buraya ne zaman geldiğimi hatırlamıyorum ve kimse bana nedenini söylemedi. Tek bildiğim iliklerime kadar acı çektiğim. Derim kesilip açıldı. Kanım boşaltıldı ve değiştirildi. Organlarım çıkarıldı ve tekrar içime yerleştirildi. Kemiklerim kırıldı ve paramparça oldu. Yüzlerce kez bilinmeyen maddeler enjekte edildi.

Ve bir şey her zaman aynı kalır.

Nedenini hiç bilmiyorum. Hiç kimse bana bir şey açıklamadı.

Tek bildiğim güneşin nasıl bir his olduğunu ve esintinin tenimde nasıl bir his yarattığını unuttuğum. Gülmenin nasıl bir şey olduğunu unuttum. Aslında en son ne zaman komik bir şey bulduğumu hatırlamıyorum. Pek bir şey hatırlayamıyorum. Her şey karanlık. Kalbim, zihnim, ruhum.

Burada öleceğim sonucuna vardım. Yapmaya çalıştıkları ya da beni yapmaya çalıştıkları şey işe yaramıyor.

Bu girişimleri beni öldürecek ve ben ölümü hoş karşılıyorum. Bunu *istiyorum*. Onu *arzuluyorum*.

Onu *diliyorum*.

Bunu yapan insanlar hasta ve sapkın. Kendilerine bilim adamı diyorlar ama bilimin adını kötüye çıkarıyorlar. Kafadan çatlaklar.

Yeni bir yaşam biçimi yaratmaya çalışıyorlar. Burada geçirdiğim süre içinde vardığım sonuç bu.

Günler mi, aylar mı, yıllar mı oldu? Bilmiyorum. Beni karanlıkta tutuyorlar.

Kelimenin tam anlamıyla.

Gözlerimi kapatıyorum ve karyolamda otururken başımı beton duvara yaslıyorum. Vücudum soğuktan titriyor ama aynı zamanda da üşüyor,

Tenim yanıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor ve başım ani bir sersemlikle dönüyor.

Koridorun aşağısından gelen çığlıklar kulaklarımı çınlatıyor ve başımda bir ağrı zonklamaya başlıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, başımı omuzlarımın üzerinde döndürerek rahatlamaya çalışıyorum ama çığlıklar daha da yükseliyor. Sonra, molada olan bir gardiyanın kahkahalarını duyuyorum. Biliyorum çünkü bana işkence edilmesini izlemek için ne zaman döneceğini söylemeyi seviyor.

Ama *neden* onu duyabiliyorum? Bana hiç değil.

Ağlamalar geri dönüp hıçkırıklara dönüşene kadar sesler bulanıklaşıyor. Kimin ağladığını bilmiyorum. Bu katta tanıdığım tek kişi benim.

Bana ne oluyor böyle?

Başımı ellerimin arasına alıp seslerin gitmesini istiyorum. Birbirleriyle çarpışıyor, sesleri yükseliyor, bulanıklaşıyor ve beni yere düşüren beyaz bir parazit haline geliyorlar. Nefesimi tutamıyorum.

Parmaklarım acımaya başlıyor ve ellerimi önümde tutuyorum, görüşüm odaklanmaya çalışan bir kamera gibi bulanıklaşıyor ve keskinleşiyor. Karanlıkta onları nasıl görebilirim? Tırnaklarım kanıyor ve kendi kanımın görüntüsü dişlerimi acıtıyor. Gardiyan koridordaki düğmeyi çevirince hücrenin ışıkları yanıyor ve kafam daha da karışıyor.

"Şu haline bak." Gardiyan Franklin güneyli aksanıyla konuşuyor. "Bunca zamandır, dürtme ve kışkırtmalarının hiçbirinin işe yaramadığını düşünüyordum. Bir şey işe yarıyor." Hücremin parmaklıklarına yaslanmış, ağzına atmadan önce bir fıstığın kabuğunu soyuyor.

Kabuğu yere fırlatıyor, sonra üzerine basıyor, çıtırtı zihnimde yankılanıyor ve onu lime lime etmek istememe neden oluyor.

"Doktorlar bunu duyduklarına çok sevinecekler."

"Siktir git," diye homurdanıyorum, sesim daha derin ve kendi sesim gibi çıkmıyor.

Kıkırdıyor, sopasıyla metal parmaklıklara vuruyor ve telsizle konuşuyor. "Denek 1-5-4-3'te ilerleme kaydediyoruz," diyor. "Tırnak kanamaları, dengesiz davranışlar, ses farklılıkları."

"Onu hazırlayın," diyorlar telsizin diğer ucundan, konuşmayı bitirdiklerinde parazit kesiliyor.

"Memnuniyetle." Bunu onlara değil bana söylüyor.

Sırt üstü dönüyorum, kafamın içinde kavga eden tüm sesler sona eriyor ve tırnaklarımdaki acı yok oluyor. Geriye kalan tek şey kan.

Hapishanemin kapısı açılıyor ve Franklin bana doğrultulmuş bir sakinleştirici silahla orada duruyor. Aralarına fıstık parçaları sıkışmış sarı dişlerini göstererek sırıtıyor. Kısmen kel olan kafası floresan ışıkları altında parlıyor. İnce kahverengi saç telleri yağlı kubbenin üzerine taranmış.

En çok görmek için sabırsızlandığım kişinin o olması üzücü çünkü acıyı veren o değil.

Eskiden onunla dövüştürdüm. Daha iriyim ve çok daha güçlüyüm ama beni yeterince uyuşturarak iyi bir iş çıkardılar, böylece artık kendim için gerçekten dövüşemiyorum. Önceki günlerde kendimi savunmamı izlemek hoşlarına gidiyordu. Sözlerimi ve hareketlerimi not aldılar.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bir ön inceleme yaptıklarını ve çalışmalarını için veri topladıklarını söyleyebilirim.

Keşke neyi başarmaya çalıştıklarını ve bana ne enjekte ettiklerini anlayabilseydim.

Franklin ateş ediyor, ok namluyu terk ederken çıkardığı ses zamankinden daha yüksek ve iğne boynumun yan tarafına çarparak beni yere yığılana kadar aşağı çekiyor. Gözlerim açık kalmakta zorlanıyor, bu yüzden hatırladığım tek anıyı düşünerek bakışlarımı duvara kilitliyorum. Aklımı başımda tutan anıya.

Çok değil ama tatlı bir şeyin kokusunu hatırlıyorum. Hanımeliydi. Çiçeği koparıp burnuma götürdüğümü ve o kadar derin içime çektiğimi hatırlıyorum ki ciğerlerimde genişleyecek yer kalmamıştı. Sonra tatlı şeyi ağzıma atmadan önce ucundan tutup kopardığımı.

Dış dünyaya dair sahip olduğum tek şey bu ve ne zaman testlerini yapsalar ona tutunuyorum. Buradayken gördüğüm onca çirkinlik arasında tutunabildiğim tek güzellik bu.

Hücremde birden fazla ayak sesi yankılanıyor ve odadan dışarı sürüklenirken ayak bileklerimden tutuluyorum.

"İlerleme görmek güzel Creed. Herhangi bir umut ışığı görmeden öleceğinden endişeleniyordum. Sanırım çabalarımız sonunda işe yarıyor."

Bedenimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sahip olduğum tek şey zihnim ve her zaman olduğu gibi, bardan eve yürürken kafama darbe aldığım anı hatırlıyorum. Özel bir şey değildi. Hiçbir şeyi kutlamıyordum. Sadece stresli bir günün yorgunluğunu atmak istemişim. Ailem yeni ölmüştü ve servetlerini bana bırakmışlardı.

Onlardan nefret ettiğim için hiç istemediğim bir servet. Ve sonra burada uyandım.

Beni masaya yatırdıklarında bileklerimdeki deri çekiliyor. Sırada ayak bileklerim var ve masa ayakta duracak şekilde kaldırılarak önümdeki üç adam ortaya çıkarılıyor. Bu odada o kadar çok bulundum ki, başka isteksiz denekleri olup olmadığını merak ediyorum.

"Bakalım ne kadar ilerlemiştiniz." Yuvarlak gözlüklü ve üst dudağının üzerinde ince bir bıyığı olan kişi alaycı bir gülümsemeye anons ediyor. Çarpık ön dişlerinin arasında kocaman bir boşluk var ve gözlerinde meraktan başka bir şey yok.

Saçları dökülen diğer bilim adamlarından biri uzun ince saçlarını yağlı ince bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış. Üstümdeki bir şeyi ayarlıyor.

Başımı arkaya eğdiğimde bana kuafördeki saç kurutma makinelerinden birini hatırlatan bir şey görüyorum. Metal sesleri geliyor ve keskin bir şey şakaklarımı delmekle tehdit ediyor.

"Ne yapıyorsun lan sen? Bana ne yapıyorsun? Uzak benden!"

"Ona daha fazla sakinleştirici verin. Çok fazla hareket ediyor." Üçüncü bilim adamı duvara yaslanırken kollarını kavuşturmuş, odanın karanlığı yüzünü gizliyor ama vücudunun geri kalanını gizlemiyor. Sorumlu kişi o gibi görünüyor, projesini uzaktan izliyor, adamları çalışırken neyi sevip neyi sevmediğini görüyor.

Şakaklarımdaki baskı daha da yoğunlaştığında nefesim boğazımda , ama tam çılgılık atacakken ilaç sistemime giriyor ve rahatlıyorum. Hâlâ mücadele etmeye çalışıyorum ama bu vücudumu çamurda ya da bataklıkta hareket ettirmek gibi bir şey. Ne kadar mücadele etmeye çalışırsam, o kadar ölüme batıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ kollarımı hareket ettirmeye çalışarak mırıldanıyorum. "Lütfen," diye acınası bir şekilde yalvarıyorum. "Lütfen daha fazla değil." Bir bıçak derimi delip öyle derin kesiyor ki, yemin ederim bıçağın kemiğime saplandığını hissediyorum.

Uyuşturulmuş haldeyken bağırabildiğim kadar bağırıyorum. Şakağımdaki ince deri tabakasından geçen iğnelerin basıncı çok fazla hareket etmemi engelliyor. Aşağı baktığımda sol kolumun balık gibi açıldığını fark ediyorum.

Ve kemiklerimi görebiliyorum.

Kan altımda birikiyor, bir şelale gibi özgürce damlıyor.

"Ne oluyor lan?" Kelimeler sessiz ama aynı zamanda bağırmaya teşebbüs ediyor. Dilim kalın ve şişmiş hissediyorum. Bana açtıkları korkunç yarayı iyileştirmek için derimin birbirine dikilmesini izlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ne?"

ne yaptın? Bana ne yaptın!" Tekrar ığlık atıyorum, sistemimdeki uyuşturunucuyu yenmek ve buradan çıkmak için cehennem gibi savaşmak için kendimi irade etmeye çalışıyorum.

Ama irade ilaçtan daha güçlü değildir.

Hiçbir şey değildir.

"Aman Tanrım. İşe yaradı! Birçoğunun ilki olacak," diyor yuvarlak gözlüklü adam, çerçeveleri burnuna doğru iterek.

"O kadar hızlı değil." Duvara yaslanmış olan ışığa geliyor ve sonunda yüzünü görebiliyorum. "İyileşebiliyor ama başka neler yapabileceğini bilmek istiyorum. Ona pek çok farklı türde DNA enjekte ettik. Neyin yapıştığını bilmek istiyorum."

Ne hakkında konuşuyorlar?

"Lütfen, bırak gideyim," diye mırıldanıyorum, görüşümde bir bulanıklık var. "Ne yaptığını kimseye söylemeyeceğim. Lütfen," diye son bir kez deniyorum.

Yetkili adam çenemi kavrıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Biri koyu kahverengi, diğeri süt beyazı. "İstediğin kadar yalvarabilirsin 1- 5-4-3. Artık Creed Blackstone değilsin. Burası senin yeniden doğduğun yer. O gece sokakta tek başına yürürken olduğundan çok daha fazlası olacaksın. Seni gördüm ve planladığım şey için mükemmel olacağını biliyordum. Çok yalnız görünüyordun. Biz senin yeni evin olacağız."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama şakaklarımı tehdit eden iğneler beni durduruyor. "İğneleri yerleştirin," diye anons ediyor.

Onu durdurmaya çalışacak vaktim yok, yapabileceğimden değil, işe yaramazım. Ben onların oyuncağıyım ve onlara izin vermekten başka seçeneğim yok.

İğneler şakaklarıma saplanıyor ve tekrar çığlık atıyorum, bu sefer acı gırtlաğıma kadar geliyor. Acım paslanmaz elik duvarlarda yankılanıyor. Ateş içimi yakarken tüm vücudum geriliyor ve ter derimin üzerinde kalın bir tabaka oluşturuyor.

Hareket etmeyi bırakıyorum. Yapabileceklerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Vücudum hareketsiz. Gözlerimi hareket ettirebiliyor ve nefes alabiliyorum, ama hepsi bu. Düşüncelerim daha karanlık, daha şiddetli bir hal alıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir öfke, tıpkı kalbime pompalanan kan gibi damarlarımda dolaşıyor. Görüşüm tnellesiğiyor ve her şey yükseliyor.

Kokularını alabiliyorum.

 adamın her birinin farklı bir kokusu vardır ve hepsi de iticidir.

Gözlerim gözlüklü ve dişlerinin arasında bir boşluk olana kayıyor. Etinin her yükselişini ve düşüşünü izlerken boynundaki nabız atıyor. Ağzım sulanıyor, gırtlաğını parçalamak ve doyana kadar kanını içmek istiyorum.

"Gözlerine bak." Lider yüzümü işaret ediyor. "Değişmişler. Kalın siyah halkalarla muhteşem bir altın rengi. Kurt değiştirme genine benziyor, belki de." Bir şeyler yazıyor, kalemin kâğıt üzerindeki karalamaları hırlamama neden oluyor. Bana kara tahta üzerindeki çivileri hatırlatıyor.

"Hırlama kesinlikle kurt hırlaması, belki de kurt adam?" diyor telli atkuyruğu.

Lider çenemi kavırıyor ve üst dudağımı kaldırıyor, hoşuna giden bir şey gördüğünde sırtıyor. "Kurt adam. Şu dişlere bak."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama çenemi tuttuğu yerden çekmeyi başarıyorum, iğne kafama daha da batıyor. Donup kaldım.

"Güzel. Yaratıcına homurdanma, 1-5-4-3. Şoku gönder," diye emrediyor.

Zihnimde bir sarsıntı alevleniyor, omurgamı zıplatıyor ve her santimim titriyor.

"Yeter," diye tekrar emrediyor.

Elektrik kesildiğinde, rahatlayarak sarkamıyorum, beynimi delen iğneler beni dik tutuyor. Dişlerim takırdıyor ve dilimin üzerine kanın metalik tadı damlıyor. Isırmış olmalıyım.

"Tekrar."

Elektrik bir kez daha içime doğru ilerliyor. "Dur."

Tekrar gitmelerini işaret edene kadar zar zor nefes alabiliyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar.

İçimdeki anlayışlı, doğru ve yanlış arasındaki farkı bilen rasyonel kısım zihnimin gerisinde kayboluyor.

Elektrik artık beni rahatsız etmediğinde başımı eğiyorum. Olsa olsa düşük bir uğultu gibi geliyor. Yeni gözlerimle dişlerinin arasında bir boşluk olan adama bakıyorum.

"İnanılmaz," diyor Atkuyruğu hayretle.

Ardından bir meşale yakılıyor, ucunda maviye dönen parlak turuncu bir alev havada dans ediyor. Süt gibi gözleri olan adam meşaleyi gözlüklü olandan alıyor, sonra bir saniye bile beklemeden omzumun üzerinden koluma doğru ilerliyor.

"Vay anasını." Gözlük yanıma koşup kolumu inceliyor. "Pullar. Soluk ama siyahımsı mor bir renge benziyorlar. Alevler derisine çarptığında ortaya çıkmışlar. Belki de onu koruyorlardır? Zırh gibi."

hayranlıkla bakıyor, bakışları kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra Atkuyruğu'na dönüyor. "Onda da ejderha DNA'sı var."

"Yılan ," diyor Sütü Göz, düşünceli bir şekilde çenesine vurarak.

Her santimim, kanımdaki her hücre, bağlardan kurtulmaya çalışıyor. Kalbini göğsünden sökmek ve son kez atarken organdan gelen sıcak kanı içmek istiyorum. Özgür kaldığımda onları avlayacağım ve öldüreceğim. Her kemiğini ezeceğim, tozunu içime çekeceğim ve tadından salyalarım akacak.

Hay sikeyim. Kulağa hoş geliyor.

Kafamın arkasında bunu istememem gerektiğini söyleyen bir ses var, ama umursamamam için çok uzak.

"Kesinlikle ejderha." Gözlük kolumdaki pullardan birini sıyrıyor ve bana dokunmasını istemediğim için kükrüyorum. Ağzımdan ateş fışkırıyor ve burun deliklerimden dumanlar yükseliyor. Paltosunu tutuşturmayı başarıyorum. Bağırıyor, hızla omuz silkiyor ve yangını söndürmek için üzerine basıyor.

"Başarımızla bu kadar gurur duymasaydım kızardım." Sütü Göz bana doğru yürüyor, elini boğazıma doluyor ve o kadar yakınıma eğiliyor ki nefesindeki sigaranın ve bir şekilde elde etmeyi başardığı amcığın kokusunu alabiliyorum. Kalan kokuya bakarak, dün gece olduğunu söyleyebilirim.

Onu kim sikmek ister ki? Muhtemelen parasını ödemiştir.

"Nerede olduğunu ve kime hizmet ettiğini hatırlasan iyi edersin. Ben senin baban, kardeşin, rahibin ya da şu an dua ettiğin tanrı her neyse oyum. Yeterince açık konuştum mu?"

Öfke çok derinlerde yanıyor, boğazımda sıcaklık alevleniyor ve dudaklarımın arasından dumanlar yükseliyor.

Bana her ne yaptılarsa, ben sokaktan aldıkları adam değilim.

Eğer ben bir erkeksem.

Hiçbir şey söylemiyorum ve o da başımı geriye itiyor. İğneler bükülüyor ve kafamın içinde kesik kesik bir acı yankılanıyor.

"Başka neler yapabildiğini bilmek istiyorum. Başka hangi yeteneklere sahipsin? Ağzını ateşe ver. Yapmak üzere olduğumuz şey için canlı canlı yanmamıza gerek yok."

Gözlerimi ona dikiyorum, alnımdaki ter gözlerimi yakıyor ve buzdolabına benzeyen bir şeyi açarken onu takip ediyorum.

Ağzımın üzerinde ağızlığa benzer bir şey oluşuyor.

"Bunu yakmayı deneyebilirsiniz ama aleve dayanıklı kumaştan yapılmıştır. İtfaiyecilerin giydiği türden. Çok fazla dayanamayabilir ama yapmak istediğimiz şey için yeterli olacaktır," diye bilgi veriyor Gözlük, sanki bir köpekmişim gibi ağızlığı bana takarken.

"Sakinleştiriciyi bırakıyor. Dönüşüm geçirdiği için daha çabuk tükeniyor. Daha fazlasını yerleştirin ve dozun sabit kalması için serum takmaya başlayın." Sütü Göz öne doğru atılır, elinde bir bez, diğer elinde de kapağı mantarla kapatılmış küçük kahverengi bir şişe vardır. Mantarı patlatır ve içindeki her neyse birkaç damlasını bezin üzerine silkelerken şişe yere düşer.

Vay anasını.

İçime çekiyorum.

"Bu da ne böyle?" Kelimeleri sert bir alaycılıkla söylerken boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ve beze ulaşmak için bağları çekiştiriyorum. İçinde yuvarlanmak istiyorum. Tenimin o kokuyu almasını ve kokunun tenime sinmesini istiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye kıkırdıyor, bezi kendisi de kokluyor. "Ben hiçbir şey koklamıyorum. Senin kokuyor olman ilginç. Bunu not al," diyerek parmaklarını Atkuyruğu'na doğru şaklatıyor.

Adam hevesle dinliyor, iyi bir kaltak gibi not defterine bir şeyler karalıyor.

Özgür olduğumda yapacağım ilk şey kafa derisini koparmak ve at kuyruğunu ağzına sokmak, onu bırakmadığı tek şeyle boğmak olacak.

"Görünüşe göre bir şekil değiştiren ya da kurt adamın çiftleşme özelliklerini edinmişsiniz.

Belki deneylerimiz sona erdiğinde, görmek için bir kan örneği alabilirim."

Duman burun deliklerimden yine gecenin içinden süzülen ürkütücü bir sis gibi süzülüyor.

Homurdanıyor, bezi burnumun üzerine bastırıyor, böylece tek seçeneğim nefes almak oluyor ve bunu yaptığımda...

Tanrım, bunu yaptığımda kokunun güzelliğinden gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Bana giydirdikleri dayanıksız eşofmanımın içinde sikim kalınlaşıyor ve acı verici bir his onu ele geçiriyor. Yüzümü kumaştan ayırıyorum ve acıdan inliyorum.

"Lanet olsun! Bana ne yaptın böyle? Yanıyor." Dişlerimi birbirine geçiriyorum ve sonra o bezi geri istediğim için içimden bir sızlanma çıkıyor. "Çok güzel kokuyor."

"Eminim bir şey sikmek istiyorsundur, değil mi?" Eşofman altını indiriyor ve kaşları kalkıyor.

O haklı. Bir şeyi becermek istiyorum. Tüm vücudum ihtiyaçtan yanıyor.

"Bunu beklemiyordum," diye mırıldanıyor, diğer iki adam yanına geliyor ve Gözlük ereksiyonumun fotoğrafını çekiyor.

"İlginç."

"İnanılmaz," diye onaylıyor Atkuyruğu, bir adım daha yaklaşarak. Eğilerek sikimi daha iyi görebiliyor.

Uzun zamandır sertleşmemiştim çünkü buradaydım. Ağzıma koyduğu şeyi koklayana kadar hiç isteğim yoktu.

"" Bana dokunmak için elini uzattığında sözünü kesiyorum "- bana dokunma," diye mırıldanıyorum.

"Başka neler yapabileceğini görmek istiyorum." Sütü Göz tepsiden bir neşter alıyor ve önümde duruyor. "Tüm beklentilerimizi aşıyorsun."

Bir başka zayıflatıcı sedasyon dalgası beni vuruyor ve kaslarım ayakta duran masaya karşı gevşiyor. İşkencecim elini kaldırıyor ve şakaklarımdaki iğneleri çıkarıyor. Sonra gözlerimin arkasında bir basınç, kulaklarımda bir çınlama oluyor ve başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bu sadece bir dakikalığına acıtacak." Başını omzunun üzerinden çeviriyor. "Düğümünden başlayıp penise doğru ilerleyeceğim."

"Ne?" Gözlerimi zar zor açık tutarak soruyorum. "Ne yapacaksın?"

Neşterin ucunu aletimin tabanına saplıyor, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı ve benden ilkel bir ses çıkıyor. Dişlerim bir an için ağrıyor ve çığlık bir kükremeye dönüşüyor, içimi sarsan türden.

Gözlüklü ve Atkuyruklu kulaklarını kapatıyor ama Sütü Göz sadece irkiliyor ve neşteri neredeyse ikiye ayrılana kadar sikimde gezdirmeye devam ediyor. Gözlerimi bu korkunç manzaradan ayıramıyorum. Başım sallanıyor ve bir rüyada olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer değilse, insanlığımın her parçasını kaybediyorum.

Beni kırıyorlar.

Sikim kanıyor, ağır akıntılar halinde yere kırmızı damlıyor. Parçalanmış bedenimin görüntüsü karşısında kuru kusmak için iğrenç manzaraya sırtımı dönüyorum.

Bu, insanlığımın bedenimden ayrılan son parçası çünkü benden daha fazlasını almalarına izin vermeyeceğim.

Bacaklarımdaki hareket gözlerimi tekrar aşağı çekene kadar masaya doğru sarkıyorum. Kan durdu - gördüğüm şeyi görüyor olmam mümkün değil.

Başımı sallıyorum, aletim kendini tekrar birleştirdiğinde, daha büyük olmak için uzadığında, genişliği daha büyük olduğunda ve şaft boyunca emiciler görüldüğünde vizyonumun bana oyun oynamayı bırakmasını istiyorum. Derinin rengi de değişiyor. Şaft morun bir tonu iken emiciler kırmızı.

"Bu ne lan?" diye fısıldıyorum dehşet içinde, bunun nasıl olduğunu merak ediyorum.

Bu gerçek olamaz.

"Öldür beni," diyorum onlara. "Öldürün beni. Size yalvarıyorum. Size verecek hiçbir şeyim yok!" Bağırıyorum, kelepçeleri elimden geldiğince çekiştiriyorum ama hâlâ çok güçsüzüm. "Sana verecek hiçbir şeyim yok." Bu itiraf fısıltıyla söylendi.

"Bize her şeyi verdin, 1-5-4-3. Devrim niteliğinde bir şeyin başlangıcı olacaksın." Heyecanla benden uzaklaşıyor ve adım atmaya başlıyor. "Görünüşe göre penisine uygulanan travma, kendini korumak için daha iyi bir uzantıya dönüşmesine neden oldu, ama aynı zamanda ona daha iyi hizmet edecek. Ve bir kurt gibi düğümleniyor. Bana tüm bulgularımızı anlat," diye Gözlüklü'ye çıkışır.

Gözlüklerini tekrar burnuna doğru itiyor. "Değişen gözler, sivri dişler, pullar, ateşle nefes alma, duman, iyileştirme yetenekleri, düğüm, bir kadının ısı feromonlarına tepki ve dokunaç özellikleri," diye listeyi abuk sabuk sıralıyor. Sonra parmağını kaldırıp buzdolabına yöneliyor ve bir torba kan çıkarıyor. "Bir saniyeliğine ağzını çıkar," diye at kuyruğuna talimat veriyor. Üstünü yırtıyor ve kanı yüzümün önünde sallayarak yaklaşıyor.

Kan kokusu inlememe neden oluyor. Gözlük dudaklarıma kan sıçratıyor ve dilim dışarı fırlıyor, bir yılan gibi çatallanıyor, dişlerim bir damara batmak için can atıyor.

"Ve kana olan açlığıyla vampir özelliklerine de sahip. Yılan DNA'sı özelliğiyle birlikte! Dili değişti." Ağzımı açıyor. "Ama dili ağzının içindeyken normal, bir insan dilini taklit ediyor. Yani sadece kullanımdayken değişiyor."

Bağlarımı çekerek tıslıyorum.

"Yani onun sistemine yüklediğimiz tüm DNA'lar genetik olarak onunkini mutasyona uğrattı. Hepsinin özelliklerine ve niteliklerine sahip. Kurt adam, ejderha, vampir, yılan ve kafadanbacaklı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bu tıp, bilim ve askeri tarihi ve geleceği değiştirecek. Artık deneklerimizi test etmek için insanları ya da canavarları kaçırmak zorunda kalmayacağız. Milyoner olacağız," diye duyurdu ve diğer iki adam kutlamaya başladı.

"Kesin şunu, sizi aptallar. Daha önümüzde uzun bir yol var. Omega kızını getirmeni istiyorum. Kızgınlık döneminde, değil mi? Çiftleşmelerinin nasıl olacağını bilmek istiyorum.

gibi. Sperminden örnek istiyorum."

"Gidip onu getireyim." Atkuyruğu topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşır ve koridorda gözden kaybolur.

Yatay olarak uzanıp tavana bakana kadar masa alçalıyor. Koluma bir iğne batıyor ve aşağı baktığımda Sütü Göz'ün elindeki şırıngayı görüyorum.

"Buna bayılacaksın. Kızgın olmadığı zamanlarda başka bir kadını asla becermek istemeyeceksin."

Uyuşturucu bana sertçe vuruyor ve gözlerimi açık tutamıyorum. Başım dönüyor ve artık içimde ne yaşıyorsa derinlere iniyorum ama sessiz.

"Ayrıca, ona bir iyilik yapmış olacaksın. Zavallı şey acı içinde. Onu rahatlatmak istemez misin?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum ve inliyorum. Olacakları anladığımda kalbim hızla çarpıyor. Ben bunu istemiyorum. Bunu hiç istemiyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. İhtiyacım var- onun kokusunu aldığımda aklım durdu.

İhtiyaç iniltileri sikimin sertleşmesine neden oluyor ve şaftımdaki emiciler kendi iradeleriyle hareket ediyor, garip ama istenmeyen bir duygu değil.

Aletime bakıyorum, gözlerim odaklanmak için zorlanıyor ve şimdi ne kadar farklı göründüğünü fark ediyorum. Yaklaştığında bağlarımı çekiştiriyorum, buradan çıkmak için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyorum ama bunun için çok geç.

Bu benim gerçeğim.

Bunu istemiyorum. Onu istemiyorum. Yani istiyorum. Çok güzel kokuyor ve tek istediğim sikimi içine gömmek.

"Çok fazla düşünüyorsun." Sütü Göz iğneleri tekrar şakağıma batırıyor ve sistemime güçlü bir elektrik çarpması göndererek beni uyuşturuyor. "Onu serbest bırak," diyor.

Sulanmış gözlerimi kısarak, sanki onun kurtarıcısıymışım gibi bana doğru koşan kadına odaklanmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, beni tutan bağları çekiştiriyorum ama çok güçsüzüm. "Bu..." Kokusu beni sardığında düşüncelerim dağılıyor.

"Her işaret ya da değişim için onu izleyin. Ayrıntılı açıklamalara ihtiyacımız var," diyor Sütü Göz.

Kadın genç, belki yirmili yaşlarının başında ve saçları kim bilir ne zamandır taranmadığı ya da yıkanmadığı için dağınık. Çıplak ve çok zayıf, bana doğru aceleyle gelirken göğüsleri zar zor sallanıyor. Yüzünün hiçbir detayını göremiyorum, çok uyuşturulmuşum.

Ama yüzünü görmeme gerek yok.

Onun kokusu yeterli ve bana ihtiyacı var.

Üstüme çıkarken boğazımdan alçak bir hırıltı geliyor. Kalçaları ıslak ve sikimi kavradığında inliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Ama bunu bir daha yalnız yapamam."

Başımı sallıyorum, konuşmak istemiyorum çünkü bunu istiyorum ve bu beni kötü bir insan yapıyor. Eğer kısıtlanmamış olsaydım, ona ne yapardım bilmiyorum. Sanırım onu yine de becerirdim.

Başımı çevirip baktığımda, tam üzerime doğru kayarken uzun siyah pençelerin normal tırnaklarımın yerini aldığını görüyorum.

Başımı öyle sert kaldırıyorum ki, şakaklarıma gömülü iğneleri tutan mekanizmayı kırıyorum.

"Sonunda," diye hıçkırıyor, sanki rahatlamak için uzun zamandır bekliyormuş gibi üzerimde sallanıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor ve beni kullanırken başını geriye atıyor.

İçime çekiyorum, kokusu hala harika ve güçlü, ama doğru değil. *Bir şey* doğru değil.

O değil... O değil...

Kelimeyi bulamıyorum. Dilimin ucunda.

Hayır. Hayır. Bunu istemiyorum. Onu istemiyorum. Ama artık çok geç. Zaten üstümde, ihtiyacı olanı alıyor, kontrolümün geri kalanını alıyor.

O benim değil.

Kelimeler zihnimde fısıldanıyor ve tam olarak ne anlama geldiklerini bilmiyorum ama mantıklı geliyorlar.

"Duman, pençeler, ama düğüm yok," diyor Gözlüklü, vücudumu bir kez daha gözden geçirerek. "Aslında, hayati göstergelerine göre, onunla ilgilenmiyor."

Tuhaf kadın bana bakıyor, elleri göğsüme inerken gözleri yaşıyor. "Ben de değilim ama bu yakıcı acının geçmesine ihtiyacım var. Nefes alabilmeye ihtiyacım var."

Alevler boğazımdan kaçmaya çalışırken dişlerimi yalıyor. "İhtiyacın olanı al ve siktir git üzerimden," diye homurdanıyorum, içimdeki yeni canavar sikime binen yabancıya iğreniyor.

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini kapatıyor ve kadın beni sikerken diğer tarafa bakıyorum. Herhangi bir erkek şu anda memnun olurdu, ama ben böyle hissetmiyorum.

Suçlu hissediyorum ve benim olması gereken kişiyi düşündükçe içimi bir yas duygusu kaplıyor. Ona ihanet ettim.

"Hey! Siktir et onu, 1-5-4-3. Sana söyleneni yap."

Ağzımdan yine alevler çıkıyor ama sessiz kalıyorum, küçük homurtular beni orada burada bırakıyor çünkü o hâlâ -ne yazık ki- iyi hissettiriyor.

"Sana söyleneni yap dedim!" Sütü Göz yüzüme bir tokat atıyor ve ne olduğunu bilmiyorum ama içimden güçlü bir şey çıkıyor.

İlaçların etkisi geçiyor ve bağları çözüyorum. Öne doğru oturarak kolumu kadına doluyorum ve başımı çevirerek boğazımda sıkışan yanığı serbest bırakıyorum. Ateş benden silah gibi fırlayıp Sütü Göz'ün suratına çarpıyor.

Avazı çıktığı kadar bağılıyor ve bu bana kadını üzerimden kaydırıp yere yatırmak için yeterli zamanı veriyor.

Oturuyor, karnını kucaklıyor ve bu adamların verdiği acıdan dolayı inliyor. Gözlüklü bana başka bir iğneyle saldırıyor ve ben sağa dalıp kafasını ellerimin arasına alıyorum ve kolayca boynunu kırıyorum.

Çok kolay. Dünkü adam bunu yapamazdı. Suçluluk duygusunu bekliyorum ama hissetmiyorum.

Artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Atkuyruğu kaçmaya çalışıyor ama ben onu saçlarından tutup geriye doğru savuruyorum. Arka duvara çarpıp tezgâha çarpıyor ve bana enjekte ettikleri maddelerle dolu şişeler yere düşüyor.

Paramparça olurlar.

Cam parçaları yerde kayar. Atkuyruğu ayağa kalkmaya çalışır ama sıvının üzerinde kayar.

"Dinleyin. Lütfen. Yapmak zorundaydık. Bunun dünya için ne anlama gelebileceğini biliyor musun? Kurtaracağımız insanlar? Kazanacağımız savaşlar."

Aşağıya baktığımda Sütü Göz'ün yanmış yüzünü ve kafa derisinden görünen kafatasını görüyorum, hala ateşten dumanlar tütüyor.

"Planlarınız ya da savaşlarınız umurunda değil." Onu boğazından tutup ayağa kaldırdım. "Kıza hangi ilacı verebilirim? Ve yaşamana izin vereceğim." Bırakmayacağım. Mahkûmları serbest bırakacağım ve beni buraya hapseden herkesi öldüreceğim. "İlaç," diye homurdanıyorum çünkü onu becerme düşüncesi beni hasta ediyor.

"Buzdolabı," diye mırıldanıyor.

Onu bırakmıyorum. Pençelerim büyüyor ve boğazını koparmakla tehdit ediyor. Onu buzdolabına sürüklüyorum, açıyorum ve ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Nerede lan bu?"

"İşte " Üzerinde 'Heat Reversal' yazan kırmızı şişeyi işaret ediyor.

Bu çok basit görünüyor ama tartışacak durumda değilim.

"Teşekkür ederim." Kalbini sökme dürtüsü beni ele geçirdi ve ben de tam olarak bunu yaptım. Yumruğumu göğsüne daldırıp kalbini söküyorum. Ölü bedeni yere yığılmadan önce pençelerimi atan kalbine batırmamı izlerken ağzı açık kalıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Damlayan ellerime bakarken kalbini düşürüyorum. Kanın demir kokusundan ağızım sulanıyor. Dişlerim ağrıyor ve sivri uçlarını hissetmek için ağızıma uzanıyorum.

Dişler.

Beni bir canavara dönüştürdüler.

Sol taraftan gelen inilti bana zavallı kızı hatırlatıyor ve buzdolabından şişeyi kaptığım gibi hızla yanına gidiyorum.

Aceleyle bana yaklaşıyor, nefis kokusuna rağmen sarkık olan sikime uzanıyor ama o benim değil. Sanırım onu ilk kokladığımda, vücudum daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştı, bu yüzden tepki verdim, ama sonra gerçek eylem gerçekleşti ve beni dönüştürdükleri canavar kendini gösterdi. Artık onu istemiyorum.

Nedenini bilmiyorum.

"Hayır. Bunu yapmayacağız. Biliyorum. Acı çektiğini biliyorum." Kıpırdamaması için kollarımı ona doluyorum, dişlerimle kapağını açıyorum ve şişeyi dudaklarının arasına sokup başını geriye yatırıyorum. "Yut şunu. Hadi iç. İç bakalım. Daha iyi hissetmenin tek yolu bu."

Dediğimi yapıyor, sanki su içiyormuş ve susuzluktan ölüyormuş gibi şişeyi kapıyor. İçerken ıslak amını bacağımın üzerinde aşağı yukarı sallayarak rahatlamaya çalışıyor.

Bunu yapmasını bile istemiyorum. Nedenini anlıyorum ama ben onun değilim. Ona ait değilim ve onu hissetmek istemiyorum. Şiddet gösterme dürtüsüyle savaşıyor onu bacağımdan kaldırıyorum.

Bunların hiçbiri onun suçu değil.

Bunu unutmamalıyım. Kendimi bir arada tutmak çok zorlaşıyor. Buradan çıkmam gerek.

Duvara yaslandığında kalçaları havada sallanmayı nihayet bırakıyor, şişe elinden düşüp yere çarparak kırılıyor. Ağlıyor, kendini saklamak için göğüslerini kapatıyor. Cesetlerden birine doğru yürüyorum, ceketini çıkarıp ona atıyorum.

"Çıkın buradan. İşim bittiğinde buradan geriye pek bir şey kalmayacak." Gözlerim kayıyor, görüşüm kehribar rengine bürünüyor. Her şey keskinleşiyor, daha net hale geliyor. Kulaklarım hassaslaşıyor ve binanın diğer ucundan gelen sesler sanki sadece birkaç adım ötemdeymiş gibi geliyor. Ağzımdan dumanlar çıkıyor, boğazım aşağıda yanan ateşten ısınıyor ve neye dönüştüğümü hatırlıyorum.

Tezgâhtan dosyamı alıyorum ve koridorda kayboluyorum, pençelerim ve dişlerim hazır.

Çıglıkların ve kanın içinde kayboldum.

Ne olduğumu bilmiyorum, ama artık bir erkek değilim, yine de hanımellerinin anısı insanlığımdan geriye kalanlara tutunmamı sağlıyor.

CHAPTER ONE CREED

Güzellik uzaktan hayranlık uyandırabilir ama aynı zamanda mahvedilebilir ve zarar görebilir. Bir insanın güzel olduğunda ne kadar kırılgan hale geldiği ilginçtir. Hayatlarını kolaylaştıran tüm yollar kolayca yok edilebilecek yollardır.

Tıpkı benimki gibi.

Şimdi, kimsenin beni göremeyeceğini umduğum gölgelerde kalmaya özen gösteriyorum. Shallow Cove Enstitüsü'nden kaçtığımdan beri dünya aynı değil. Ben de aynı değilim. Zihnim daha karanlık. Özgür kaldığım birkaç ay içinde vücudum bazı açılardan değişti. İçime pompaladıkları DNA'nın büyümesi ve vücudumdaki diğer hücrelerin üstesinden gelmesi için zamana ihtiyacı olduğundan mı emin değilim ama her ne yaptılarsa başardılar.

Ben bir canavarım.

Her iki omzumda da kalıcı siyah ve mor pullar var, göğsüme ve pazularıma yayılıyor. Gözlerim sürekli kehribar renginde. İrisler kocaman ve etraflarında kalın siyah bir halka var. Dişlerim her zaman uzundur. Sikim daha büyük, bir dokunaç gibi. Uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı doğru kırmızı emicilere sahipken, şaft şimdi koyu mor. Aletimin tabanının yanında büyüyen ve ben hareket etmelerini istemedikçe aletimin etrafına sarılı kalan iki dokunaç daha var.

Dilimi oynattığımda bir yılan gibi çatallanıyor ve kulaklarım uzun kıllarla sivriliyor. Bunun kurt adam olduğunu varsayıyorum. Derim gri, el ve ayak parmaklarım perdeli, tırnaklarım ise uzun, siyah pençeler.

Tırnaklarım ve dilim isteyerek değiştirebildiğim tek şeyler.

Geri kalan her şeyle sıkışıp kaldım.

Görünüşüm değişmiş olsa da, yalan söyleyemem ve sahip olduğum yeni güçleri inanılmaz bulmadığımı söyleyemem. Ben güçlüyüm. Hızlı ve güçlüyüm. Bir kalp atışını birkaç mil öteden duyabiliyorum. Özgür olduğumdan beri çok fazla adam öldürdüm.

Korkularının ve çılgınlıklarının her dakikasını sevdim. Kanlarının tadını sevdim. Kalplerini parçalamayı sevdim. Onları avlamayı, etlerinin yırtıldığını hissetmeyi, kanları yanlarına dökülürken dilimin kırmızı, etli suyu yalayıp yutmasını.

İçimdeki canavarları doyurdu.

Henüz karşılanmamış son bir dürtü var ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ne olduğunu bilmiyorum ama göğsümde beni şehrin diğer ucuna yönlendiren bir çekim var. Görmezden geliyordum ama artık çok güçlü. Bu bir ihtiyaç. Bir dürtü. Ne olduğunu bulmam için bir saplantı.

Canavarlardan biri tarafından fısıldanan ve her zaman kafamı karıştıran bir kelime var.

Dostum.

Düşüncesi bile kafamda birkaç farklı zevk hırıltısının neden oluyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum onlara ormanın içinde yer alan kulübemin ortasında. Öldürdüğüm adamlardan biri burada yaşıyordu ve evi benim ihtiyaçlarım için mükemmeldi.

Herkesten ve her şeyden uzakta yaşıyorum. Kendimi korumak için. İsteyeceğim son şey tekrar yakalanıp işkence görmek.

Siyah ceketimin fermuarını açıp, kulaklarımı ve yüzümün büyük kısmını gizlemek için kapüşonu başımın üzerine kaldırıyorum.

"Gidiyoruz. Bu gece bütün bu yaygaranın olduğunu öğreneceğiz." Aynaya bakıyorum, kendimle konuştuğumu biliyorum, ama canavarlar sahip olduğum tek arkadaş.

Sonra, pantolonumu çekiştiriyorum, botlarımı bağlıyorum ve tüm garip kısımlarımın çoğunlukla kapalı olduğundan emin oluyorum. Ellerim görünüyor ama soran olursa gri dövmeli olduklarını söyleyebilirim.

Yapmayacaklar.

İnsanlar benden uzak durmaya meyilli. Sanki onları avlamak isteyen bir avcı olduğumu biliyorlar.

Burnumdan dumanlar yükseliyor ve ejderham kendini belli ederken ateş göğsümü ısıtıyor. Sırada içimdeki vampir var; beslenmek, içmek, kan içmek için can atıyor.

Sevgili.

Bana fısıldanan bir başka terim. Ne anlama geldiğini bilmediğimde araştırdım ve vampirlerle ilgili efsanelerde kullanılan bir terim olduğunu öğrendim. Sevgili, vampirlerin ruh eşleri için kullandıkları bir terim. Sevgilimin kanını düşünmek dişlerimin ağrmasına ve aletimin sertleşmesine neden oluyor ki bu delice çünkü benim bir sevgilim yok.

Yansımamın aynasına baktığımda gözlerim parlıyor, bu çekimin şiddeti şu anda sahip olduğum her içgüdüyü yüzeyin hemen altında tutuyor.

Işığı kapatıyorum ve ön kapıya yönelirken çelik burunlu botlarımın boş oturma odamda yankılanıyor.

Bu kulübeyi öldürdüğüm adamdan aldığım için pişman değilim. Enstitüden kaçtığımda ormanda karşılaştığım ilk talihsiz kişiydi. Kızgın ve açtım. Ben bir vahşiydim ve o da tesadüfen yolumun üzerindeydi.

Kapıyı arkamdan çarparak ellerimi cebime sokuyorum ve göğsümdeki çekimin beni gitmem gereken yere götürmesine izin vererek şehre doğru yürümeye başlıyorum.

Ağır adımlarımın altında yapraklar ve dallar kırılıyor. Sol taraftan gelen yumuşak çiğneme sesleri başımı çevirmeme neden oluyor. Gökyüzüne doğru uzanan büyük boynuzlarıyla bir geyik duruyor. İçimdeki kurt onu avlamak ve dişlerimin altında kemiklerinin kırıldığını hissetmek istiyor, ama bu çekimi takip etme dürtüsü öldürme ihtiyacından daha ağır basıyor.

Pençelerimi ağaç gövdeleri üzerinde sürüklüyorum, gözlerimi yolun olduğu sağ tarafa kaydırıyorum. Lastiklerin uğultusunu duyabiliyorum. Radyo açık ve şoför kimsenin onu duyamayacağını düşünerek avazı çıktığı kadar şarkı söylüyor.

Berbat biri.

Boğazını parçalama dürtüsünü reddetmek neredeyse imkânsız ama bu gece yapmam gereken başka şeyler olduğu için bundan kaçınıyorum. Korkunç şarkıcı başka bir gün yaşayacak.

Alacakaranlık çökerken sis çöküyor. Yukarı bakıyorum, yıldızlar ağaç tepelerinin üzerinde soluk küçük noktalardan başka bir şey değil. İçimdeki kurt ulumak, ejderha uçmak istiyor ama bunu gerçekleştirecek kanatlarım yok.

Yine de ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Sırtımda kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi. Neredeyse... acıtıyor.

Kanatlarının olmaması ejderhanın sinirli bir şekilde kükremesine neden oluyor. Damarlarıma yayılan sıcaklık, kasabanın kenarındaki ağaç sınırına geldiğimde tökezlememe neden oluyor.

Sıcaklık boğazımdan yukarı fışkırıyor ve ateşin serbest kalması için ağzımı açmaktan başka çarem kalmıyor. Turuncu ve kırmızı alevler havayı delip geçiyor, güçten bir vınlama sesi geliyor. Yakındaki bir ağacın alt dalları tutuşuyor.

Bunu görünce yıkımın yayılmasını engellemek için ağzımı kapatıyorum. Bu henüz kontrol edemediğim pek çok yetenekten biri.

"Lanet olsun." Ellerimi kotuma siliyorum ve yanan yapraklara bakıyorum. İç çekerek havaya sıcıyorum ve pençelerimi ağaç gövdesine geçiriyorum. Tırmanıyorum, yanan dallara uzanıyorum ve yere düşene kadar onları kolayca koparıyorum.

Ağaç gövdesini iterek pençelerimle ağaç kabuğunu sıyırıp izimi bırakıyorum. Bir gümbürtüyle yere iniyorum ve yaktığım küçük ateşi söndürüyorum. Dallar yanmış ve dumanı tütüyor ama en azından tüm orman güvende.

Kendi kendime homurdanıyorum. "Sen lanet olası bir canavarsın, lanet olası ayı Smokey değil."

Yine de içimde bilmediğim yaratıklar varsa hiç şaşırmam. Çaldığım dosyada üzerimde test ettikleri DNA'ların notları vardı, ama ya hepsini listelememişlerse?

Merak etmenin ya da sorgulamanın bir anlamı yok. Ben artık neysem oyum ve bunu benimsedim.

Ben bir katilim.

Ben bir
avcıyım.

Bir insanın kavrayabileceği her şeyin ötesindeyim.

Avuçlarımdaki isi siyah kotuma silerek ağaçların arasından çıkıyorum. Küçük kasaba iki dağın arasında yer alıyor ve bu da ona güvenli bir görünüm veriyor.

Eskiden öyleydi.

Birkaç ay önce gelene kadar.

Çenemi eğerek tepeden aşağıya doğru yürüyorum. Hafif bir yağmur sisi düşmeye başlıyor, çimenleri kayganlaştırıyor ve tenimin altında kaynayan ateşi soğutuyor. Gök gürültüsü, gece gökyüzünü kaplayan kara bulutların arasından homurdanıyor. Şimşek çıtırdıyor, birkaç mil öteden yere şimşekler gönderiyor.

Yağmur yeni kokular açıyor. Toprağın misk kokusu havaya siniyor. Zemini rahatsız eden her adımda botlarımda altında çamur oluşmaya başlıyor. Ellerimi tekrar ceplerime sokup, kaldırımı takip ederken başımı eğiyorum.

Adımlarımı hızlandırdıkça sis ayaklarımın etrafında dönüyor, çekim daha da güçleniyor. Elimde olmadan onu takip ediyorum, kafayı bulmuş gibi peşinden gidiyorum. Karşıdan karşıya geçerken bakmaya zahmet etmiyorum ve bir araba kornasını biraz fazla uzun çalıyor.

Ellerimi kaputa vuruyorum, pençelerim metal üzerinde gıcırdayarak beş uzun iz bırakıyor. Ön camın ötesindeki kişiyi görüyorum. Görüşüm yüzündeki her çizgiyi görebileceğim kadar keskinleşiyor. Beni gördüğünde dudakları aralanıyor ve gözleri açılıyor.

Siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. Ağzımdan dumanlar fışkırıyor, ejderham göğsümdeki çekimi takip etmenin kesintiye uğramasından rahatsız oluyor. Sürücüyü öldürmek yerine, sola doğru dalıp dört ayak üzerine düşüyorum ve kaldırımlardaki insanlardan kaçınmak için en yakın sokağa doğru koşuyorum.

Hırıltılar beni terk ediyor ve pençelerim kaldırımı kazıyor. Şehir merkezi şeridi boyunca sıralanan işyerlerinin arkasındaki çöp konteynırlarının yanından geçerken kurtadamım belirgin çöp kokusuyla irkiliyor. Bir sıçan koşarak uzaklaşıyor ve ben de sağa doğru dalıp onun canıyla oynuyorum.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde, kaynağa yaklaştığımda yağmur duruyor ve bana sahip olduğum en güzel anıyı tekrar hatırlatan güçlü ve tatlı bir koku beni öyle bir çarpıyor ki tökezliyorum. Göğsümün üstüne düşüyorum, ceketim betona sürtünüyor. Bu rahatsızlığa dudak büküyorum ve ayağa kalkmak için kendimi itiyorum. Bir hırıltıyla boynumu kırıyorum ve avuçlarımdaki yaraların iyileşmesini izliyorum. Geriye kalan tek yanlardan damlayan kan. Onları kotuma siliyorum.

Öfkemi yatıştırmak, göğsümün içinde dönen ateşi dindirmek için derin bir nefes alıyorum ve o lanet koku tekrar yüzüme çarpıyor. Onu takip ediyorum, sikim kotumun fermuarının arkasında sertleşiyor. Kendilerinden geçmelerinin nedenini ararken, emicilerin hareket etme hissi çok iyi geliyor.

Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokarak başımı eğiyorum ve yürümeye başlıyorum. Bir su birikintisi yüzüme yansıyor ve beni olduğum yerde durup dönüştüğüm yaratığa bakmaya zorluyor.

Kendime daha iyi bakabilmek için çömeliyorum. Yüz hatlarımın daha önce olduğundan daha keskin olduğunu fark ettiğimde kaşlarım birbirine çarpıyor. Canavarlarım yüzeye yakın. Boynumda bir miktar pul parlıyor, elmacık kemiklerim keskin ve dişlerim normalden daha uzun. Alt ve üst dişlerim dudaklarımın üzerine yerleşiyor. Derin bir nefes alıp onları kontrol çalışıyorum ama ben denedikçe canavarlarım dışarı çıkmak için göğsüme daha çok çarpıyor.

"İnsan içine çıkamazsak çekimin kaynağını göremeyiz," diye fısıldıyorum yüksek sesle, bu keskinleşmiş özelliklerin hafiflemesini umarak. İyi günümde hâlâ bir canavara benziyorum ama insanlar lens taktığımı ya da cildime bu tuhaf gri renkte dövme yaptırdığımı düşünüyor. Bana kabuslarından fırlamış bir şeymişim gibi bakıyorlar.

Gerçeği bir bilseler, ben tam da korktukları şeyim.

İçimdeki yaratıklar dinliyor ve geri çekiliyor, güçlü uğultuları kemiklerimde kaynıyor. İnsancıl yanım yüz hatlarıma geri dönüyor, gözlerim hala vahşi bir doğaya tutunuyor.

Su birikintisine giriyorum, suyu dalgalandırıyorum.

Çekim gücü beni doğru çekiyor, bu yüzden hızla ilerliyorum, hedefime yaklaştıkça bağlantı ve koku daha da güçleniyor.

Önünden geçtiğim kahve dükkânları, butikler, hırdavatçılar ve restoranlardan oluşan şirin mağazaların camları parlak ışıklardan parlıyor. İnsanlar gülüyor ve küçük bir kız dondurmacıdan koşarak neredeyse bana çarpıyordu. Duruyor ve kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Vanilyalı dondurma ağzının her tarafına bulaşmış ve külahı da elinin üzerinde eriyen lezzetli ikram yüzünden neredeyse bitmek üzere.

"Üzgünüm, Bay Gözler," diyor henüz büyümemiş tiz bir sesle.

Homurdanarak karşılık veriyorum, sırf ağlamasını izlemek için külahı elinden düşünüyorum ama vazgeçiyorum. "Daha dikkatli ol," diye uyararak homurdanıyorum ve gözlerimin parlamasına izin veriyorum. "Kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz." Etrafından dolanıyorum, ancak durup üzerinde lanet olası serpintiler olan külahı bakıyorum. Yıllardır dondurma yememiştim. Bir hamlede, onun fark edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde dondurmayı alıp bir ısırık aldım ve hemen tükürdüm.

Tadı hatırladığım kadar güzel değil.

"Al. Serpintiler mahvetti." Mahvolmuş külahı eline tutuşturup uzaklaşıyorum. Arkamdan ağlama sesini duyunca gözlerimi deviriyorum.

Sinirliyim. Gitmem gereken bir yer var.

Yaklaşıyorum. Çok yaklaştım, koşmaya başladım. Göğsümdeki his o kadar yoğun ki, kalbim bedenimden kopmak üzere. En azından hissediyorum.

Sokağın köşesine geldiğimde duruyorum ve yolun hemen karşısında bir lokanta olduğunu fark ediyorum.

Demi'nin Lokantası.

Mekânın adı parlak pembe bir neon tabeladır. Klasik bir havası var. Eskiden beri var olan bir yer, müdavimlerinin geldiği türden bir lokanta.

Çünkü daha iyi kahve yapan başka bir yer yok.

Sanırım Demi's Diner'ın camlarında beyaza boyanmış "Şehirdeki En İyi Sonsuz Kahve" yazısıyla iyi bir kahvesi var.

Bu kasabanın eteklerinde yaşarken, yeni evimi hiç keşfetmedim. Sebeplerden dolayı.

Besbelli.

Karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakıyorum. Lokantaya vardığımda ilk fark ettiğim şey dışarıdaki bitkiler oluyor. Sarmaşıklar alçı binaya tırmanıyor, pencerelerin etrafına nazıkçe dolanıyor. Bir de bank var, eski ve ahşap. Parçalanmak üzere gibi görünüyor. Pencereye yaklaşıncı içeriği görebiliyorum.

Nefesim kesiliyor. Nefes almayı bırakıyorum. Canavarlarım kükrüyor, içimde öyle sert çarpıyorlar ki neredeyse iki büklüm oluyorum.

Benimki

ni.

Dostum.

Sevgili.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Çok güzel bir kadın. Klasik tarzda bir üniforma giyiyor, eski zamanlardan kalma bir şey. Koyu renk bir önlük beline sarılmış ve bağlanmış. Saçları kısa, omuzlarının hemen üzerinde kesilmiş ve canlı bir pembe.

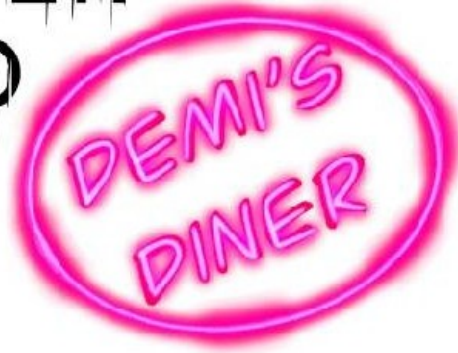
Bir grup gürültülü adam için birkaç tabak yerleştirir ve bir adam kışına tokat atar.

Burnumdan ve ağızımdan dumanlar çıkıyor. Adamı cayır cayır yakma dürtüsü baskın geliyor ama bunu burada yapamayacağımı fark ediyorum.

Tek bildiğim onu korumam gerektiği ama onu kendimden korumayacağım.

CHAPTER TWO

DEMI

Kapı çalıyor ve kapıdan kimin girdiğini görmek için başımı kaldıramıyorum. Bu sarhoş pisliklerin döktüğü bir içkiyi daha temizlemekle meşguldüm.

"Demi'ye hoş geldiniz! Hemen geliyorum," diye bağıyorum elimden geldiğince mutlu bir şekilde ve ortalığı temizliyorum.

Yeni müşteri cevap vermiyor ama hava elektrikle doluyor. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Tüylerim diken diken oluyor. Korku, tehlike ve merak duygusu gözlerimi yerden kaldırıp yeni kişinin nereye oturmaya karar verdiğini görmemi sağlıyor.

Onu göremedim. Ayağa kalkıyorum, kirli havluyu önlüğümün içine sokuyorum ve yabancıyı en uzak köşede gördüğümde etrafıma bakıyorum. Orası daha karanlık, iyi aydınlatılmış yemek alanına akın eden ana kalabalıktan uzakta.

Onunla konuşmak için sipariş defterimi çıkarırken, Daniel Dickhead bu gece üçüncü kez kıcımlı tutuyor ve ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Bu kadar yeter, Daniel. Sakın bana dokunma. Buranın sahibi benim ve bir içki daha dökülürse seni ve arkadaşlarını bu lokantadan kovarım."

"Demi bebeğim, böyle yapma. Sadece eğlendiğimi biliyorsun. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Beni kontrol ederken buğulu gözleri bana çok fazla bira içtiğini söylüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum ve umurumda değil," diye mırıldanıyorum.

Hareket etmeye çalıştığımda bileğimi yakalıyor ve yemin ederim binada bir hırıltı duyuyorum.

"Bırak beni." Kendimi onun elinden kurtarıyorum. Parmakları bileğimin etrafında iz bırakıyor.

"Bana sataşma, Demi. Birlikte olacağımızı çok iyi biliyorsun. Hepimiz meşhur Demi turtasının tadına bakmak istiyoruz. Öyle değil mi?"

Masanın etrafındaki arkadaşlarına bakıyorum. Yüzlerinde farklı ifadeler var ama hepsi aynı şeyi söylüyor.

İstiyorum.

Sakin ve profesyonel kalmaya çalışırken sesim titreyerek, "Caden gecenin geri kalanında senin sunucun olacak," diyorum.

Daniel'ı çocukluğumuzdan beri tanırım. Neredeyse tüm hayatım boyunca . Bu lokantanın büyükannemden anneme, oradan da bana geçtiğini gördü. Bu lokanta benim bildiğim tek şey. Tek istediğim buydu. Annem emekli olup dünyayı gezmeye karar verdikten sonra burayı devraldığım için kendimle gurur duyuyorum. Demi'nin yerini sorunsuz bir şekilde devralabileceğimi biliyordum. Annem bana bilmem gereken her şeyi öğretmişti. Lokantaya ailedeki kadınların adı verildiği için yeniden markalaşmak için tonlarca para harcamak zorunda kalmayacağım da buna dahildi.

Demi ismi yedi nesil öncesine dayanıyor ve ben bu ismi seviyorum. Henüz benim ismimde biriyle tanışmadım.

"Oh, hadi, Demi. İyi olacağım. Söz veriyorum."

"Umurumda değil, Daniel. Pislik gibi davranıyorsun. Caden senin garsonun olacak." Gözlerimi kırıştıtararak mutfak kapılarını açıyorum ve en yakındaki tezgâha yaslanıp nefesimi tutuyorum.

Arka kapının gürültüyle açılması beni sıçratıyor ve bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Caden. Ödümü kopardın."

"Üzgünüm D. Sigara molasına ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Sahip olduğum en hüzünlü sırıtışı topluyorum. Verecek enerjim olan tek şey bu.

Başını eğip bana bakıyor. Gözleri bileğimde duruyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "O orospu çocuğu sana elini sürdü mü, D?"

"Merak etmeyin. Lütfen masalarını devralabilir misiniz?"

"Buraya gelmelerini yasaklamalıyız. Bu doğru değil."

"Biliyorum ve buraya her geldiklerinde yaklaşık üç yüz dolar harcamasaldı, bunu düşünürdüm. O ve arkadaşları haftada iki, bazen üç kez buraya geliyorlar. Buna ihtiyacımız var."

"Şu andan itibaren geldiklerinde garsonları ben olacağım, tamam mı?" Omuzlarımı nazikçe tutuyor. "Tamam mı?" Onları sıkıca kavradı.

Ona bakıyorum ve başımı sallayarak burnumu çekiyorum.

"Evet. Teşekkürler Caden." "En sevdiğim patronum için her şeyi yaparım," diye dalga geçiyor.

Gözlerimi kuruluyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. "Ben arkadaki müşteriyle ilgileneceğim. Bana ihtiyacınız olursa, orada olacağım."

" "

Caden'ın gülümsemesi beni rahatlatıyor. Çok kibar bir adam. Çok da güzel. Arkaya taradıkça doğal bir şekilde dökülen dalgalı kahverengi saçları, çarpıcı yeşil gözleri ve ön dişleri arasındaki küçük boşluk dışında mükemmel bir gülümsemesi var.

Boşluğu sevimli buluyorum. Umarım hiç tamir ettirmez.

Aramızda hiç romantik bir şey olmadı. O benim en iyi arkadaşım. "Bunu yapabilirsin, Demi. Sadece başka bir gece. Daniel sadece bir pislik. Hepsi değil.

Erkekler böyledir." Taze bir kahve alıp yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve mutfaktan çıkıyorum, kapılar neredeyse kıcıma çarpıyor.

Sola dönerek yeni müşteriye doğru acele ediyorum.

Yaklaştıkça, onun yanında olma ihtiyacım daha da yoğunlaşıyor. Sanki bana bir ip bağlanmış ve o da beni daha yakına çeken kişi.

Yanında durduğumda dumanı fark ettim. "Üzgünüm ama restoranda sigara içmek yasak."

"Özür dilerim," diye homurdanarak başını öne eğdi.

Kapüşon onu örtüyor. Ona iyi bakamıyorum ama sanırım bunun bir önemi yok.

"Sana ne getireyim?" Sormamasına rağmen kahve fincanını dolduruyorum.

"Seni çok rahatsız ediyor mu?"

Sesindeki kaba çakıllar midemi sıkıştırıyor. "Sorun değil," diyorum tatlı bir sesle. "Önemli bir şey değil."

"Öyle mi? O. Rahatsız. Seni?" diye soruyor ve yanılmıyorsa başını loş ışığın yakalayabileceği kadar çevirdiğinde sivri dişlerinin parladığını görüyorum.

"Sadece sarhoş, ki bugünlerde bu daha sık oluyor. Halledemeyeceğim bir şey değil. Sana bir şey getireyim mi?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. Bu adamın yanında gerginim. Daniel'leyken ne beklemem gerektiğini biliyordum ama bu adamla? Bilmiyorum. Bu beni korkutuyor.

"Sadece kahve."

"Elbette." Bir adım uzaklaşıp ona bakıyorum ve ilk kez gözlerini fark ediyorum. Hayretler içinde kalıyorum. Parlak altın renginde parlıyorlar. "Lenslerin

gerçekten çok güzel. Hatta çarpıcı. Çok gerçekçi görünüyorlar."

Bir yudum alırken ağzını kahve fincanıyla gizliyor, dikkati benden hiç ayrılmıyor. Gözlerini benden ayırmıyor ve ben de uzaklaşmıyorum. Transa geçmişim, ona doğru eğilmişim ve kucasına tırmanmak için içimde bir dürtü var. Gözlerimiz kilitlendikçe gerçeklikten daha da uzaklaşıyorum.

Arkamdan büyük bir gürültü geliyor ve bağlantı kesiliyor.

"Adın ne senin? Seni daha önce burada hiç görmedim. Şehirde yeni misin?" Kabinin diğer tarafına oturup kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum.

İçimdeki her içgüdü bana kaçmamı söylüyor ama aynı zamanda kaçarsam sanırım onun beni kovalamasını istiyorum.

Başını öne eğerek yüzünü görmeme izin vermiyor. "Creed Blackstone," diye homurdanıyor sinirli bir sesle.

Sırıtiyorum, ismi kulağa tıpkı onun gibi ürkütücü ve gizemli geliyor. "Ben Demi Hawthorne," diyorum ve kendimi tanıtmak için elimi uzatıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Creed."

Tekrar yapıyor. Başını gözlerindeki parıltıyı görebileceğim kadar kaldırıyor. Uzattığım elime bakıyor ve tam bırakacakken devasa eli benimkinin üzerinden kayıyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum, elinin benimkini yuttuğu yere bakıyorum. Uzun, kalın parmakları beni yutuyor. Tutuşunu sıkılaştırıyor, başka bir hırıltı beni sarıyor, hayvani bir şey ve ondan geliyor.

Teni pürüzlü ve hemen o pürüzlü ellerini vücudumda gezdirdiğini düşünüyorum.

"Kaç yaşındasın Demi?" diye soruyor, sanki cevap kemiklerimi kırmasına neden olacakmış gibi elini sıkıyor.

"Yirmi dört," diyorum, baskı neredeyse çok fazla olduğunda neredeyse inleyerek, ama beni incittiği için değil. Dokunuşu uzadıkça daha fazlasını arzuluyorum. Bedenim onun dokunuşundan başka bir şey için daha fazla acı çekiyor.

Mırıldanıyor. "Güzel." Sıkı tutuşu gevşer. "Bu gerçekten iyi, Demi."

Bir testi geçip geçmediğimi merak ederek alt dudağımı ısırıyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Sanırım otuz iki yaşındayım." Kaşlarımı çattım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Beni bırakıyor ve kahvesini tekrar eline alıyor, başını o kadar eğiyor ki tek görebildiğim siyah kapüşonunun üstü oluyor.

"Özür dilerim. Sormamalıydım. Gitmem gerek. İşe geri dönmeliyim. Umarım seni tekrar görürüm Creed."

"Oh, yapacaksın."

Kulağa hoş geldiğinden emin değilim. Olmayı tercih edeceği başka bir yer olmadığını söyleyen bariz bir ton var.

Creed'e bir kez daha bakmama gerek olmadığını bilerek ona sıkıca gülümsüyorum. Ama yapıyorum.

Ve yine sigara içiyor.

Ancak bu sefer, boş verdim çünkü travma ondan dalga dalga yayılıyor ve ben kimim ki onun daha iyi hissetmesini engelleyeyim? O farklı biri. Bu kadarını görebiliyorum.

Farklı olmak her zaman kötü değildir, ama her zaman iyi de değildir.

Ve onunla ilgili bir şey bana Creed'in *o kadar* da iyi olmadığını söylüyor. O bir kırmızı bayrak.

Uzun boylu, karanlık ve gizemli, düşünceli bir tavır. Kapımı kilitleyeceğim türden bir adam ama işte buradayım, sanki kapı komşummuş gibi kendimi tanıtıyorum.

Gerçekten kendime gelmem lazım.

"Yeterince dinlediniz. Beş dakika içinde kapatıyoruz. Polisleri çağırmadan önce dışarı çıkın."

Caden'ın ön kapıyı açık tuttuğunu görmek için arkamı dönüyorum. Daniel'in gözleri benimkileri bulduğunda alnımda ter oluşmaya başlıyor. Yüz hatlarındaki değişim hoşuma gitmiyor. Kasları gevşiyor ve gözleri daralıyor, sonra dudakları hınzır bir sırıtişla eğiliyor.

"Zarar yok, faul yok, Caden. Biz gidiyoruz." Daniel . Henüz gitmiyor. Masanın etrafında dolaşıyor ve aramızdaki mesafeyi yiyor.

Masayı tutarken tırnaklarım masaya .

Arkamdan derin bir gümbürtü daha geliyor ve yanımda biri olduğunu bildiğim için hızla atan kalbim sakinleşiyor.

"Senin için," diyor Daniel, yüz dolarlık bir banknotu havaya kaldırarak. "Bu Caden'ın. Ona ver."

" sanmıyorum. İşin çoğunu sen yaptın." Bir adım daha yaklaşıp parayı dudaklarımın arasından geçiriyor.

Başımı iki yana salladım. "Daniel. Çık dışarı. Sarhoşsun."

Dudaklarını birbirine doluyor, ağzından yayılan bira kokusu nefesimi tutmama neden oluyor. "İyi, ama bu günlerden birinde, Demi. Sen de

gel." Sarhoş sersemliğiyle zikzaklar çizerek uzaklaşmadan önce parayı önlüğümün cebine sıkıştırıyor.

Nefesimi bırakıyorum ve boynumun arkasını kavrayarak sağa doğru esnetiyorum. Çok yorulmuşum. Eve gitmeye ve güvende olacağım yorganın altına girmeye hazırım.

"Özür dilerim Creed. Kapatıyoruz-" Arkamı döndüğümde söylemeye başladım ama o çoktan ayağa kalkmış ve odanın diğer tarafına geçmişti. Kocaman bir adam, 1.80'in üzerinde boyu ve geniş omuzları var ama kambur durarak ve ellerini ceplerinde tutarak kendini küçük gösteriyor. Varlığı odayı taşıdığı o bilinmeyen ve tehlikeli güçle dolduruyor. Bu tür bir enerjiyi saklayamaz.

Kapıdan çıkıyor ve Caden kapıyı kilitliyor. Creed'in veda etmesini dileyerek kaşlarımı çatıyorum. Bunun nedenini kasabada yaşayan herkesi, özellikle de yeni insanları tanımak istememe bağlıyorum. Onların hoş karşılandıklarını ve sevildiklerini hissetmelerini istiyorum. Son zamanlarda kasaba sakinlerinin korkunç bir şekilde ortadan kaybolmasından sonra yeni kana ihtiyacımız var.

"Ne geceydi ama, değil mi? O heriflerden nefret ediyorum," diyor Caden.

Caden'ın sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Doğru," diye hafif bir kıkırdamayla kabul ediyorum. "Daniel'ın bana verdiği bu yüzlüğü bölüşelim. İşin yarısını sen yaptın."

"Sende kalsa iyi olur. Kıçına tekme yiyen ben değildim. Tanrım, yemin ederim bunu yaptığını gerçekten görürsem, o ölü bir adam olur," diye tehdit ediyor Caden masaları temizlerken.

"değil. Ben ." Sanırım.

"Bunu halletmek zorunda olmamalısın."

"Pekâlâ," diyerek siyah çöp kutusunu yere bıraktım ve masayı toplamasına yardım ettim. "Bunu yapmamalıyız. Bu bir komi işi. Birini işe almamız gerek. Sadece sen, ben ve Holt olamayız." Holt bizim aşçımız. Dilsizdir ve fazla gürültü yapmaz. Eminim çoktan kapıdan çıkıp eve doğru yola koyulmuştur. Çok sessiz olduğu için burada olduğunu unuttuğum zamanlar oluyor.

"Yarın bir ilan asacağım. Anlaştık mı?"

Hevesle başımı sallıyorum, gözlerim yorgunluktan kapkara olmaya başlıyor.

"Anlaştık."

Temizlikten bir saat sonra, direksiyon başında uyuyakalmamak için eve giderken yudumlamak üzere kendime küçük bir kahve koyuyorum. Dışarı çıktığımızda Caden güvende olduğumdan emin olmak için her gece yaptığı gibi beni arabama kadar geçiriyor.

Her zaman değildi. Kasabada güvenlik hiçbir zaman sorun olmamıştı ama Shallow Cove Enstitüsü'nden birkaç kişi kaçığından beri herkes . Herkes gardını almış durumda. Hatta silahlılar - kaybolanlar için bunun bir önemi yok. Kasabanın neşesi kaçı.

Hava bile loş görünüyor. Geceler nemli, karanlık ve sisli geçiyor.

Kötü bir şey olması için mükemmel bir ortam.

Eve dönerken Creed aklıma geliyor. İyi mi kötü mü? Bunu sadece zaman gösterecek.

CHAPTER THREE CREED

Kendimi bu kadar kontrol edebildiğimi bilmiyordum. Kabinde otururken, etrafım onun kokusuyla çevriliyken, yaratıklarım serbest kalmak ve onu parçalamak için içimi tırmalıyordu. Onu sırtüstü yatırmak, kıyafetlerini yırtıp çıkarmak, becermek ve ısırıp benim olduğunu iddia etmekten başka bir şey istemiyordum.

Canavarlarım bu fikre bayılır. Bu fikre bayıldım.

Onu kendime bağlamak istiyorum. Onu kendime bağlamak istiyorum. *Benim* olsun.

Benim olacak.

Benim hakkım.

Ve lokantada o adam tarafından taciz edildiğine tanık olduğumda, onu parçalara ayırmamak için her şeyimi verdim. Beni öyle görmesini istemedim. Beni bir daha asla görmek istemeyecekti ve bunu riske atamazdım.

Bu yüzden lokantadan aniden ayrıldım. Demi'yi taciz eden bir grup adamı karanlıkta takip ettim.

Dostum.

Sevgili.

Kelimeler bana tekrar fısıldanıyor, tüm hayvanlarım arasında yankılanıyor ve içimdeki küçük insan parçası anlamıyor. Tek bildiğim önemli hissettirdiği. O önemli hissediyor.

Kimse ona zarar veremez. Kimse ondan faydalanamaz. Kimse ona sahip olamaz.

Ben hariç.

Otoparkta grubu takip ederken sessiz kalarak dışarıdaki gölgelere yapışıyorum. Binanın arkasına park etmişlerdi.

Gülüştürler ve Daniel itilip kakılır, bir arabaya çarpana kadar tökezler.

"Siktir," diye kahkahayı patlatıyor, sinir bozucu ses kulaklarımı çınlatıyor ve pençelerimi uzatıyor.

"İyi misin Daniel?" diye soruyor arkadaşlarından biri.

"Ben iyiyim. İşemem lazım. Siz gidin. Sonra görüşürüz."

Bir kamyonun arkasına çömelmiş, herkesin kendi arabasına binmesini izliyorum. Daniel çöp konteynerine doğru yürüyor, paslanmış çöp kutusuna yaslanıyor, pantolonunun fermuarını açıp işlemeye başlarken başını ön koluna dayıyor.

Kurt adamım yüzeye çıkıyor, avlanmak ve yiyeceklerimizle oynamaktan başka bir şey istemiyor ama bu Demi'nin işten çıktığı anı kaçırmak anlamına geliyor. Bunun olmasına izin veremem, ama başka bir gün? Daniel'ı kulübeme götürür, onu o kadar korkuturdum ki hayatı için yalvarırdı ve sonra kaçmaya çalışmasına izin verirdim.

Bu arada, onu avlayacağımı ve kemikleriyle ziyafet çekeceğimi biliyordum.

Dudaklarımı yalıyorum, tükürük ağzımda yoğun bir şekilde toplanıyor. Bir damla dişlerimden aşağı damlıyor ve yere düşüyor.

İşi bittiğinde, kendini tekrar içeri sokar ve pantolonunun fermuarını çeker. Anahtarlarını karıştırıyor, metaller birbirine çarpıyor. Anahtarlar elinden düşüyor ve edindiğim yeni vampir hızıyla, onu şaşırtmak için ona doğru koşuyorum.

"İzin ver." Kelimeler homurdanıyor, ona salmak istediğim nefret ve şiddetle dolup taşıyor.

"Kahretsin, beni korkuttun dostum." Elini göğsüne götürdü. "Bir anda ortaya çıktın."

Anahtarlarını aldım ve ayağa kalktım. Avucunu uzatıyor ve ben de başımı eğip eşime dokunan ele bakıyorum.

Kapüşonumu indiriyorum ve bileğinden kan damlayana kadar eline bir anahtar saplıyorum. Daniel çılglık atmaya çalışıyor ama vampirim beni ele geçiriyor ve önümdeki sürüngenle gözlerimi kilitlememi sağlıyor.

"Çılgılık atmayacaksın," diyorum sakın, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Benden ölesiye korkuyorsun ama ses çıkarmayacaksın." Onu kendime doğru çekiyorum, gözlerinde yaşlar kabarıyor ve yanaklarından aşağı süzülüyor. "Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor, tamamen büyülenmiş. "Evet, anlıyorum."

Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum ve dilimi yarasının üzerinde gezdirmeden önce kanayan elini kaldırıyorum. Alkol kanını bulandırıyor, tadı acı ve

tatmin edici değil. Nefret ettim. Tükürdüm, neden yutmayı başaramadığım konusunda kafam karıştı.

"Demi'ye dokunmak için kullandığın elin bu muydu?" diye sordum.

Sırıtarak tekrar başını sallıyor. "Kıçı mükemmel. Yeterince yakın olma şansınız olsaydı siz de yapardınız."

Bileğini kırdım. Kemiğin gürültülü çatırtısı sikimi kaldırıyor, içimdeki canavar bunu tekrar duymak istiyor.

Çığlık için ağzını açar ama sessizdir.

"Yardım çağırma yeteneğini elinden aldım," diye fısıldıyorum, lokantanın arka kapısının açıldığını duyduğumda meraklı gözlerden daha iyi korunmak için arabasının arkasında bizi bulanıklaştırıyorum. Elimde titriyor, korku kokusu dalga dalga üzerine yayılıyor ve derin derin içime çekiyorum, kokusu neredeyse Demi kadar güzel.

Neredeyse.

"Nesin sen?" diye sorarken dişleri şoktan birbirine çarpıyor.

Yakınına eğilip uzun pençemi yanağında gezdiriyorum ve deriyi kırmaya yetecek kadar baskı uyguluyorum. Korkunç ya da değil, yanağındaki kan damlacıklarını yalıyorum ve sonra yüzüne geri tükürüyorum.

"Ben senin en kötü kabusunum Daniel," diye fısıldıyorum kulağına, göğsümde zapt edemediğim hafif bir gürültüyle. "Demi'ye dokundun. *Benim Demi'me*. Seninkine değil." Diğer kolunu da kırıyorum ve dizleri bükölüyor, acı çığlığı boğazında düğölmleniyor.

Keşke onu yutabilseydim. Eminim tadı çok güzel olurdu.

Burnumdan dumanlar yükseliyor ve damarlarımda ateş kaynıyor. Kolunu kaldırıyorum ve derisine ateş üflüyorum, harap olana ve kömürleşene kadar eti yakıyorum. Gözleri kendinden geçmek için başının arkasına kayıyor ama ben tekrar gözlerini yakalıyorum.

"Bayılmana izin yok. Yaşadığın acıyı hak ediyorsun, öyle değil mi?"

Dudaklarından ve çenesinden aşağı tükürük damlarken başı sallanıyor. "Bunu hak ediyorum."

"Demi'ye başka ne yaptın?" Daha fazla acı vermek için kırık bileğini geriye doğru bükerek soruyorum.

Dizleri bükölüyor ve çakıllara düşmesine izin veriyorum. Kanının kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor ve elindeki yaradan küçük bir su birikintisi görmek için aşağı bakıyorum.

"Kıçını avuçladım," diye açıklıyor.

"Başka ne var?" Hırlıyorum, tek yaptığının bu olmadığını biliyorum. Bir pençemi boğazına geçiriyorum. Kan kaybından ölmesine neden olacak kadar derin değil ama konuşmaya başlamasına yetecek kadar derin. "Ne. Başka?" Dişlerimi birbirine geçiriyorum.

"Fotoğraflarını çektim. Etek giydiğinde, altına bakabilmek için telefonumu kaydırıyorum."

Omuzlarımı yuvarlıyorum, onu parçalara içgüdüyle savaşırken kaslarım geriliyor. "Devam et. Daha fazlasını yaptığını biliyorum."

"Evde onun bir albümü var. Hatta birkaç tane de çıplak fotoğrafı. O fotoğraflara defalarca bakıp otuzbir çektim."

"Onu çıplak mı gördün?" Bir elimi boğazına doladım ve sıktım. "Nasıl?"

"Geceydi. Evinin dışındaydım. Panjurları açıldı."

"Onu becerdin mi?" Onunla ya da herhangi bir erkekle birlikte olduğunu düşünmek bile beni kıpkırmızı yapıyor. Sadece benimle olmasına izin var.

"Hayır. Herkes için fazla iyiymiş gibi davranıyor. Hiç seks yaptığını sanmıyorum. İffetli biri."

Vahşi bir hırıltıyla göğsünü yumrukluyor ve elimi atan kalbinin etrafına sarıyorum.

Nefes almakta zorlanıyor, ağzı anlamsız bir delik gibi açılıyor ve beni uzaklaştırmak için ellerini bileğime doluyor.

"Onu bir daha asla göremeyeceksin, Daniel. Bir daha asla onun hakkında konuşamayacaksın. Eşimle geçirdiğin zaman sona erdi." Kalbini göğsünden söküp çıkarıyorum, kurt adamım zaferle ulumak istiyor ama onu susturuyorum.

Kalbi yukarıda tutup atmaya izlerken kolumdan kan damlıyor.

Daniel'in elleri göğsüne gidiyor ve ölmekte farkına vararak gözleri açılıyor. Kalbini sıkıyorum, kanı işe yaramaz organdan akıyor ve sonunda ölümcül yarasına yenik düşüyor. Cesedi ayaklarımın dibinde yere düşüyor ve cesetten kurtulmam gerektiği için sinirlenerek iç çekiyorum.

Arabasının bagajını anahtarlarıyla açıyorum ve bagajı kapatmadan önce onu kalbiyle birlikte oraya fırlatıyorum. Mükemmel ateş akımı üflüyorum, alevler metali yalayarak erimesini sağlıyor, böylece bagajı açmak zorlaşıyor.

Sonra aynı şeyi anahtarlara yapıyorum. Eskiden metal olan şeyleri avuçlarımda çitirdatana kadar yakıyorum ve rüzgarda kül olarak savrulmalarını izliyorum.

Pantolonumdaki kanı siliyorum, sonra Demi için bir noktada öldürmem gereken üç adam daha olduğunu hatırlayınca sırtıyorum.

Birinin ona karşı sırf huzur bulsun diye öldürecek kadar derin hisler beslediğini bilse ne düşünürdü?

Bunu onun için yapıyorum. O anlayacaktır. Hiçbir şey yolumuza çıkamaz.

Onun kaderi kaçınılmaz olarak benim talihsiz ruhuma bağlı. Eğer eşim karanlıktan korkuyorsa, kabusları sevmeyi öğrenmek zorunda kalacak. Ben karanlıkta doğdum ve bir daha göreceğim tek ışık onun yanındayken hissettiğim ışık olacak.

Lokantanın kapısı açılıyor ve ben yerden sıçrayarak çatının çıkıyorum, yapabileceğimi bilmediğim sürpriz atlayış yüzünden sallanıyorum. Çömelerek kenara doğru sürünüyorum ve arkadaşımın arabasına doğru yürüyüşünü izliyorum.

"İyi olacak mısın?" Lokantadaki adam onu arabasına kadar götürür ve sorar.

Tekrar hırlıyorum, pençelerim çatıyı kazıyor. Bir tehdit gibi görünmüyor ama ona göz kulak olmam gerekecek. Eşime zarar vermedi, ben de ona zarar vermeyeceğim.

"İyi olacağım. Söz veriyorum. Yarın görüşürüz Caden. Teşekkür ederim," diyor.

"Kankam için her şeyi yaparım." Başını çevirip havayı kokluyor ve bir şeyler anlamaya çalışmak için arkasını dönüyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kokladığımı sandım... biliyor musun? Fark etmez. Muhtemelen benimdir," diye kıkırdar. "Eve döndüğünde söyle."

Görüşüm ona doğru tünel çiziyor ve yüzünün her çizgisini görebiliyorum. Gülümsüyor, ama çenesini hafifçe eğerken zoraki bir gülümseme.

"Yapacağım." Arabasına tırmanıyor ve farlar geceye ışık saçıyor.

Sırtım kaşınmaya başladı. Acı bir an için kör ediyor, sonra devasa kanatlar benden fırlayıp siyah deri perdeler gibi iki yanıma yayılıyor.

Ve sonra bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden inliyorum. Sanki hapsolmuşlar, gerçekten ihtiyaç duyulacakları anı bekliyorlardı. Onları test ediyorum, hafifçe çırpıyorum, geriyorum, sonra nasıl olduğunu bildiğimden emin olmak için sırtımdan aşağı katlıyorum.

Demi'nin benimle hiçbir şey yapmak istememesinin nedenleri listesine bir şey daha eklendi. Park ettiği yerden geri geri çıkıyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor. Çaresizce ona yakın olma ihtiyacıyla, sahip olduğum tüm gücü havaya atlamak için kullanıyorum.

Kanatlarımı açıyorum ve aşağı yukarı hareket ettiriyorum, arabası yerde bir lekeden başka bir şey olmayana kadar beni gökyüzünde daha yükseğe çıkarıyor. İçimdeki ejderha huzura kavuştu. Ateşten dolayı göğsümde hissettiğim sürekli sıcaklık yok oldu.

Yıldızlarla birlikte uçarken ve bulutları delerken hava serin. Kanatlarım çıktığından beri pullarım artık daha belirgin. Gri kollarımdan aşağı inerek hilal şeklindeki ayın ışığını yansıtıyorlar.

Burada çok uzun zamandır bilmediğim bir güzellik, bir huzur diyarı var. Olan biten pek çok şeyi anlamıyorum ve neden böyle hissettiğimi de anlamıyorum. Belki de hiç anlamayacağım.

Yapabileceğim tek şey, şiddetli, öngörülemez ve kan vaat ediyor olsalar bile içgüdülerimi takip etmek.

Havada süzülürken önce sağa, sonra sola dönüyorum, sadece eğlenmek ve neler yapabileceğimi görmek için dönüyorum. Gülümsemek istiyorum ama yapmıyorum. Mutluluğumu Demi'nin içinde olduğum zamana saklamak istiyorum.

Uçmak bununla kıyaslanamaz.

Buradan, küçük bir alt mahalleye sağa dönüş sinyalinin verirken arka lambasının kırmızı yanıp sönmesini görebiliyorum. Üçüncü araba yoluna park ediyor ve ben de arabadan inmeden önce ne yaptığını duymak için ona odaklanıyorum.

Radyoda bir şarkı çalıyor ama bu, uzun bir günün ardından çektiği iç çekişi gizleyemiyor.

Kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor; sıcak pembe saçları bir işaret ve buradan fark edilmesi kolay. O evin içine girdiğinde burun dalışı yaparak bulutları . Evi hızla üzerime geliyor ve yeterince yaklaştığımda içgüdüsel olarak kanatlarımın açısını düzeltiyorum, bu da beni dikleştiriyor ve yumuşak bir gümbürtüyle yavaşça çatısına iniyorum.

Kanatlarımı sırtımın arkasına sıkıştırıyorum, yırtık kapüşonuma takıldıklarında hırlıyorum. Sweatshirt'ü tutup vücudumdan sıyrıyorum ve yırtık pırtık siyah tişörtümle kalıyorum. Uzun, deri kanatlar sırtıma yapıştığında sırtımda bir karıncalanma yayılıyor, gözden irak, gönülden irak. Omzumu kavrayıp nereye gidebileceklerine bakmaya çalışırken dövmeye benzeyen bir şey görüyorum. Diğer yöne dönüp aynı şeyi görmek için diğer omzumu kontrol ediyorum.

Kanatlarımın büyük dövmeleri sonsuza dek tenime işlendi. Çatıdan aşağı atlayarak, onun çitlerle çevrili büyük arka bahçesine iniyorum, Sonra sırtımı evinin yan tarafına yaslayıp başımı kaldırdım.

ve sürgülü cam kapılarından bakıyor.

Üzerinde hâlâ iş üniforması var ve mutfığa doğru yürürken önlüğünü çıkarmaya başlıyor. Demi, buzdolabından bir şişe şarap almadan önce önlüğü tezgâhın üzerine atıyor, ardından gömleğinin düğmelerini açarak başka bir odaya yöneliyor.

Ben sertleştikçe sikimdeki emiciler dalgalanıyor, şehvet beni o kadar sert vuruyor ki neredeyse oracıkta boşalıyorum. Oraya girip ona sahip olmak kadar kolay olmayacak.

Tek bildiğim onun yanında olmam gerektiği. Her zaman ne yaptığını bilmek zorundayım. Şu andan itibaren hayatı asla eskisi gibi olmayacak. Bir daha asla yalnız yürümeyecek. Onun gölgesi olacağım, ve geceleri, onun karanlığı olacağım. Onu tüketeceğim, böylece bir daha asla yalnızlığı bilmeyecek.

Birkaç dakikalığına gittiğinde, kulağımı cama dayayıp dikkatlice dinliyorum ve odaklanıyorum.

Nefesinin altında mırıldanıyor ve su sesi geliyor ama bu bir duş değil. Bu bir banyo.

Onu çıplak düşününce başımı cama yaslayarak inliyorum. Tanrım, bahse girerim çok güzeldir. Eminim teni dokunulduğunda yumuşacaktır ve dudakları benimkini bastırdığımda yastık gibi olacaktır.

Sonra Daniel'in onun fotoğraflarını çektiğini söylediği anı, ilkel içgüdülerimin aşırı hızlanmasına neden oluyor. Herkes onun yasak bölge olduğunu bilmeli.

Kulübemde benimle olmadığı için homurdanarak çitin bir köşesine doğru yürüyorum. Şimdilik idare etmek zorundayım.

Pantolonumun fermuarını açarak yarı sertleşmiş sikimi serbest bırakıyorum ve bahçesinin etrafına düzenli bir şekilde işiyorum. Kurt adamım onaylarcasına ofluyor, kuyruğuna vurmak istiyor

- Eğer bir tane olsaydı.

İçime çekiyorum, tek kokladığım kendi kokum olunca sırtıyıyorum.

Yırtıcıları uyaracak. Kimse ona yaklaşmayacak.

Fermuarımı çekiyorum, kendimi çok havalı hissediyorum, göğsümde bir mırıltı oluşuyor. Adımlarıma yeni bir güç katarak sürgülü cam kapıyı tekrar deniyorum.

Kilitli.

"Ah, benim akıllı dostum kendini dış dünyadan koruyor," diye fısıldıyorum cama, nefesim buğulanıyor. Parmağımla buğunun içine bir kalp çiziyorum. "Ama bu seni benden kurtarmayacak." Onun teni olmasını dileyerek camı yalıyorum.

Su sıçramalarının sesi yükseldiğinde kulaklarımdaki tüyler diken diken oluyor. Küvete girmiş.

Tekrar homurdanıyorum, yaklaşmak istiyorum - hayır - yaklaştırmaya ihtiyacım var. Elimi kapı koluna sarıp çekiştirirken pençelerim isteksizce uzuyor. Kilit kırılıyor ve kapı kolayca açılıyor. İçeri adımımı attığımda onun kokusu etrafımı sarıyor. Tüm vücudum bu kokudan etkileniyor.

Kanatlarım bedenimden kurtulmak için seğirirken ve dişlerim ağrırken sikim sertleşiyor. Tüm yeni dürtülerim yüzeye çıkıyor. Koku alma duyum yoğunlaşarak tezgahın üzerindeki kurabiyelerin, birkaç gün önce kızarttığı bir şeyin yağının, banyosunda yanan portakal kokulu mumun ve ardından kanının kokusunu almamı sağlıyor.

O rahatlarırken kalbi sert, yavaş ve sabit atıyor. Mumun kokusuna rağmen, onun kanının kokusu beni en çok acıtan şey. Ağzım sulanıyor ve sikim hiç bu kadar yoğun zonklamamıştı. Emicilerin tekrar hareket ettiğini, dokunaçların çözülmek istediğini hissedebiliyorum.

Kanepenin arkasına tutunduğumda, pençelerim neredeyse minderleri kaplayan malzemeyi kesiyor. Eğilip burnumu kanepenin üzerinde gezdiriyorum, yastıklardan biri Demi'nin kokusuyla ıslanınca boğazımda bir inilti düğümleniyor.

Duman ağzımdan buğulu tabakalar halinde yuvarlanıyor, onun kokusuyla karışıyor ve ejderhamın ateşi içimde dönmeye başlıyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, bir tür sürtünme bulmak için kalçalarımı kanepeye doğru yuvarlıyorum. "Henüz yapamam. Burası onun evi." Ateş içimde daha sıcak yanarken duman griden siyaha dönüyor. Tüm ev kokmadan önce, o parçamı kafesleyebiliyorum. Yeniden ayağa kalkıyorum, oturma odasına bakıyorum, eğlence merkezindeki tüm küçük bibloları inceliyorum.

Odasına doğru bir göz atarken küvetteki suyun hareketine dikkat ediyorum. Yakalanmak istemiyorum.

En azından *henüz* değil.

Şu anda o kadar çok duyguyla boğuşuyorum *ki, bu* hale gelmeden önce asla hissetmeyeceğimi bildiğim o kadar çok sinsi duygu var ki.

Yeni içgüdülerimle, kalan azıcık insanlığımla akıl yürütmeye çalıştıkça, bu içgüdüler daha da güçleniyor.

Artık o kadar da kötü değil. Güce, gelişmiş duyulara alıştığımдан beri değil, ama dışarıdan bakıyorum. Yalnızım ama artık eşim var, bu her ne demekse ve onun yanında olmak için her şeyi yaparım.

Bu onun gölgelerinde, hayatının karanlık köşelerinde yaşamak anlamına gelse bile, ona musallat olacağım. Onun zihnini, bedenini ve ruhunu ele geçiren hayalet olacağım.

Ruh.

Ta ki benim olmaktan, benim olmayı istemekten başka çaresi kalmayana kadar.

Parmağım eğlence merkezinin ahşabının üzerinde kayıyor. Çok temiz. Toz yok. Evine özen gösteriyor. Bu hoşuma gitti. Belki benim kulübemi de güzel bir ev yapar. O ne isterse onu yaparım. Burada kalamayız. Bana yer lazım. Şimdi ormana ihtiyacım var.

Bu kasaba benim gibi bir canavara göre değil.

Onun ve anne babası olması gereken iki yaşlı insanın resmine geliyorum. İkisinin de saçları ağarmış ama herkes mutlu görünüyor. Demi'nin gülümsemesi parlak ve geniş, gözlerinin kenarını kırıştırıyor. Kep ve cüppe giymiş.

Belli ki mezuniyet günü.

Fotoğrafi elime alıyorum ve parmağımı onun güzel yüzüne sürerek temiz cama bulaştırıyorum. O mükemmel. Keşke hayatımın bu gibi yönlerini hatırlayabilseydim, ama hatırlayamıyorum.

Bilim insanları bana elektrik verdiklerinde zihnime her ne yaptılarsa, beynimin o kısmına zarar verdiler. Bazı şeyler bulanık ama bir şey her zaman net.

Hanımelleri.

Resmi olduğu yere bırakıyorum ve yavaşça eğlence merkezini boydan boya yürüyerek raflardaki kitapları fark ediyorum. Merakım galip geliyor ve bir tanesine uzanıyorum, kapağında çarşaf giymiş bir kadın fark ediyorum ama bir deniz canavarının kollarında.

İçimdeki kraken yükseliyor ve dokunaçları pantolonumun ağını itiyor, özgür olmak istiyor, eşimi istiyor.

Eğer böyle kitapları seviyorsa... belki...

Başımı sallıyorum ve kitabı yerine koyuyorum. Fantezi çoğu zaman gerçeklikten daha iyidir ve benim gerçekliğim kitaplarda tasvir edilen canavarlardan çok daha kötüdür.

Bir adım uzaklaşarak yukarı bakıyorum, tavanı inceliyorum, arkadaşşıma göz kulak olabilmek için güvenlik kamerası için en iyi yerin neresi olduğunu merak ediyorum.

Sırıttıyorum ve mutfağa gidiyorum, taze kurabiyelerin kokusunu içime çekiyorum ama tek istediğim onun kanı. Midem bunun için homurdanıyor ama henüz ondan beslenemiyorum. Ama istiyorum. Dilim kurudu ve onun tatlı amını sikerken ondan içmek için can atıyorum.

Benden daha fazla duman çıkıyor ve kanatlarım sırtımda dalgalanırken serbest kalmaya çalışıyor, ancak kendimi kontrol etmek için tezgahın kenarını tutuyorum.

Buraya sadece onun hakkında bir
şeyler öğrenmeye geldim.
Şimdilik.

Gözlerim kamera için başka bir iyi nokta yakaladı. Arkadaşım kendi iyi iş
çıkarmış. Evi güzel. Küçük. Bizim ve sahip olacağımız çocuklar için çok
küçük.

Sikeyim.

Buradan çıkmam gerek. Odasına girip onu doğurma dürtüsü o kadar güçlü
ki, doğru düşünemiyorum.

Yine de kendimi onun odasına doğru yürürken ve kapıyı iterek açarken
buluyorum. Halı kaplı zemin, ben içeri girerken ayak seslerimi bastırıyor.
Onun kokusu en güçlü burada. Bana o kadar sert çarpıyor ki, kendimi duvarda
yakalamak zorunda kalıyorum. Kokusunun en yoğun olduğu yere doğru
ilerlerken başım dönüyor.

Çamaşır sepeti.

Üstünde basit bir çift siyah külot var ve onlara uzanıp yüzüme getiriyorum.

Ciğerlerim daha fazla genişleyemeyene kadar nefes alıyorum, sonra titrek
bir nefes veriyorum. Beni görmediğinden emin olmak için omzumun
üzerinden banyosuna bakıyorum, külotunu cebime sokuyorum, sonra kemiğini
gömen lanet bir köpek gibi kirli çamaşırları karıştırıyorum.

İki tane daha buluyorum, birini diğer cebime sokuyorum, sonra diğerini
elimde tutuyorum. Daha önce hiçbir şey bana bu kadar güzel kokmamıştı. O
kadar güzel ki, aletimin dibindeki düğüm şişmeye, boşalmayla dolmaya
başlıyor ve onu içine kilitlemekten başka bir şey istemiyorum.

Sırtımı açık banyo kapısının yanındaki duvara dayayarak şansımı
deniyorum ve ne yaptığını görmek için içeriye bakıyorum. Işıklar kapalı ve
tezgahın üzerinde duran mum ıslıl ıslıl parlıyor.

Demi'nin vücudu baloncuklarla kaplıyken gözlerinin üzerinde bir maske
var. Göğüsleri suyun yüzeyini zar zor kırarak beni kızdırıyor ama yine de
kıvrımlarını görebiliyorum. Eminim avuçlarımda çok iyi hissediyorlardır.

Kendime engel olamayarak banyoya giriyorum, ona daha yakın olma
ihtiyacı duyuyorum. Müzik bangır bangır çalıyor, fayans zemini geçerken
botlarımın yumuşak sürtünmesini gizliyor. Küvetin kenarındaki hoparlörden
küvetin içindeki köpükler sallanıyor, şarkı son ses çalıyor. O kadar yüksek ki,
düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum, ama muhtemelen amaç da bu. Demi
çok çalışıyor ve günü unutmak istiyor.

Gözlerim başından ayak parmaklarına kadar onu boydan boya geziyor ve
hayran kalıyorum.

Aminin sularını koklamak için iç çamaşırının ağını burnumun altına bastırıyorum, sonra külotu dudaklarıma sürüklüyorum. Onları ağzıma alıyorum ve onun tadı dilimin üzerinde patlıyor.

Pantolonumun düğmelerini açıyorum, o hareket ettiğinde donup kalıyorum, su küvetin kenarından sızıyor. Yerleşiyor, sanki en büyüğü tam önünde dururken dünyada hiç endişesi yokmuş gibi tekrar iç çekiyor.

Dikkatlice pantolonumun fermuarını açıyorum ve dokunaçlarım hemen Demi'ye doğru uzanıyor, havada dönüp duruyor. Külotunu etrafıma sararak sikimi okşamaya başlıyorum. Emicilere daha fazla baskı uyguladığımda gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Düğümüm daha fazla doluyor, yuvarlak taban o kadar büyüyor ki, patlamak üzere olduğundan korkuyorum. Sessiz kalmak için bir hırıltı tutuyorum, ama burnumdan süzülen dumanı durduramıyorum.

Alev almak üzereymişim gibi hissediyorum. Kemiklerim ağrıyor ve vücudum yanıyor, cildim sıcak. Pullarım daha görünür hale geliyor. Mavi ve turuncu alevler tenimi yalıyor ve ben ejderhamı serbest bırakmak için tutuyorum.

Orgazmım sikimden patladığında ağzım açık kalıyor. Düğümüm titreşiyor ve banyosuna akıntılar gönderiyor. Pençelerim lavabosunun kibirine saplanıyor, böylece bacaklarım yoğunluktan pes ederken kendimi tutabiliyorum.

Beyaz ipler baloncukların içinde kaybolur, kanıtlar yok olur ve gelenler boşa gider.

Hoşnutsuzlukla alay ediyorum. Her damlası onun içinde olmayı hak ediyor.

Demi suyu elleriyle karıştırıp göğsüne sıçratıyor ve her parçam memnuniyetle mırıldanıyor.

Benim yıkanıyor. İşaretlendi.

Elimi ve sıırıslıkla iç çamaşırını sikimden ayırırken, avucumun tamamının boşalmayla kaplandığını fark ediyorum. Emicilerin de salgılaması gerektiğini fark ettiğimde kaşlarım kalkıyor. Daha da iyisi, böylece eşimi becerdiğimde ve onun derinliklerine kilitlendiğimde, emicilerim ona yapıştığında ve düğümüm bizi birbirine kilitlediğinde, benimle dolu olacak.

Çiftleştirilecek.

Banyodan uzaklaşıp kenara çekiliyorum, böylece resmen gözden kayboluyorum. Dirseklerimi uzun meşe şifonyerine dayıyorum. Üstünde bir dizi parfüm, mücevher ve makyaj malzemesi var. Bir parfüm şişesi alıp kapağını açıyorum, sonra pompayı çekip çıkarıyorum.

Elimi pantolonuma silerek sikimi tekrar tutuyorum ve açıklığı tam yarığıma yerleştiriyorum. Sadece birkaç damla çişime ihtiyacım var. Bunun olmasını istemiyorum

bunaltıcı, ama beni koklamasına yetecek kadar.

Herkes onun benim olduğunu bilecek.

Tüm arka bahçesini işaretlememe gerek yok, ama birkaç damla tam istediğim gibi serbest kalıyor. Dişlek sırtışım aynada dikkatimi çekiyor. Hayvan parlayan gözleri ve uzun dişleriyle bana bakıyor.

Pompayı ait olduğu yere geri koyup, kapağını çeviriyorum, iyice sallıyorum ve yakalanma riskine girmeden oradan ayrılıyorum.

Ama yastığına ve battaniyesine parfümünden birkaç sprey sıkmadan önce değil. Uyuduğunda, benimle kaplı olacak. Bu, alaycı kalbimin içinde kükreyen ilkel içgüdüleri yatıştırır.

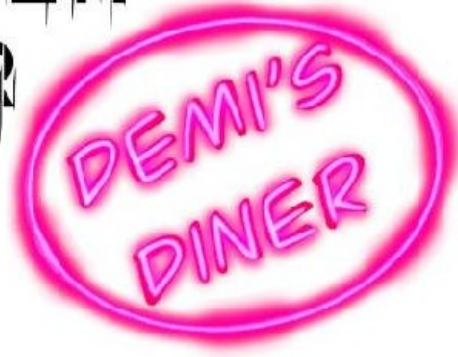
Güvenlik artık onu ilgilendirmiyor çünkü hiçbir şey onu benden kurtaramaz. Onun hayatı benim.

Onun evine nasıl girdiğimden çıkıyorum ve kanatlarım ihtiyacım olduğu anda sırtımdan kurtulup gökyüzüne doğru uçuyor.

Onu cehennemin karanlığına sürüklemek anlamına gelse bile ona yıldızları göstereceğim.

CHAPTER FOUR

DEMI

Arabanın kapısını açmak üzereydim ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sürücü tarafındaki camdan yansıyan görüntü etrafımı gösteriyor. Arkamdaki ağaçlar sabah esintisiyle sallanıyor ve bulutlar parlak mavi gökyüzünde yavaşça hareket ediyor.

Ağaç çizgisinin kenarındaki figür nefesimi kesiyor, o kadar hızlı dönüyorum ki anahtarlarımı düşürüyorum. Yere çarpıyorlar, metaller araba yoluna sürtünüyor.

Sadece hiçbir şeyle karşılaşmamak için.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve bu kadar paranoyak olduğum için kendime kıkırdıyorum.

"Aman Tanrım, kendini kaybediyorsun, Demi."

"İyi misin, Dem?" Komşum Bay Pete, kendi çocuklarından daha çok baktığı değerli bitkilerini sularken bana soruyor.

"Ben iyiyim. Sadece kendimi korkuttum." Eğilip anahtarlarımı elime aldığımda düşürdüğüm için çizildiklerini fark ettim.

"Tek başına yaşamamalısın. Senin gibi bir kızın yuva kurmaya ihtiyacı var. Yanında biri olsaydı, belki bu kadar korkmazdın."

Samimi bir ifade ama sesi her zamanki gibi huysuz çıkıyor.

"Teşekkürler, Bay Pete. Bunu aklımda tutacağım." Sonunda arabama binip kapıyı çarpıyorum ve birkaç derin nefes almak için bir an duraklıyorum.

Ne gördüğümü
biliyorum. Orada
biri vardı.

Tam arabayı çalıştırmak üzereyken telefonum çalıyor ve yerimden sıçrayıp anahtarları döşeme tahtasına bırakıyorum.

"Tanrım, Demi. Kendine gel. Bugün çok dağınıksın." İçinde yüzlerce makbuz, acil durum makyaj malzemeleri, tamponlar ve pedler, ne zaman lazım olacağı belli olmayan seyahat boyu dikiş seti ve biber gazı spreyimin bulunduğu çantamı karıştırıyorum ve sonunda en altta telefonumu buluyorum.

Tabii ki.

Caden'ın adı ekranda yanıp sönüyor ve cevap vermek için kaydırıyorum.

"Hey, ?" Anahtarları karıştırırken sordum. "Hemen lokantaya gitmen gerekiyor."

Sesindeki aciliyet beni koltuğumda doğrulmaya zorluyor, anahtarlar elimde. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Polisler burada. Sahibi siz olduğunuz için siz gelene kadar bana nedenini söylemeyecekler."

"Aman Tanrım. Tamam. On dakika içinde orada olacağım. Bunu onlara benim için söyle." "Elbette. Dikkatli sür."

"Arayacağım." Telefonu kapatıp telefonu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve polisin neden benim lokantamda olduğunu merak ediyorum.

Kahretsin, umarım bugün kapatmak zorunda kalmam. Sabah dalgası benim favorim. Yerel tomruk fabrikasında çalışan adamlardan işten önce geldiklerinde her zaman çok bahşiş kazanırım. Genellikle işten çıktıktan sonra da lokantaya akın ederler. Kirli, toz içinde ve yaralanmış olup olmadıklarına bağlı olarak bazen kan içinde gelirler. Onlara her zaman yemeklerinde indirim yaparım. Adamlar her zaman minnettar oluyor ve bana güzel bir bahşiş bırakıyorlar, ama onlar için çok üzülüyorum. Bu adamlar her zaman çok yorgun görünüyorlar. İş canlarına okuyor ama o fabrika kasabanın çoğunun çalıştığı yer. Bütün para oradan kazanılıyor. O olmazsa kasaba bir hiç olur.

Harika bahşişlerle bile, bir gün kapalı kalmak ben ve Caden için bir kabus olacak. Lokantanın işleri iyi gidiyor ama bir gün kapalı kalmak büyük bir kayıp olur çünkü kasabadaki tek lokantalardan biriyiz. Polisler kapatmamı isterse ne yaparım bilmiyorum. Eğer bir yemek kamyonum olsaydı, onu fabrikanın otoparkına park edebilirdim. Kayba yardımcı olurdu.

Bu başka bir gün için bir fikir.

Lokantaya rekor bir sürede varıyorum, park girdiğimde araba dalıyor. Kırmızı ve mavi renkleri gördüğümde kalbim daha çok çarpmaya başlıyor.

ışıklar yanıp sönüyor. Daniel'in arabasını en arkada, aracının etrafında dolaşan birkaç memurla birlikte gördüğümde midem bulanıyor.

Çok yanlış bir şeyler var.

Chevy Bel Air'i park ettiğimde frenler gıcırıyor ve bana bu arabayı şımartmak için tamirciye gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Bu ses polis memurlarının dikkatini çekiyor ve hepsi bana dik dik bakıyor. Dördü de senkronize bir adımla bana doğru yürüyor. Bu korkutucu. Zihnim dönüyor, tutuklanmayı gerektirecek yasadışı bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Geçen gün dur işaretiyle çarptım ama o bir kazaydı. Onu görmedim bile. Yola daha yakın olmaması ve চালilaların arkasına gizlenmesi nasıl benim hatam olabilir? Kaza yapmadığım için şanslı olduğumu biliyorum ama dur levhalarına çarpmak hapis cezasıyla eşdeğer değil, değil mi? Ya da Daniel onlara yapmadığım korkunç bir şey söylediyse? Onu yüz kereden fazla reddettiğim için bunu ona yakıştıramazdım.

Aman Tanrım, ya hapse girersem?

Ellerim endişeden titremeye başlıyor ve ben kapıyı açmadan Caden orada oluyor. Sabahın serin havası ısınmış yüzüme çarpıyor ve hemen üzerime bir sakinlik çökerek yeniden nefes almamı sağlıyor. Caden arabadan inmeme yardım ederken üzerimden hızlı bir gölge geçiyor ve güneşi engelliyor.

Gözlerimi kapatarak gölgeyi arıyorum ama mavi gökyüzü bana bakıyor. Görülecek bir şey yok.

"İyi misin?" Caden ellerini yüzümün önünde sallıyor. "Burada yanımda olmana ihtiyacım var, Dem."

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve gözlerim Caden'inkilerle buluşuyor. Onunkiler endişe . "Özür dilerim, bir şey gördüğümü sandım. oluyor, biliyor musun?"

Arabanın kapısını çarparak polis beni yakalamadan önce lokantaya girmeye çalışıyorum. İçeride olursam, dışarıda açıkta olmaktan daha rahat ederim.

"Hayır. Tek bildiğim lokantaya geldiğimde Daniel'in arabasını fark ettiğim.

Hiçbir şey düşünmemiştim. Çok içtiğini ve arkadaşlarıyla eve gittiğini düşündüm, ama polislerin konuşmalarına kulak misafiri oldum ve Daniel'in

asla

eve döndüm."

Kalçamla ön kapıya vurarak açıyorum, zilin şingirtısı koşullar nedeniyle normalden daha yüksek.

"Aman Tanrım, bu korkunç. Sence iyi midir?" kilitli tuttuğum çalışan dolabına gidip çantamı içine koyuyorum.

"Ondan nefret eden yanım öyle olmamasını umuyor, ama içimdeki dürüst adam öyle olmasını umuyor," diye cevap veriyor kollarını kavuşturarak içtenlikle.

Önlüğümü arkamdan bağlayarak başımla onaylıyorum. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Sadece kıcımlı ellemeyi bırakmasını istedim. Başına kötü bir şey gelmesini istemedim."

"Karma bir sürtüktür." Caden omzunu silkiyor. "Gidip taze bir kahve koyacağım. Eminim memurlar çok memnun olurlar."

"İyi fikir."

Polisler içeri girerken zil çalıyor. Burası küçük bir kasaba olduğu için herkes herkesi tanır.

"Demi." Jake Holland şapkasını çıkarmadan önce bana bahşış verdi.

"Jake," diye selamlıyorum, elimi önlüğe silerek. "Yani, Memur Holland," diye düzeltiyorum kendimi.

"Bana Jake diyebileceğini biliyorsun. Birbirimizi bana memur diyemeyeceğin kadar uzun zamandır tanıyoruz." Bana sarılmak için yürüdü ve ben de sarıldım ama bir şeyler farklı geliyor. Ona sarılmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum.

Hızla uzaklaşıp diğer üç adama el sallıyorum.

"Waylon. Jenkins. Zig."

"Hey, Demi," diye cevap veriyor Waylon hepsi adına. "Sana bu şekilde gelmekten nefret ediyoruz ama sana birkaç sorumuz var."

Yutkunuyorum, beni sorgulamayacaklarını biliyorum ama yine de kanun onlar.

Doğal olarak endişeliyim.

"Tabii. Caden kahve koyuyor. Sen de ister misin?"

"Bu çok hoş olur, Demi," diye bildirdi Jake, silahını taşıyan kemerini ayarlarken. "Lokantayı bir saatliğine kapatmamız gerekebilir. Sorun olur mu?"

"Yapmamayı tercih ederim. Birazdan fabrikadan adamlar gelecek ve gerçekten kahvaltıya ihtiyaçları var, ama belki Caden ve ben idare edebiliriz?"

Jake iç çekerek omuzlarımı kavradı. "Otoritemi kullandığım için üzgünüm Demi ama lokanta şimdilik kapalı. Neden oturmuyoruz ve nedenini tartışabiliriz."

"Tamam. O zaman Caden'a fabrika işçileri için dışarıya kek koyacak kadar kahve yapmasını söyleyeyim mi? Lütfen?"

"Her zaman çok düşüncelisin, Demi. Elbette, bu iyi olur. Hepimiz sığabileceğimiz için köşedeki kabini alacağız."

"Tamam," diye fısıldıyorum, gözlerimden süzülen yaşları göstermemeye çalışarak.

Başımın belada olmasından çok korkuyorum. Uzaklaşmaya başladım ve durdum. "Jake?"

Dönüp kara kaşlarını çatarak endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. Diğer adamlar yerleşirken Jake'in iri adımları aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Sorun nedir?"

"Başım belada mı? Beni tutuklamak için mi buradasınız?" Sesim titreyerek çıkıyor. Otoriteyle aram hiç iyi olmadı.

Geri çekiliyor. "Tanrım hayır, Demi. Sadece soru sormak için buradayız." Uzaktan daha fazla siren sesi geliyor ve her geçen saniye lokantaya daha da yaklaşıyorlar. "İtfaiye de yolda."

"Tamam." Artık hapse atılmayacağımı bildiğim için işimi yapabiliyorum. Holt'un muffin karışımı hazırladığını görmek için mutfağa girdiğimde Jake kendi kabinine gidiyor.

"Sen sormadan söyleyeyim, Holt'a bir orduya yetecek kadar kek yapmasını söyledim bile. Bütün kahve fincanları dolu." Caden tepsinin ortasına bir sürahi yerleştiriyor, etrafını da üzerinde parlak pembe renkte Demi's Diner yazan temiz kahve fincanları çevreliyor.

"Aklımı okumakta çok iyisin. Yeterince önemseydim bunu sorgulardım."

Kahkahalarla gülüyor ve tepsiyi bana uzatıyor. "Seni bu kadar iyi tanıdığma şükret. İyi polisleri bekletmeyelim." Beni döndürdü ve mutfak kapısından dışarı itti. "Kekler birazdan hazır olur. Holt'u ustalığıyla baş başa bırakalım."

"Teşekkürler, Holt!" Omzumun üzerinden bağıryorum ve karşılığında bir homurtu duyuyorum. Zaten ondan duyduğumuz en fazla şey de bu oluyor.

Yemek odasına girdiğimde Caden'la birlikte kabine doğru ilerliyoruz. Fincanları yere kahve dolduruyorum.

Hepsi siyah alıyor.

Ben oturuyorum ve Caden kayıyor. Öksürük krizine giriyor ve ben de sırtını sıvazlıyorum.

"İyi misin?"

"Bugün her zamanki parfümünü mü kullanıyorsun?" Soruyu boğarcasına söylerken gözleri doluyor.

Jake, Caden'a sinirli bir bakış atarak, "Şu anda bunun bir önemi yok," diye araya giriyor. "Demi, Daniel'ı en son ne zaman gördün?"

"Dün gece arkadaşlarıyla buradaydı. Her zamanki gibi sarhoş ayrıldılar ve ondan sonra onu görmedim. Caden ve ben kapanışa kadar kalıp ortalığı temizledik."

"Sıra dışı bir şey var mıydı? Daniel'in dışmanı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Dışmanlar mı? Bu da ne demek oluyor? Eminim bir çukurda sarhoştur," diyor Caden.

"Aracının dışında çok fazla kan bulundu ve bagaj kaynakla kapatılmıştı. Bu kadar kan varken kimsenin hayatta kalması mümkün değil."

"Siktir." Caden parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve kabine yaslanıp tekrar ksrmeden önce benden uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım. Onun öldüğünü m düşünüyorsun?" Başım haberlerden dolayı dönüyor ve Daniel'la olan çocukluk anılarıım eski bir film gibi zihnimde titreşiyor.

"Kesin bir şey söyleyemeyiz. Daniel'a zarar vermek isteyen birini tanıyor muydunuz? Bir tartışması oldu mu? Sıra dışı bir şey fark ettiniz mi?" Jake cevaplarımı yazmak için elinde küçük bir not defteri ve kalemle soruyor.

Caden homurdanıyor. "Adam Demi'ye saçlı sollu saldıran pisliğin tekiydi." ne doğru eğiliyor ve kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor. "Ve bahse girerim bunu yüzlerce kadına daha yapmıştır. Ağzını açtığı anda herkesi dışman ilan etti."

"Hiç rapor tuttun mu Demi?"

Beni terk eden kakhaha hüzünlü ve alayı. "Hadi ama Jake. İkimiz de biliyoruz ki hiçbir şey olmazdı."

"Denerdim," diye açıklıyor kaşlarını çatarak.

"Bunu biliyorum," diyorum ona, masanın karşısından koluna hafifçe dokunarak. "Sarhoş olduğunda kıımı elledi. Hayır cevabını kabul etmezdi ama bundan daha ileri gitmezdi. Pisliğin tekiydi ama asla ölmesini istemedim Jake. Sıra dışı hiçbir şey olmadı. Her gün buraya gelip geçen yeni insanlar oluyor."

"Eşsiz biri var mı? Gözünüze arpan biri oldu mu?"

Creed aklıma geliyor, ama Daniel'ı incitmek için bir nedeni yok. Onu düşünmek içimi ısıtıyor ve tekrar rahatlıyorum. Onu gerçekten önemseyecek kadar iyi tanımasam bile içgüdülerim onu korumamı söylüyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, dudağımı kemiriyorum, sonra düşünüyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. "zr dilerim. Hiç kimse için. Daniel iyi bir adam değildi. lmesini istemedim ama şaşırdığımı da söyleyemem." Gzyaşlarımı silmemden nefret ediyorum çünkü iyi bir adam olmasa da onu hayatımın büyük bir kısmında tanı mıştım.

"Peki dün gece nerede olduğunuzu bir tanıkla açıklayabilir misiniz?" Jake sorar, sorarken yüzü yumuşar. "Prosedür böyle. Sormak zorundayım."

"Anlıyorum. Caden ve ben, aşçım Holt ile birlikte kapanışa kadar buradaydık. Hepimizin eve gitmesi için bir saat kadar daha geçmesi gerekti."

"Eve gittiğini gören oldu mu?" Waylon araya giriyor.

"Hayır." Sesimi yükselttim, alındım. "Ben yalnız yaşıyorum. Caden ve Holt yalnız yaşıyorlar. Caden benimle arabama kadar yürüdü ve ikimiz de ayrıldık. Söyleyecek başka bir şeyimiz kalmadı."

"Üzgünüm, Demi. Bu soruları sormak zorundayız."

"Biliyorum. Özür dilerim. Patlamak istememiştim." Şakaklarımı ovuşturuyorum ve gördüğüm rüyalar yüzünden ne kadar kötü uyuduğumu düşünüyorum.

Bütün gece dönüp durdum, şehvetten ateşler içinde uyandım. Tüm vücudum terden sıırılsıklam olmuştu ve kendimi kaç kez boşaltdıysam da yeterli olmamıştı.

Creed rüyalarımı ele geçirdi ve adamı çok az tanıyorum ama orgazmlarım hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Ona olan arzum daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Şu anda bile yanımda olmasına, bana dokunmasına, içimde olmasına, dudaklarının dudaklarımda olmasına, vücuduma sahip olmasına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Yanaklarım kızarıyor ve bana bakan adamlardan gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Sanki ne düşündüğümü biliyorlarmış gibi.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve beni kendimi daha fazla utandırmaktan kurtarıyor.

"Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız," diyor itfaiyeci kafasını içeri uzatarak. "Hemen çıkıyoruz." Jake ve meslektaşları teker teker ayağa kalkar. "Sizi haberdar edeceğim, tamam mı?" Jake bilgilendirir.

"Ben de seninle geliyorum."

"Demi, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Caden ve Jake hep bir ağızdan söylüyorlar ama ben daha onlar beni yakalayamadan ana kattan geçip kapıdan çıkıyorum bile.

İtfaiye aracının motoru homurdanıyor, titreşimler ayaklarımda altını gıdıklıyor. Bir polis memuru sahip olduğum mülkün tüm sınırını sarı olay yeri şeridiyle kapatıyor ve bunu görmek her şeyi fazlasıyla gerçek kılıyor.

Ensemdeki tüyler yeniden diken diken oluyor. Tüylerim diken diken oluyor. O his geri geldi.

Biri beni izliyor.

Güneşi engellemek için gözlerimi kısarak otoparkı inceliyorum. İtfaiyeciler emir yağıdırıyor ve birbirlerini işaret ediyor. Metal bir testere

Daniel'in arabasının bagajını kesmeye çalışırken hava ve kıvılcımlar uçuşuyor.

Çevresel görüş alanımdan bir şey kayıyor ve başımı çevirdiğimde orada hiçbir şey bulamıyorum.

"Ne oluyor lan?" Bu sabah olanlarla şimdi olanlar arasında aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ederek fısıldıyorum.

"Neler olduğunu görmek için yaklaşalım." Caden kolumdan tutup beni otoparka doğru çekti.

Arabaya o kadar yaklaşıyoruz ki, testerenin kestiği metalin sert kokusunu alabiliyorum. Metalin metale sürtünmesinden çıkan kıvılcımlar neredeyse ayaklarımızın dibine düşüyor.

"Daha fazla yaklaşmanıza izin veremem." Jake önümüze geçti, dudakları sertti ve sesi sadece bir polis memurunun sahip olabileceği güçle doluydu.

Bunu iyi yapıyor.

"Buldum!" diye bağıyor testereyi tutan itfaiyeci, maskeyi başından kaldırarak. Tam geri çekilirken güneş terli yüzüne vuruyor ve nedense o anı aşağı bakmak için değerlendiriyorum.

Lastiğin yanında kurumuş bir kan birikintisi var ve elim Caden'ın koluna yapışıyor. Tırnaklarım derisine batıyor. Durumun ciddiyetini anladığımda tüm vücudum titremeye başlıyor.

İtfaiyecilerin bagajı açmasını izlerken Caden kolunu bana doluyor.

"Kahretsin," diyor içlerinden biri ama üçü de başını çeviriyor.

"Bir cesedimiz var," diye duyuruyor Waylon, uzaklara bakarken iç geçiriyor. "Bu Daniel."

"Ne?" Waylon'un neden bahsettiğini görmek için Jake'in yanından geçerken bağıyorum. Waylon elini gözlerime doladığında arabanın etrafından dolaşmak üzereydim,

Daniel'in vücudunu görmemem için beni döndürüyor.

"Bırakın beni! Waylon! Bırak beni!" Tutuşundan kurtulmak için mücadele ediyorum ama benden çok daha iri.

"Bunu göremezsin, Demi. Bunu görmene izin vermeyeceğim. O bir sıçan piçiydi ama bu şekilde ölmeyi hak etmedi."

"Bırak. Ben. Görmeme izin ver."

Beni döndürerek gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bunu görürsen geri dönüş olmayacak. Değişeceksin."

"O zaman değişirim, ama görmem gerek."

"Bırak onu Waylon. Belki de zor yoldan öğrenmesi gerekiyordur," diyor tanımadığım bir itfaiyeci ukala bir sırıtişla. "Bazen güzel şeyler korkunç şeyleri sever

kabuslar," diye kıkırdıyor ve bana bir öpücük konduruyor.

"Kapa çeneni, Ricky. Şimdi senin saçmalıklarının zamanı değil. Bir cinayetimiz var." Jake parmağıyla Ricky'yi işaret etti. "Bu konuyu şefinizle konuşacağım."

"Demi," Caden'ın adımı fısıldaması beni adımımın ortasında donduruyor. "Yapma."

En iyi arkadaşımın yalvarışları bile uzak durmam için yeterli değil. Daniel'in cesedini neden görmek istediğimi söyleyemem. Belki de o olduğunu bilmem gerekiyor, ama öyle olmadığını biliyorum.

Ruhumun derinliklerinde, kalbimin, zihnimin ve doğru ile yanlış arasındaki farkın ötesinde, bunun ne olduğunu biliyorum.

Daniel'in öldüğünü görmek bir hediye olurdu. Boktan, uğursuz bir hediye.

Ve sanırım biri onu benim için terk etti.

Aklıma Creed geliyor ama adamı sadece bir kez gördüm ve ona olan takıntım sorgulanabilir hale geliyor.

Neden tanımadığı biri için öldürsün ki?

Caden'la göz temasını kesip yavaşça bagaja bakıyorum. Zaman durma noktasına kadar yavaşlıyor. Rüzgâr parfümümü etrafıma savuruyor ve bana güzel bir çocukluk anısını hatırlatsa da gördüklerimin lekesini silecek kadar güçlü değil.

Daniel öldü.

Yüzü çarpılmış. Ağzı çılgılık atarken ölmüş gibi ardına kadar açık ve göğsünde eskiden kalbinin olduğu yerde kocaman bir delik var.

Organ yanında yatıyor, yani kişi onu öldürmek için elinden geleni yapmış ama göğsünden söktüğü kalbi almamış.

Altında kurumuş kan var. Onu orada yatarken hayal ediyorum, taze ve ölü, göğüs boşluğundan halıya kan damlıyor.

Cansız.

Beni korkutması gerekirdi. İtfaiyecinin dediği gibi beni rahatsız etmeli ve kabuslar görmeme neden olmalı, ama olması gerektiği gibi beni dehşete düşürmüyor.

Tek hissettiğim rahatlatma olduğuna göre belki de düşündüğümünden biraz daha fazla kırılmışımdır.

Birinin beni izlediği hissi beni tekrar etkiliyor ve cesetten uzaklaşıp bana bu hissi veren kişiyi fark edip edemeyeceğimi görmek için bir kez daha etrafıma bakıyorum.

Onu göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Ve sanırım. Benim için öldürdü.

CHAPTER FIVE CREED

Bütün gün kalıp Demi'yi izlemek istesem de yapamazdım, ama lanet olsun, bunu istiyordum. Daniel'in cesedini gördüğündeki yüz ifadesine bayıldım. Düşündüğüm gibi üzgün görünmüyordu.

Çok etkilenmişti.

Ve onu etkilemeye devam etmek istiyorum.

Bu yüzden bugün evinin boş olmasından faydalaniyorum. Kurmam gereken kameralar var.

Onu izleyebilmek için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen evine onu uyurken izleyeceğim, ama bunu yapamazsam, onu görebilmem gerekiyor.

Ayaklarım onun arka bahçesinin zeminine çarpıyor ve kanatlarımı sırtıma yaslayıp omuzlarımı yuvarlayarak tenimle bütünleşmelerini sağlıyorum. Kokumun solmadığından emin olmak için içime çekiyorum.

Olmadı.

Keyifle hırlayarak sürgülü cam kapıyı tekrar açıyorum, çok kolay açılınca kaşlarımı .

Herkes girebilir. Bunu içeri girmeden önce düşünmeliydim.

"Lanet olsun." Lanet kapıya dişlerimi geçirdim, beni kızdırdığı için onu yakmak istiyordum. Tamir edip evine girmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek.

Evine girmesine izin verilen tek erkek benim.

Yaptığım şey için suçluluk duygusunun beni yiyip bitirmesini bekliyorum ama öyle bir şey yok. Burada olmam, ona göz kulak olmam, onu korumam ve sevmem gerekiyor.

Yaptığım şey onu kurtarıyor.

Çantamı masanın üzerine bırakıyorum, fermuarını açıyorum ve tüm malzemeleri boşaltıyorum. Oturma odasına, yemek odasına, mutfığa, çamaşır odasına ve boş yatak odasına birer kamera yerleştiriyorum.

En son onun odası. Kapısının hemen dışında duruyorum, yatağına bakarken başımı eğiyorum. Yorgan dün gece uyuduğu için hâlâ dağınık. Vücudum oksijen için ağrıyana kadar içime çekebildiğim kadar çok çekiyorum. Kokusu beni boğuyor, kanımla kaynaşıyor, kemiklerimin iliklerine ve kalbimin odacıklarına işliyor.

Sikimin etrafındaki dokunaçlar geriliyor, sonra beni okşamak için yukarı aşağı hareket ediyor.

Eşimi istiyorum. İçimdeki tüm canavarlar onu sahiplenmek için göğsümü tırmalıyor. Başka birini düşünmek beni hasta ediyor ki bu da bir sorun çünkü açım. Açlıktan ölüyorum.

Ve tattığım her kanı iğrenç buluyorum. Ben eşimin kanını istiyorum.

Sevgili.

Vampir tarafım beni düzeltiyor.

Mmm, evet. Sevgilim. Dişlerimi boynuna geçirmek ve doyana kadar uzun uzun yutkunmak istiyorum.

Odasına girip kamerayı nereye koyacağımı düşündüm ve makyaj masasındaki küçük çatlakta karar . Burası aynaya bağlanan kısım ve minik kamerayı oraya yerleştiriyorum, sonra aynı şeyi banyo için yapıyorum. Duş başlığının ortasına yerleştiriyorum. Ellerini kendi vücudunda gezdirmesini izleyebilme düşüncesi göğsümdeki ateşi daha da alevlendiriyor.

Bir gün ellerim onun kıvrımlarını okşayacak. Bir gün pençelerim soluk pembe çizgiler belirene ve acı ve zevkten nefesi kesilene kadar derisini kazıyacak.

Bir gün, daracık amına sikimle vururken adımı haykıracak.

İnliyorum, sikim o kadar sert ki acıyor. Banyodaki kapının pervazını kavıyorum, pençelerim ahşabı kazıyor. Göğsümdeki sıcaklık yayılıyor, ağzımdan ateş çıkmakla tehdit ediyor. Kanatlarım seğiriyor, yayılmak ve gerilmek istiyorum.

Tüm vücudum sıcak hissediyor.

Soyunuyorum, çırılçıplak kalana kadar soyunuyorum.

Kokusunu içime çekerken göğsümde sürekli bir gümbürtü var. O kadar güçlü ki, tenime, ciğerlerime sızdığını, uçurumda kendini evinde hissettiğini hissediyorum

ruhumun. Aletim sert ve ağır, büyüklüğünden dolayı ağırlaştı. Dokunaçlarım sallanıyor, yatağa ulaşmak için dans ediyor ve ben dinliyorum.

Yatağın kenarına tutunarak eğiliyor, yüzümü çarşaflara gömüyor ve inliyorum. Kendimi alçaltarak, eşimin kokusuyla yıkanan yumuşak çarşaflara doğru kayıyorum. Battaniyeyi yumrukluyorum, kanatlarım dışarı fırlıyor ve Demi'ye sarılıp onu yakınımda tutabilmeyi diliyorum. Dünyayı dışarıda bırakmak, etrafımızdaki tek şey biz olana kadar etrafımızı karartmak istiyorum.

"Demi," diye fısıldıyorum yatağın içine, kalçalarımı yatağına doğru sallarken çarşafı ısııyorum.

Çarşafların yumuşak sürtünmesi şaftımı kaplayan emiciler üzerinde geziniyor ve nefesimi kesiyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, kollarımı uzatıp yatağın diğer tarafını tutarken bir yandan da şiltenin içine giriyorum.

Kokusu beni uyuşturuyor. Bedenim hafif, zihnim durumda. O alkolün yavaş vızıltısı, bense öldüren ölümcül iğneyim. O zarif bir uyku, ben ise ona sahip olabilmek için bedenini donduran felç iblisiyim.

"Lanet olsun, Demi," diye inliyorum onun için. "Sana ihtiyacım var. Siktir, çok iyi hissedeceksin." Burnumu battaniyeye gömüyorum, sonra yuvarlanıyorum, kendimi onun vücudunu sardığı çarşaflara sarıyorum. Bu düşünce neredeyse çok fazla. Orgazmım tehdit ediyor ve aşağı uzanmak zorunda kalıyorum, şaftı o kadar sert sıkıyorum ki acıyor.

Yastığı kapıp yüzüme yerleştiriyorum, burnumu ve ağzımı boğarak onun içinde boğuluyorum.

Kendimi sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum. Yastık kılıfını ısııyorum ve onun kokusu dilime dolanıyor. Onun tadını alabiliyorum.

Yastığı yalıyorum, kuru bir yere geçmeden önce malzemeyi emiyorum, böylece tekrar yapabiliyorum.

Benim tatlı hanımellerim.

O güzel çiçeğin tadına bile bakıyor.

"Sen benimsin," diye inliyorum. "Sonsuza dek benimsin, Demi. Kimse seni benden alamayacak." Alt dudağımı ısııyorum, dişlerim kanını içmek için boynuna batmak için can atıyor.

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum, yatak başlığını kavriyorum ve onun altımda olduğunu hayal ediyorum, bacakları kalçalarımına sarılmış, ben de onun dar amcığına sahip oluyorum.

"İşte bu kadar. Sikimi al, iyi kız. Seni sınırlarının ötesinde esnettiğini hisset," diye bağıriyorum hayaletine, daha fazlası için yalvaran

Biri onu daha sert sikmem için yalvarıyor.

Yatak başlığı duvara çarpıyor, sikim buruşmuş battaniyelere acımasızca sürtünüyor.

Orgazmım beni vuruyor ve başımı geriye atıyorum, aynı anda inleyerek boğazımdan ateş çıkıyor. Kanatlarım beni terk eden her spazmla birlikte çırpınıyor. Boğazımdan acınası bir inilti kaçıyor çünkü bu orgazm sadece gerginliğimi azalttı.

Ona ihtiyacım var.

Onun için yanıyorum.

Yataktan kalkıp yaptığım dağınıklığa bakıyorum. Gelişimin boşa gitmesini istemiyorum. Eğilip dölümü ağzıma alıyorum, çok geç olmadan ve kurumadan çarşafları temizliyorum.

Demi'nin almasını istiyorum.

Çok fazla şey var ve hepsi onun içinde, ama o burada olmadığı için başka bir olasılık bulmak zorundayım.

Gözlerim yatağının yanındaki losyon şişesine takılıyor. Üstünü açıp içine boşalmamı tükürüyorum, kapağını tekrar takıyorum ve çalkalıyorum.

Asla öğrenemeyecek.

Her losyon sürdüğünde, başka bir şekilde işaretlenecek.

Sikim tekrar kıpırdıyor. Aşağı baktığımda, emiciler hala boşalıyor, ama dokunaçlarım dinleniyor. Arkama yaslanıp boş odayı inceliyorum ve Demi'yle sahip olabileceğim tek şeyin bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Benim gibi bir canavarı sevme ihtimali yok denecek kadar az. Onu gölgelerden izlemek anlamına gelse bile alabileceğimi almalıyım.

Ayağa kalkıp giyinmek ve gitmek için enerji toplamaya çalışırken yatağı gıcırıyor. Ejderham burayı seviyor. Uğruna öldürdüğüm soğuk kulübeye kıyasla sıcak ve güvenli.

İstemeye istemeye önce gömleğimi, sonra da pantolonumu giyip çantamın bulunduğu oturma odasına gidiyorum.

"Bakalım bu kameralar çalışıyor mu?" Masadan tableti kapıp açıyorum, kodumu giriyorum ve kameraları keşfederlerse kimse beni izleyemesin diye kodladığım güvenlik programını açıyorum.

Tüm kameralardan gelen görüntüler kareler halinde görünüyor. Birinci kameraya tıklıyorum ve tüm ekran kanepenin arkasındaki görüntümle doluyor. Sonra, parmaklarımı kısıtırıyorum ve yakınlaştırıyorum.

Bunu her ekran için yapıyorum, bu yüzden işe yaradığını biliyorum. Sırtarak, kameralardan çıkan çöpleri çantama, tablete tikiştiriyorum ve son bir kez daha tarıyorum.

Arkamda kanıt bırakmadığımı kontrol et.

Yatağı dağınık ama ben geldiğimde de öyleydi, umarım bu konuda fazla düşünmez.

Ama.

Umarım öyle olur.

Umarım bu gece orada yatarken bir şeylerin farklı olduğunu hisseder. Beni koklayabilecek ama nedenini bilmeyecek. Bu kadar sıra dışı görünen şeyin ne olduğunu anlayamayacak. Bütün gece dönüp duracak, gözlerini odasının karanlığına dikecek. Orada bir şey hayal edecek ve korkacak, işte o zaman beni düşünecek.

İşte o zaman, tüm kötü ve korkunç şeyleri korkutup kaçırmak için onu kucağıma almamı isterdi.

Korkması gereken kişinin ben olduğumu bilmeden.

Neler yapabileceğimi bilmiyorum ama Demi söz konusu olduğunda bunu yakında öğreneceğimi biliyorum.

Birini beni sevmeye zorlamak kolay olmayacak ama yalnız olmaktan iyidir.

Etrafıma son bir kez baktıktan sonra kollarımı sırt çantamın askılarından geçirip arka kapıdan çıkıyorum.

Demi'yi görmek istiyorum.

"Sen de kimsin be?" diyor yaşlı bir ses çitin diğer tarafından.

Homurdanarak başımı çeviriyorum ve yaşlı bir adamın iri gözlerle bana görünce sinirleniyorum.

Sikeyim.

Kokusuna bakılırsa, bitkilerini suluyor.

"Burada bir şeyler olduğunu duyduğumu biliyordum. Demi işte. Kimseyle çıkmadığını biliyorum. Kim bu-"

Vampir hızımı kullanarak tam önüne geldiğimde çenesini kapatıyor. Bir elimle kırılgan boğazına sarılıyorum, boynunu kırmak isteyip istemediğimi tartışıyorum.

Kehribar gözlerim onun yaşlı mavilerinin yansımasında parlıyor. Korku güçlüdür ve ağzımın sulanmasına neden olur.

Yabancıya hırlayarak dişlerimi gösteriyorum.

Bana yeterince uzun süre baktığında gevşiyor, gözleri transa girdiğim için donuklaşıyor.

"Ben hiç kimse değilim," diye ısırđım, onu havaya kaldırarak. "Beni görmedin.

Demi'nin evinde her şey yolunda. Sıra dışı hiçbir şey yok." "Hiçbir şey," diye tekrarlıyor ve hülyalı bir nefes veriyor.

Hâlâ boynunu kırmak istiyorum ama Demi bu yaşlı adamdan hoşlanıyor olabilir, o yüzden vazgeçiyorum. Kırılgan, narin bedenini dikkatlice, ayakları gözetlemek için kullandığı basamaklı tabureye değene kadar indiriyorum.

Parmaklarımı teker serbest bırakıyorum, pençelerimi boynunun kırışık kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Ve ben buradayken beni hiç görmüyorsun," diye ekliyorum güvende olmak için, öfkeyle. "Asla."

"Güzel." Uzaklaşıyorum ve kendimi kimsenin beni göremeyeceğı kadar yükseğ'e fırlatıyorum.

Yükseldikçe güneş kanatlarıma sıcak sıcak vuruyor. Uçmanın özgürlüğünün tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum. Kaçırılmadan ve üzerimde testler yapılmadan önceki insan günlerimi düşünmeye çalışıyorum. Herhangi bir şeyi, arkadaşlarımı, ailemi hatırlamak için elimden geleni yapıyorum ama yine tek kokladığım hanımelleri.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak yere düştüm. Eskiden olduğum adam gitmiş, yerine vahşı, bencil bir canavar gelmişti.

Yaklaşık üç mil ötedeki Demi'nin lokantasının arkasındaki ağaçlık alana iniyorum.

İstedüğimden daha uzak ama beni görmesi riskini göze alamam.

Tam ben.

Polisler hala orada.

Tek duyduğum onlar olana kadar kalp atışlarımı ve nefes alış verişlerimi yavaşlatarak konuşmalarına odaklanıyorum.

Ambulans Daniel'in cesedi olduğunu tahmin ettiğim şeyle uzaklaşırken bir polis "Zavallı piç kurusu," diyor. "Kalbi mi sökölmiş? Bunu yapacak güç kimde var?"

"Bilmiyorum," diyor bir başkası. "Umarım bu kasabanın elinde bir seri katil yoktur. Böyle bir şeye hazırlıklı değiliz."

Demi'nin restoranın içinden gelen sesi kaosu kesiyor ve onun sesi beni ağacın kenarına çöktürüyor, aniden uyukum geliyor.

"Ben iyiyim Caden. Daniel çocukluk arkadaşımdı ama tam bir pislikti. Onu özlemeyeceğim."

O zaman doğru olanı yaptım.

"Bunu yapan adamı bulursak soru sormayız, vururuz. Benim oğlum öldü. O kişinin sorumlu tutulmasını istiyorum."

"Evet, Başkanım. Soruşturma ilerledikçe sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz."

Çenemi aşağı eğiyorum, gök gürültüsü göğsümü titretiyor.

Bunu halının altına süpürmeye çalışırlarsa belediye başkanını da öldüreğim. Daniel o şekilde ölmeyi hak etti.

Yoluma çıkan herkes. Demi'yi tehdit eden herkes. Bana meydan okumaya cüret eden herkes.

Ben de onların kalplerini sökeceğim.

Kulübeye gitmek için ormana doğru süzülürken Demi'nin Lokantası'na son bir kez bakıyorum.

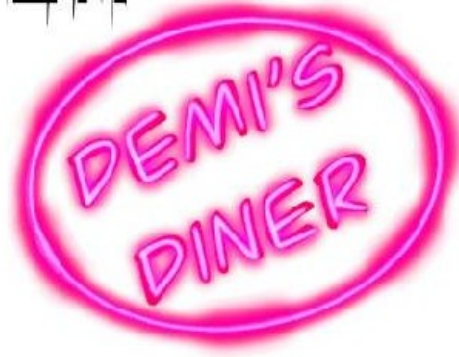
Gece sonunda güneşi yuttuğunda ve ay onun yerini aldığında, geri döneceğim.

Belki gölgelerin ve köşelerin örtüsüyle, bir şekilde Demi'nin beni istemesini sağlayabilirim.

Aşk gün ışığında gerçekleşemez çünkü beni tümüyle gördüğünde, ışığın neden üzerimde asla parlamayacağını anlayacaktır.

CHAPTER SIX

DEMI

Uzun bir gün oldu. Ayaklarım ağrıyor. Başım ağrıyor. Sırtım ağrıyor. Eve gitmeye hazırım ama lokantanın kapanmasına daha iki saat var. Sanırım herkes bugünün, cesede yakından ve kişisel olarak bakmak için bedava kahvelerini almaya gelme günü olacağını düşündü.

Cesedi gerçekten göremeyeceklerini düşünmeden.

"İyi geceler," diyerek son müşteriye el sallıyorum, elimi belime koyuyorum ve elim patladığında inliyorum. "İşte mal bu," diye iç geçiriyorum.

"Eğer gitmek istiyorsan, gecenin geri kalanını ben halledebilirim." "Hayır, Caden. Teklifin için minnettarım ama gerçekten iyiyim." "Arkadaşın öldü. İyi olduğundan şüpheliyim."

Masayı temiz bir bezle ovarken inanmayarak homurdanıyorum. "O benim arkadaşım değildi Caden. Yüzüncü kez söylüyorum. O... tanıdığım biriydi. Başka bir şey değildi. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Yine de. Bugün çılgıncaydı, değil mi? Yani, cesedini gördün Demi. Bu hiç hoş değil. Eğer bu konuda konuşmak istersen-"

Daniel'in cansız yüzünün görüntüsü zihnimde masayı ovmayı bırakıyorum. Göğsündeki delik daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. İçine tıklandığı sandığın dibine kadar görebiliyordum. Kalbi yanında yatıyordu, işe yaramaz halde.

Ve düşünebildiğim tek şey, mükemmel bir organın ne kadar israf edildiği. Bunu düşünmek korkunç. Bir adam hayatını kaybetti. Küçüklüğümden beri tanıdığım bir adam. Ama Daniel yaptığı onca saygısızlıktan sonra iyiliği hak etmiyordu.

Nefret nefreti besler ve o da nefretin ellerinde öldü. Şaşırmadım ve dürüst olmak gerekirse, bir daha onun gezinen elleriyle uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatladım.

"Bu konuda konuşmama gerek yok. Yaptığın şeyi takdir ediyorum Caden, ama o adam tarafından her gün vücudunun bir kısmı sıkılarak saldırıya uğrasaydın, hissedeceğin son şey pişmanlık olurdu. Acımasızca ama doğru." Kirli tabakları mutfağa götürmek için küveti kaldırıyor. "Haksız olduğunu söyleyemem. Sadece senin için burada olduğumu bil, tamam mı?"

Arkadaşıma gülümsedim. "Biliyorum."

Kapı zili çalıyor ve lokantaya birinin geldiğini haber veriyor. Onları selamlamak için başımı kaldırdığımda girişte duran ve kapının kapanmasını engelleyen bir adam fark ediyorum. Arkasından yağmur yağıyor, yağmurun cızırtısı yemek odasına doğru fısıldıyor. Giysileri sırlıklam, üzerinden damlayan sular karo zeminde küçük bir su birikintisi oluşturuyor.

Kıyafetleri iri gövdesine yapışarak göğsünün ne kadar geniş olduğunu ortaya çıkarıyor. Kaslarının belirginliği, hayal gücüne hiçbir şey bırakmadan kumaşın arasından görünüyor. Kapüşonu yukarıda ve kenarından aşağı su damlıyor, yüzü kapüşonun ve gecenin yarattığı gölgelerin içinde güvenle saklı.

Adamın gözleri kalkıyor ve parlayan kehribarlar nefesimi kesiyor. Dikkati sadece benim üzerimde.

Böyle gözler sadece tanıdığım bir adamda var.

"Creed," adı dudaklarımdan nefes nefese bir rahatlamayla dökülüyor. Nedenini anlamıyorum ama onun burada olması kendimi güvende hissetmemi sağlıyor; sanki endişelenecek bir şeyim yokmuş gibi.

Ben güvendeyim.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim. Sadece yoldan geçen biri olduğunu sanıyordum. Otursana. Sana kahve getireyim."

"Demi." Dışarıda tam arkasına yıldırım düşüyor, gürültülü çatırtı sıçramama neden oluyor.

Adım baştan çıkarıcı davul gırtlığını gümbürdeterek nabzımın neden oluyor. "Sırlıklam olmuşsun. Kuru giysilerim yok."

"Sorun değil. Islak olmak umurumda değil." Dikkatli bakışları benden uzaklaşmıyor, odanın kenarına çekilip gölgelerin arasına saklanıyor.

Botları boğulduğu için yerde gıcırıyor ve dün oturduğu kabine gelene kadar arkasında sudan bir iz bırakıyor.

En karanlık köşeye gizlenmiş, gözlerden uzakta saklanmaya çalışıyordu ama onun gibi bir adam asla saklanamazdı.

O... farklı.

Neden ya da nasıl olduğunu anlamıyorum ama şu anda tek istediğim onun yanında olmak.

Eğer o bir fırtınaysa, fırtınanın ortasında kalmak ve yıkımı göze almak istiyorum.

"Sana taze bir kahve getireceğim Creed." "Varlığını dört gözle bekliyor olacağım, Demi."

Söylemesi çok tuhaf bir şey ama yine de kızarıyorum ve nefes alırken gözlerinin kapanışını izliyorum. O için için yanan kehribar taşlarını açtığında, daha önce hiç görmediğim kadar parlak yanıyorlar ve duman tekrar havaya karışıyor.

Ama sigara içmiyor.

Mutfağa dalıyorum ve duvara yaslanıyorum, kalbim beklenmedik bağlantı yüzünden göğsümde çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve elim göğsümün ortasına bastırıyor, göğüs kemiğime güçlü bir şekilde çarptığını hissediyorum. Gördüğümü sandığım şeyi görmüş olamam.

Burun deliklerinden duman mı geliyor? Sigara olmadan mı? İmkansız.

Bir homurtuyla gözlerimi açıyorum ve Holt kocaman kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor. Beni işaret ediyor, sonra başparmağıyla onaylıyor ve her zaman yaptığı gibi sessizce iyi olup olmadığımı soruyor.

"Ben iyiyim. Sadece... burada beni telaşlandıran biri var. İyi anlamda," diye hızlıca ekliyorum, böylece endişelenmiyor.

Holt dilsiz olduğu için her hareketiyle nasıl hissettiğini gösteren bir tip. Gerekirse benim için birini kepçeyle öldüresiye döverdi.

Sırıttıyor, dışarı çıkmam için beni kışkırtıyor.

"Hazır değilim. Cezveye ihtiyacım var. Ben-" Kahve cezvesini elime tutuşturup beni mutfaktan dışarı ittiğinde bağıryorum.

Sallanan kapıların dışında tek başıma kalakalıyorum. Kendi mutfağımdan kovulduğum için utanarak Creed'e doğru dönüyorum ve kabinde bir heykel gibi oturan gizemli figürünü gördüğümde gülümsüyorum.

Ona bir fincan kahve koyuyorum ve o da hemen kocaman elleriyle fincanı sararak dudaklarına götürüyor.

Keşke onda bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu bilseydim. Elleri normalden daha büyük ve gri, üst kısımlarında koyu damarlar var. Ceket tarafından örtüldükleri için kollarının geri kalanını göremiyorum ama merak ediyorum.

Kafamın arkasında bir ses siyah tırnaklarının sahte olmadığını, cildinin dövmele olmadığını ve gözlerinin renginin kontakt lenslerden kaynaklanmadığını fısıldıyor.

"Benimle otur," diyor ve yudumlar ken yüzünü kupayla gizliyor.

Eğer onu görmemi istiyorsa, bana gösterecektir. Ona bu konuda baskı yapmayacağım.

Odayı tararken, içeride sadece bizim olduğumuzu görmek beni memnun ediyor. Sanırım günün koşuşturması sona erdi ve herkes sonunda bir cesetle ilgili tüm bu kargaşadan sıkıldı.

"Sakıncası yoksa." Tam karşısına gelene kadar minderin üzerinde kayıyorum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylenmez. Garip değil. Gülümsememi ve onu tekrar göreceğim için içimde oluşan heyecan duygusunu gizlemeye çalışıyorum.

"Otoparkınızda bulunan cesedi duydum," diyor sonunda, fincanı yere bırakarak. Yine benden saklanarak çenesini eğiyor. "Bu seni rahatsız etti mi?"

"Beni rahatsız etti mi?" Bunu sorarken kulağa ne kadar tuhaf geldiğini düşünerek sorusunu yineliyorum.

"Sana yaptıklarından sonra adamın ölmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Öne doğru eğildim, parmaklarım kabinin kaygan kırmızı ve gümüş masasının üzerinde kayarak ona mümkün olduğunca yaklaştı. "Peki o bana ne yaptı Creed?"

Hırlıyor ve parmakları bükülüyor, uzun tırnakları masayı kazıyor. "O... sana dokundu," diye hırlıyor, sesi insandan çok hayvana benziyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet," diye ısııyor ve yemin ederim, dişlerinin parladığını görüyorum. Bu doğru olamaz.

"Neden? Birbirimizi tanımıyoruz ki. Bana ne olacağı umurunda olmamalı."

Yine bir şimşek sesi ve ardından çatıya vuran yağmurun sert ritmi duyulur.

Tırnaklarını ön kolumda gezdirerek, "Umurumda," diyor. "Sadece ben senin başına gelebilirim." Derime daha fazla baskı uyguluyor ve derimi parçaladığında acı içinde irkiliyorum.

Bir kez daha şimşekler çakıyor ve elektrikler kesiliyor, beni karanlığın içinde bırakıyor.

Islak, sert ve uzun bir şey kollarımı ovuyor.

Olmam gerektiği gibi korkmak yerine, karnımda şehvet birikiyor ve bacaklarımın arasına sıcaklık yayılıyor.

Creed yakınımdayken hissettiğim bir dizi duygu yok oluyor. Işıklar tekrar yanıyor ve onu hayal edip etmediğimi düşünürken yalnız olduğumu fark ediyorum.

Fincanı orada, taze kahvenin buharı hâlâ tütüyor ama bıraktığı tek şey o değil.

Kanla yazılmış, diyor ki.

"Sadece ben senin başına gelebilirim."

Omurgamdan aşağı bir korku şeridi akıyor ve dehşet dolu hızlı bir ateş bedenimi ısıtıyor. Tehdide bakarken ensemdede ter birikiyor. Yine de kendimi, bana hissettirdiklerini severken buluyorum.

Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum, böylece onun sözlerine istediğim zaman bakabileceğim.

Bunu sevdiğime göre kafayı yemiş olmalıyım.

"Bu da ne böyle?" Kollarımı kontrol ettiğimde kesik olmadığını, sadece kan lekeleri olduğunu fark ediyorum ve işte o zaman ıslak bir şeyin tenimde kaydığını hatırlıyorum.

Beni yaladı.

Kanımın tadına baktı.

Ve nasılsa, çizildiğime dair hiçbir kanıtım yok.

Mutfaktan gelen bir ses duyunca panikledim. Caden bunu göremez. Aşırı korumacı davranacak ve Creed'in peşine düşecek. Kasaya koşup temizlik spreyini ve bir bez parçasını kapıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum tüm paçavralarımın beyaz olduğunu hatırladığımda. Kanıtları saklayamayacağım.

Masaya geri dönerken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Creed'in açıklamasını silerken bir yanımda suçluluk duyuyor.

Olması gereken bu, değil mi? Ya da belki ben hayal görüyorum ve o bana sadece kendisinin zarar verebileceğini söylüyor.

"Hey, Demi?"

Caden'ın sesini duyduğumda bezi önlüğümün içine sokuyorum ve Creed'in az önce bıraktığı masayı temizliyormuşum gibi davranıyorum.

"Ne ?" Sesim biraz çatallaşıyor.

Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım, ama Caden anlamıyor.

"Erken kapatalım. Bu fırtına çok kötü ve daha da kötüleşmeden eve dönmeye çalışmalıyız."

Başımı sallayarak onaylıyorum. " değil. Siz devam edin. Ben burayı toparlayacağım." "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Caden, her endişelendiğinde olduğu gibi iyi olacağım. Söz veriyorum. Git hadi. Zaten buralarda birkaç şey yapmak istiyorum."

"Tamam," diyor isteksizce. Havayı kokluyor, başını çeviriyor ve sanki bir şey arıyormuş gibi odayı gözden geçiriyor.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece koku aldığımı düşündüm- biliyor musun? Önemli değil." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Gerçekten yeni bir parfüme ihtiyacın var. Seninki kokuyor, Demi."

"Her zaman giydiğimin aynısı," diye itiraz ediyorum, gömleğimi burnuma için çekiyorum. "Bana da aynı kokuyor."

"Belki de kötü bir partidir? Ya da belki sadece benim yüzümdendir." "Belki de. Yoğun bir gün geçirdik."

"Eve geldiğinde haber ver," diye bağıyor ön kapıyı açıp zilin çalmasına neden olurken.

"Ben her zaman yaparım!" Şarkı söylüyorum.

"Holt'un arkadan çıktığını gördüm, lütfen dikkatli olun. Belki de kalmalıyım. Bekleyebilirim." Lokantaya geri dönmeye çalıştı ve ben de kalçamı ona çarparak vücudunu kontrol ettim.

Islak zeminde kayıyoruz, sonra düşmemek için kollarımızı birbirimize doluyoruz ama nafile. Ciğerlerimizdeki nefesi dışarı atarak yanlarımız üzerine yere çarpıyoruz, sonra nefes alamayana kadar gülüyoruz.

"Bak ne yaptın," diye takılıyorum, sırt üstü döndüğümde yüzüm buruşuyor.

"Ben mi? Bana çılgın bir güreşçi gibi davranan sensin." Ayağa kalkıyor, boynunu uzatırken inliyor. Caden elini uzatıyor ve kalkmama yardım ediyor.

"Özür dilerim." Ellerimi önlüğüme sürüyorum. "Ama söz veriyorum, iyi olacağım. Evine git, tamam mı? Yarın görüşürüz."

Çenesini sıkıyor ve gözleri yemek odasını tarayarak herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını kontrol ediyor. "Tamam, ama bana mesaj atacaksın."

Onu göğsünden itip kapıdan çıkarırken inliyorum. "Evet, olan her şey aşkına. Git!" Onu yağmurun içine itiyorum ve hemen sırlıklam .

Kapıyı kilitliyorum ve ona el sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Gözlerini devirerek arabasına doğru ilerliyor, yağmurun tadını çıkarmak için başını arkaya yatırıyor. Sorumlulukları olmasa bütün gün ve gece fırtınanın içinde durabilirdi.

Elektrik tekrar kesiliyor ve bir şimşek daha çakıyor, bir ışık parlaması oluyor. Uzakta bir figür beliriyor ve gözlerimi kısıyorum.

daha net bir görüş elde etmek için. Bir cıvata daha düşer, o kadar gürültüdür ki lokanta sallanır, ama kişi gitmiştir. Sonra ışıklar tekrar yanıp söner.

"Aklımı kaçırıyorum. Sen delirmişsin. İşte bu," diyorum kendime.

Creed'in bıraktığı su izlerini çabucak siliyor, kasayı kapatıyor ve kanlı havluyu çantama koyduktan sonra etrafa son bir kez bakıp ışıkları kapatıyorum.

Kapıyı kilitledikten sonra dışarıda durup yağmurun öfkeyle duvara çarpmasını izliyorum. Şimşekler çakıyor. Gök gürültüsü yuvarlanıyor, yeri titretiyor. Rüzgâr, sürüsünü çağıran bir kurt gibi uluyor. Otoparka adımımı atar atmaz ayakkabılarım ıslanıyor, çoraplarımın içine su sızıyor.

Islak çoraplardan nefret ederim.

Tam arabamın kapısına geldiğimde, yağmurun telaşı arasından yumuşak fısıltılı kelimeler süzülüyor.

"Sadece ben senin başına gelebilirim."

Etrafımda dönüyorum, ıslak pembe saçlarımın uçları çeneme çarpıyor. "Alo? Kim var orada?" Tekrar dönüyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için her yönü görmek istiyorum. "Bu hiç komik değil. Creed? Sen misin?" Havanın içinde onu arıyorum, yağmur birkaç santimden ötesini görmemi imkânsız kılıyor.

Birinin beni izlediği hissi yine orada, tenimin üzerinde geziniyor. Yutkunarak anahtarlarımınla oynuyorum, ellerim etrafımı saran bilinmeyen varlık yüzünden titriyor. Anahtarlar yere düşüyor ve onları aramak için eğildiğimde ayağım onlara çarpıyor ve arabanın altına kaymalarına neden oluyor.

"," diye yarı ağılıyorum, karanlıkta tek başıma olmaktan nefret ediyorum.

Karanlıkta belli bir süre kaldıktan sonra her insan karanlıktan korkar. Kimin ne dediği umurumda değil.

Metalin betona sürtünme sesi beni yere baktırıyor ve anahtarlarım arabanın altından kayarak ayaklarımın dibinde duruyor.

Kıpırdamadan dururken nefesim kesik kesik geliyor. Gözlerim orada biri olup olmadığını görmek için ileri geri gidip geliyor. Vücudum soğuktan titriyor ve dişlerim takırdamaya başlıyor.

Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için eğilip anahtarları olabildiğince hızlı bir şekilde kapıyorum, kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Parmaklarım kilit düğmesini buluyor, arabaya güvenle bindiğimde rahat bir nefes alıyorum.

"Aklımı kaybediyorum," diye fısıldıyorum, akıl sağlığımı kaybettiğimi bilerek. Bunu açıklamanın başka bir yolu yok.

Elimle yüzümü siliyorum, yanaklarım soğuk yağmurun acısından yanıyor ve eve doğru yola çıkıyorum, kuru giysilerimi giymek ve her zaman yatmadan önce yaptığım gibi sıcak bir fincan çay içmekten başka bir şey istemiyorum.

Gece neredeyse bitti ama nedense bu musallatların daha yeni başladığına dair bir his var içimde.

Eve gitmek normalden daha uzun sürüyor. Ön cam silecekleri yağmurun şiddetinden dolayı yeterince hızlı çalışmıyor. Hiçbir şey göremiyorum. Öne doğru eğilip direksiyonu sıkıca kavriyorum, görmeme yardımcı olacağını umarak gözlerimi kısıyorum.

"Yağmurda araba kullanmaktan nefret ediyorum," diye mızımlanıyorum boş arabanın içinde. Çok endişeleniyorum ve hız sınırının çok altında gidiyorum, bu da diğer sürücüleri çileden çıkarıyor. Nasıl oluyor da sanki güneşli bir günmüş gibi yanımdan hızla geçip gidiyorlar anlamıyorum.

Yağmur yağarken o kadar hızlı gitseydim, arabanın kontrolünü kaybeder ve kaza yapardım. Lokantada kalmalıyım. Bazen hava çok kötü olduğunda ya da çok yorgun olduğumda bunu yaparım ama Daniel'in cesedi otoparkta bulunduğundan, bütün gece lokantada yalnız kalmak istemedim.

Parlak ışıklar dikiz aynamda parlıyor. Kör edici oldukları için irkiliyorum ve arkamdaki araba korna çalıp bana çarpmamak için sola kırıyor.

Onlar geçerken onlara bakma zahmetine girmiyorum çünkü bu hain fırtınada araba kullanmaktan korktuğum için kendimi kötü hissetmeyeceğim.

Sonunda sağa dönüp alt mahalleme giriyorum ve arabayı garaja çekebilmek için bir düğmeye basıyorum. Güvende ve kuru olduğumda arabayı park ediyorum ve nefes almak için koltuğumda arkama yaslanıyorum. Yağmurun etrafımdaki evi dövdüğünü duyunca kalbim yavaşlıyor.

Aceleyle içeri girip garaj kapısını kapatıyorum ve her gece yaptığım gibi ilk işim çayım için su ısıtmak oluyor. Su ısınırken, içinde uyuduğum, dizlerime kadar inen büyük boy gömleğimi giyiyorum.

Sonra saçımı tarayıp havluyla kuruluyorum ve parlak pembe rengine rötuş yapma zamanımın geldiğini fark ediyorum. Aynada yatağım gözüme çarpıyor ve dönüp şifonyerime yaslanarak neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey hareket etmedi, Demi. Paranoyaklaşıyorsun," diyerek kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum, odamda hiçbir şeyin yerinde olmadığını biliyorum. Çarşafların farklı görüldüğünü düşünüyorum ama ne bilebilirim ki? Uzun bir gün geçirdim.

Esneyerek mutfığa doğru yürürken, çaydanlık ısıklık çaldığında ayaklarım yere vuruyor.

Çay demliğini yeni favori beyaz çayım ile dolduruyorum, biraz balla birlikte bardağa atıyorum ve ardından sıcak suya batırıyorum. Koku burnuma çarpıyor ve tüm vücudum gerilmeyi bırakıyor, tanıdık rutin fırtınada araba sürmekten kaynaklanan endişemi yatıştırıyor.

Yorgunluk beni çok etkiliyor, bu yüzden çayımı yudumlarken odama gidiyorum, örtüleri düzeltiyorum ve yatağa giriyorum.

Kokluyorum, yeni bir şeylerin kokusunu alıyorum. En azından ben öyle düşünüyorum.

"Bu da ne böyle?" Yastığımı ve battaniyemi kapıyorum, parmağımı koyamadığım hafif bir koku alıyorum.

Gerçekten güzel kokuyor. Daha önce hiç koklamamıştım. Tanıyamadım.

Yüzümü yastığa gömüp içime çekiyorum, aklıma Creed'in bir resmi geliyor. Bahse girerim o da böyle kokardı.

"Aklını kaçırmışsın," diye homurdanarak yastığı yatağa geri fırlatıyorum. Adamı tanımıyorum bile ama gergin, bakışlarıyla biraz korkutucu ve kolumu yalayıp o altı kelimeyi mırıldanması hâlâ tüylerimi diken diken ediyor.

"Sadece ben senin başına gelebilirim."

Yemin ederim öyle duydum ama yanılıyor olmalıyım. Yorgunluktan olmalı. Bunların hiçbirisi bugün olmuş olamaz.

Beni yalamasını değil.

Kanımı masaya bulaştırması değil. O

kelimeleri fısıldaması değil.

Bu delilik. Korkmalıyım.

Peki ben neden değilim? Neden onu tekrar görmek ?

Bu gece cevap bildiğim için Caden'a bir mesaj yazıyorum.

Ben: "Evde güvendeyim. Yatmaya gidiyorum. Seni seviyorum. Yarın görüşürüz."

Onu: "Mükemmel. Ben de seni seviyorum. Ayrıca, işe alacak daha fazla insan buldum. Hayır, onlarla görüşmeyeceksin. İşe alındılar. Yardıma ihtiyacımız var. Hikayenin sonu. İyi geceler."

Ben: "Çok otoriter."

Onu: "Birinin olması gerekiyor ;)"

İnsanları yıllar önce işe almalıydım, ama lokantada kime güveneceğim konusunda çok seçiciyim, ama şimdi boğuluyoruz ve bu Caden ya da Holt için adil değil. Zavallı Holt. O mutfakta kendini öldürüyor. Onun da yardıma ihtiyacı var.

Çayımı bitirdikten sonra ışığımı kapatıyorum ve fırtınanın uğultusunu dinleyerek yanıma dönüyorum. Gözlerim kapanmaya başlıyor, uyku nihayet beni çağırıyor.

Bir şimşek çakıyor, tüm evi sarsıyor ve odamı aydınlatıyor.

Kapıda biri duruyor.

Panikle nefesimi tutup doğruldum ve lambamı yaktım. Ama kimse yoktu.

Gözlerimi ovuşturup tekrar kapı aralığına bakıyorum. Kapı boştu. Zihnim bana oyun oynuyor.

Yatağıma uzanıp ışığı açık tutmaya karar veriyorum. Karanlık korkusu tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi içime işliyor. Karanlıkta olduğu gibi aydınlıkta da aynı şeylerin olduğunu biliyorum ama kötü şeylerin göremediğimiz şeylerden yararlanarak saklanabilmesinden nefret ediyorum.

Karanlık, asla görmek istemediğimiz tüm dehşetleri barındıran kendi içinde bir kabustur.

Diğer yastığa sarılıp yüzümü içine gömüyorum ve Creed'in burada olmasını dileyerek içime çekiyorum.

Eminim beni karanlıktan korurdu.

CHAPTER SEVEN CREED

Sonunda uykuya daldığında, odasına girip onu izliyorum. O kadar güzel ki. Pembe saçlarına bayılıyorum, diğer kadınlara kıyasla ne kadar eşsiz. Demi daha önce yüzümü gömdüğüm yastığa sarılıyor ve onu göğsüne bastırıyor, burnu ısırığım ve emdiğim bölüme bastırıyor.

O da beni hissediyor.

"Keşke tüm bunların ne anlama geldiğini bilseydim," diye fısıldıyorum yatağının kenarına oturarak. "Senden uzak kalamayacağımı biliyorum." Uyanmaması için onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yanına uzanıyorum.

Ben asla uyanmaması şart.

Öne doğru eğilip saçlarını kokluyorum, evin tanıdık kokusu beni biraz daha yaklaştırdıca sikim sertleşiyor.

"Bana hatırlayabildiğim tek anımı hatırlatıyorsun," diye fısıldıyorum kulağına, tırnaklarımı hafifçe kolunda gezdirerek.

"Mmm," diye mırıldanıyor uykusunda, yüzüstü yatana kadar benden uzaklaşıyor.

Uyumaya devam etsin diye bir süre bekliyorum. "Hissedebileceğim tek iyi şey," diye itiraf ediyorum sessiz odaya. "Benden daha fazlasını hak ediyorsun, ama buna sahip olmana izin vermeyi reddediyorum." Yaklaşarak parmağımı kolunda gezdiriyorum, teninin tekrar nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. "Daha önce olduğu kadar yumuşak." Ön kolunu yalayıp tadına baktığımda, kot pantolonumun içine bir boşalma akıntısı fişkırdı. Kanının dilimin üzerinde patladığı anda orgazmımın inkar edilemeyecek kadar yoğundu.

"Uzun zamandır ölümü istiyordum. Zihnimde yaşayan tek şey kabuslar, en azından öyleydi. Seni her gördüğümde bu kabuslar hafifliyor. Sensiz olamam. Ne kadar yakın ol, ne verirsen ver

Bana asla yetmeyeceğini biliyorum. Senden asla doymayacağım. Her zaman daha fazlasını isteyeceğim." Sesim bir fısıltı olarak kalıyor ve o hareketsiz yatmaya devam ediyor.

Benim derin uykucum.

Bu bizim için planladığım her şeyde işe yarayacak. Battaniyeyi kaptığım gibi hafifçe indiriyorum, üzerinde o tişörtten başka bir şey yokken onu daha fazla görmek istiyorum. Gömleği geriye doğru sıyırdığımda uzun, ipeksi bacakları ortaya çıkıyor. Ağzımda tükürük birikiyor, dişlerim uyluğuna batmak ve beslenmek için uzuyor.

Gömleği beline kadar kıvrılmış ve iç çamaşırı giymemiş. Kıcının mükemmel kıvrımını gördüğümde burun deliklerimden dumanlar çıkıyor. Dokunmak istiyorum. Benim için ne kadar ıslanacağını görmek için parmağımı o güzel amcığının içine sokmak istiyorum. Aşağı doğru kayıyorum, içime çekerken gözlerimi kapatıyorum, amının kokusunu alıyorum.

"Eminim çok tatlısındır." Sağ kık yanağını nazikçe öpüyorum, nefesim ciğerlerimi terk ederken titriyor ve tüm hayvanlarımın sahip olduğu her içgüdüyle savaşıyorum.

Titriyor, tekrar battaniyeye uzanıyor. Onu sıcak tutacak kişinin ben olmasını dileyerek homurdanıyorum, kirletmek için sabırsızlandığım bedenini örterken ağzımdan hoşnutsuzluk kıvılcımları çıkıyor.

Ayağa kalkarak eşime, sevgilime, her şeyime son bir kez bakıyorum ve bana dayatılan deneylerden sağ çıkmak dışında yapmak zorunda olduğum en zor şeyi yapıyorum.

Çekip gidiyorum.

Ejderhamın farklı fikirleri var. Beni tüketen tüm yaratıklar hakkında araştırma yaptım ve ejderham altını seviyor gibi görünüyor. Biriktirmek istiyor. Demi'nin evini kendi ini yapmak istiyor. Dolabından küçük ve alakasız bir şey, bir toka iğnesi alıyorum ve yerine ortasında zümrüt taşı olan altın bir yüzük takıyorum, umarım beğenir.

Yavaş yavaş burayı evim haline getireceğim.

O zamana kadar, o her şeyi sorgulayacak ve ben hiçbir şeye cevap vermeyeceğim.

Burnuma gelen çay kokusu bir fikri ateşlediğinde çenemi omzuma doğru çevirerek kokluyorum. Kaynağı mutfığa kadar takip ediyorum, kaba yaklaştıkça koku daha da güçleniyor.

Kapağı açtığımda gevşek yapraklı çayı fark ediyorum ve sırtıyorum.

Resmen geceleri onunla birlikte olmak için bir yolum var. Şimdi tek yapmam gereken bana ilaç verecek bir eczane bulmak.

"Creed," diye fısıldandığını duyuyorum ve donup kalıyorum.

Burada olduğumu bilmemeli. Bu imkansız. Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum. Kalp atışlarının ritmine dikkat ederek onu yakından dinliyorum. Sakin ve sabit.

Hâlâ uyuyor.

"Creed," ismim yine dudaklarından dökülüyor, uykunun pelerini beni çağırırken ismimi bastırıyor.

Vampirimi çağırıyorum, yanına gelene kadar hızla odasına giriyorum. Yatağının yanında diz çöküyorum, bir kolumla başını yastıkta yattığı yere hapsederken çenemi eğip yüzüne bakıyorum.

Güzelliği hayat değiştiriyor. İçeri girdiğinde bir odayı ışıkla dolduran türden, onun gibi bir kadının benim gibi bir canavarla birlikte olmak için neden bu kadar düşük bir seviyeye düştüğünü merak etmenizi sağlayan türden.

"Creed."

Ama bu sefer benim adım bir inilti.

Onu dikkatle izliyorum. Yüzü geriliyor ve kaşları birbirine çatılıyor. Dolgun pembe dudakları ayrılıyor.

"Buradayım," diye homurdanıyorum, saçlarını geriye itmek için başını okşuyorum. "Buradayım, eşim." Söylediğim her kelimeyle ejderhamın dumanı ağzımdan çıkıyor ve göğsümde ateş tehdidi oluşuyor.

Onu işaretledikten sonra ateşe vermek, iddiamı tenine, ruhuna, bedenine işlemek ve benim olduğumu iddia etmek istiyorum.

Kolu battaniyenin altında hareket etmeye başlıyor, nefesleri sert pantolonlarla çıkıyor ve ne yaptığını anladığımda dokunaçlarım horozumun etrafında çözülüyor.

Tatlı eşim kirli bir rüya görüyor. Ve rüyasında beni görüyor.

Onu henüz götüremem. Onun haberi olmadan olmaz. Çılgılık atarak kaçır.

Eğer beni düşünerek kendine dokunuyorsa, neye benzediğimi düşünüyor?

İsteddiği her şey miyim yoksa kendini lanetlediği şey miyim?

Yorganı dizlerine kadar çekerek, uyurken tembelce kendini parmaklamasını izliyorum. Rüyasının derinliklerinde. Kendime engel olamıyorum, pozisyon değiştiriyorum, yatağın dibine çömeliyorum. Ejderhamın uçuşunda olduğu gibi tünedim. Kanatlarım kendiliğinden açılıp yayılıyor. Kollarımdaki pullar parlıyor ve kurt adamımın tüyleri vücudumda uzuyor, şehvet içime işliyor.

Sürekli bir gök gürültüsü odayı sarsıyor ama dışarıdaki fırtınadan değil. Benden.

"Creed. Evet," diyor uykulu bir şekilde, kelimeleri mırıldanarak, ama rüyasında muhtemelen adımı haykırdığını biliyorum.

Ateşi üflüyorum, sonra geri emiyorum. İhtiyacım olan rahatlamayı sağlamıyor. Dişlerim dudağımı geçene kadar büyüyor, vampirim susuzluktan ölüyor, bağlanmak için ölüyor. Kimsenin kanını içemem. Onun kanı olmalı.

Sadece bir
damla.

Birazcık.

Pençemle kotumun fermuarını yırtarak sikimi serbest bırakıyorum. Emiciler hararetle hareket ediyor, dokunaçlar amaçlarını yerine getirmekten başka bir şey istemeden ona ulaşıyor.

Zevk.

Tek amaçları bu ve Demi için yaratılmışlar.

Elimi sikimin etrafına sarıyorum ve onun elinin daha hızlı hareket etmesini izliyorum. Tüm oda duman ve seks kokuyor. Öne doğru eğilerek bir elimi bacaklarının arasına atıyorum, avucumu yatağa bastırıyorum, bakışlarım çıplak amına kilitleniyor. Parmakları kayganlığından parlıyor ve onu tutmamak, sikimi içine sokmamak ve hakkım olanı almamak için her şeyimi harcıyorum.

"Creed," diye tekrar seslendi bana.

Kendimi daha hızlı okşarken homurdanıyorum. "Buradayım, Demi." Dişlerimin arasından alevler yalıyor. "Kahretsin," diye kısık bir sesle küfrediyorum, yumruğumu sıkarken başımı geriye atıyorum.

Kokusu havayı yoğunlaştırdıkça daha tatlı hale geliyor. Dilim dışarı fırlıyor ve tat tomurcuklarıma çarptığında inliyorum.

"Sen benimsin, Demi. Sadece bekle. Yakında beni hayal etmek zorunda kalmayacaksın. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Sırtı kavislenirken ağzı parçalanıyor. Eli hızla çalışıyor, boşalırken klitorisini hızlı daireler çizerek ovuşturuyor. Kendi orgazmım içimden geçerken sikimi bacaklarının arasına doğrultuyorum. Emicilerimden sızıyor, avucumu ısıtıyor ve tohumumun ipleri hala kendini parmaklarken amına çarpıyor. Farkında olmadan tohumumu vücuduna itiyordum.

Artık onun bir parçası olduğumu bildiğim için içimden ilkel bir hırıltı çıkıyor. Düzgün düşünmeden ileri atılıyorum, dişlerimi kalçasına batırıyorum ve kanından derin, uzun bir nefes çekiyorum.

Tekrar çılgılık atıyor, eli hala hareket ederken başka bir orgazm onun üzerine çöküyor.

"Creed," diye inliyor, eli sonunda yavaşlıyor.

Dişlerimi serbest bırakıyorum, iğne izlerini yalayarak iyileşmesini sağlıyorum. Onun kanı beni güçlendiriyor. Zihnim temizleniyor. Enerji yerini alırken yorgunluk kaçıyor.

Ona bakıyorum, gözleri yavaşça açılıyor. Demi uyanmak için mücadele ediyor, uykunun pençesi hala sıkı sıkıya tutuyor.

Yorgun bakışları üzerimde, sarhoş bir sırtış dudaklarını eğiyor. "Creed?"

Hâlâ hayalle gerçeğin sınırında sıkışmış durumda. Yalnız olmadığını anladığında onu korkutmak istemediğim için odadan, evden dışarı çıkıyorum ve havada süzülüyorum.

Yıldızlarla dolu gecede hızla ilerlerken, gökyüzüne boyanmış maviler ve siyahlar etrafımda şekilleniyor. Demi ile az önce paylaştıklarımı düşünerek gülümsüyorum. Dönüyorum, dönüyorum ve takla atıyorum, bu hale geldiğimden beri ilk kez eğleniyorum... bu.

Belki bizim için umut vardır.

Kanatlarımı arkaya sabitleyerek burun üstü dalış yapıyorum. Hava bu yükseklikten daha soğuk ve tam gevrekliğini hissetmeye başladığımda, ısı onu eritiyor, ejderham beni sıcak tutuyor.

İndiğimde bir eczanenin karşısındaki caddedeyim. Şehir merkezinde yollar boş ve şirin dükkânlar karanlık. Tek ışık sokak lambalarından gelenler.

Ait olduğum yer burası, zifiri karanlıkta bir efsane, bir öcü olmak, insanların kamp ateşi etrafında başkalarına anlattıkları.

Cadde boyunca yürürken botlarım kaldırıma çarpıyor.

Kamaradaki bir tıp kitabından okuduğum bir şey aklıma geliyor. Öldürdüğüm adam bir doktordu, bu yüzden kamarasının içinde raflar dolusu tıp kitabı vardı. İçlerinde beni iyileştirebilecek bir şeyler olduğunu düşünerek hepsini okudum.

Ama bunun bir tedavisi yok,

sonucuna vardım. Ben artık buyum.

Bu gerçeği kabullenmek her geçen gün daha da kolaylaşıyor.

Kırmızı tuğlalı şirin bir aile işletmesi olan mahalle eczanesinin kapısının önünde dururken, derin uykuya neden olan bir ilaç hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Daha çok sakinleştirici gibi.

Ve bunu Demi'nin çayına koymayı planlıyorum.

Kapının kolunu tutup doğaüstü gücümü kullanarak aşağı doğru çekiyorum ve metal avucumun içinde parçalanıyor. Ellerimi siliyorum ve kapıyı açıyorum, alarm polise sinyal vermek için çalıyor.

Demi ile fazla samimi olan polisi düşündüğümde homurdanıyorum. Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden onu öldürmeyeceğim, ama bu öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Hayal et.

Eczanenin içinde bulanıklaşarak tezgâhın arkasına atlıyorum ve ilaçları engelleyen metal kapıları kırıyorum. Hızlı hareket etsem de ellerindeki tüm ilaçları okuyabiliyorum.

A ile başlayan koridora ihtiyacım var.

Onu bulunca, ellerindeki tüm Ambien'leri alıp kaçıyorum. Omzum raflardan birine çarpıyor ve düşerek domino etkisi yaratıyor.

Güm. Güm. Güm.

Raflar birbirine çarparak ilaçların yere dökülmesine neden oluyor. Haplar şişelerde şingirdiyor, tıngırdıyor ve kapakları açıldıkça halıya dökülüyor.

Omzum arka kapıya çarpıyor ve kapı açılırken arkasında büyük bir çukur bırakıyor. Kanatlarımı açarak havaya sıçırıyorum ve yaklaşan siren seslerinden uzaklaşıyorum.

Kalbim sinir ve heyecanla çarpıyor.

Yapmam gerektiği gibi eve gitmek yerine, Demi'nin evine geri dönmek için hızlı bir dönüş yapıyorum. Hâlâ uyuyor olmalıydı. Saat daha sabahın ikisi. Bir gün daha bekleyemem. Bu hapları onun çayına ne kadar çabuk koyarsam, ilişkimizi o kadar ilerletebilirim.

Fazla zamanımı almadı. Arka bahçeye iniyorum ve on dakika içinde sürgülü cam kapısını açıyorum. Evi sessiz ve kalp atışlarını dinliyorum. Uyurken ne kadar hızlı attığını biliyorum.

Ba-dum. Ba-dum. Ba-dum.

Ben temize çıktım.

Boşalmamızın kombinasyonlarının kokusunu aldığımda sikim tekrar sertleşiyor. Bu ev benim ve bana ait olanın kokusunu taşıyor. Başka hiçbir yaratık ona yaklaşmaya cesaret edemez.

Kanadım tezgâhın üzerindeki bir kavanoza çarparak yere fırlatıyor ve vampir hızımı kullanarak kavanoz yere düşüp parçalanmadan önce tam zamanında yakalıyorum.

Tezgâha geri koyup ceplerimin hepsini boşaltıyorum ve ceplerim Ambien'le doluyor. Çay yaprağı kavanozunu açarak, hapları toz haline gelene kadar avucumla eziyorum.

İçimdeki insanlık kırıntısı bunu yapmamam için beni zorluyor, ama suçluluk duygusu gelir gelmez yok oluyor, hayvanlarıma yem oluyor.

Kavanozu tezgâhla arama sıkıştırıp ilacı kabın içine süpürüyorum. Çay beyaza bürünüyor ve sonra çok fazla hap mı ezdim yoksa yeterince yok muydu diye merak ediyorum.

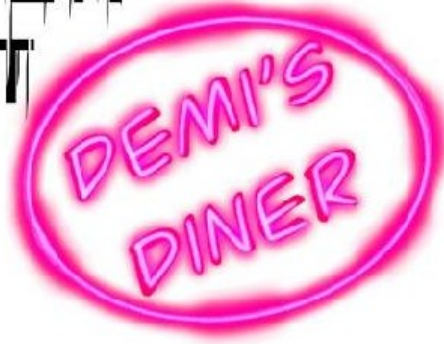
Kapağı çevirip çalkalıyorum, her yaprağın onun bana sahip olacağını bildiğim tek şekilde kaplanmasını istiyorum.

Sonunda onu deneyimleyebileceğim.

Bilinci yerinde değilken ona sahip olmak, hiç sahip olmamaktan iyidir.

CHAPTER EIGHT

DEMI

"Dün gece çok gürültü yaptın. İnsanların uyumaya çalıştığını bilmiyor musun?" Komşum homurdanıyor.

Sürücü kapısını açtığımda yanaklarım kızarıyor. "Üzgünüm, Bay Pete. Bir daha olmayacak." Tanrım, umarım düşündüğüm şeyi .

En ateşli, en gerçekçi rüyayı gördüm. Creed beni mümkün olan her şekilde beceriyordu ve iki kez orgazm oldum. Bacaklarımın arası yapış yapış bir halde uyandım ve meniye çıkarmak için gerçekten ovalamak zorunda kaldım. Böyle bir karmaşa yaratmak bana göre değil ama bu rüya neredeyse gerçektir.

Ateşli fantezide, Creed de boşaldı. Beni tohumuyla doldurmak istedi, beni nasıl doğurmak istediğini anlatıp durdu.

Hayatım boyunca istediğim şeyin bu olacağını hiç düşünmemiştim, ama onunla birlikte düşünebildiğim tek şey bu.

Doğum kontrol hapi kullandığım ve bir süre bırakmayı planlamadığım için bu mümkün bile değil. Bakire olmama ve seks yapmayı planlamamama rağmen, güvende olmakta yanlış bir şey yok. Belki bu gece ayaklarımı yerden kesecek bir erkekle tanışırım ve onunla yatağa girerim.

Nedense Creed'den başka bir erkeği düşünmek bile sanki onu aldatmışım gibi kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Arabaya bindiğimde, yolcu koltuğundaki bir şey dikkatimi çekiyor.

Minderin üzerinde bir çiçek duruyor. Çocukluğumdan beri görmediğim bir çiçek. Bir hanımeli.

Creed'in karanlık, gürleyen sesi zihnimin arkasında yankılanıyor. Sanırım rüyamda bana Hanımeli diyordu. Bu hiç mantıklı değil.

Çiçeği burnuma götürüyorum, gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. Tatlı ve narenciye kokuyor. Sapını dibinden çekiştirince bir nektar damlası oluşmaya başlıyor ve onu ağızma alıyorum.

Lezzetli.

Beni tedirgin eden katlanmış beyaz kağıt parçası çünkü onu oraya benim koymadığımı biliyorum. Çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırıp, kâğıdı parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum ve açıp açmamakta kararsız kalıyorum.

"Sadece yap, Demi." Sanki açmazsam mesaj orada olmayacakmış gibi hızlıca açıyorum. Aşağı bakıyorum, yaşadığım o bilinen korku omurgamdan aşağı kayıyor.

Sıra dışı bir şey yok. Bay Pete her zamanki gibi çiçeklerini suluyor. Sokağın karşısındaki komşu arabasını yıkıyor. Birkaç kapı ötedeki çocuklar fiskiye oynuyor.

Ama birinin beni izlediği hissi daha da güçleniyor.

Bir takipçim olup olmadığını merak etmeye başladığımda notu tekrar okudum, boğazım aniden kurudu.

"Sen benimsin, Demi. Çok güzelsin. Parçalanmanı deneyimlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu ne anlama geliyor?

Kağıdı ters çeviriyorum ama imza yok. Bunu kimin bırakmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kağıdı avucumun içinde ufalayıp yere atıyorum ve arabayı geri vitese takıyorum. Lastikler kaldırımda patinaj yapıyor, yanık lastik kokusu havalandırma deliklerinden içeri doluyor.

Burnumu kırıştırıyorum, gözlerim döşeme tahtasına düşüyor ve sanki beni ısıracakmış gibi nota bakıyorum.

"Aman Tanrım!" Başımın etrafında vızıldayan bir arıymış gibi kaos içinde çiçeği kulağımdan çekiyorum.

Geri geri giderken dikkatimi vermiyorum, kafamı sallamakla ve bir şeye çarptığımda genel olarak korkmakla meşgulüm. Araba sarsılıyor ve kafam koltuğa çarpıyor.

"Ow." Başımın yan tarafını ovuyorum.

"Bu ne lan, Demi!" Keith elinde sırlıklam bir sünger tutarak pencerenin dışından bağıyor.

"Oh, hayır, hayır." Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum, yaklaşan yüzleşmeyi düşündüğümde gözlerim yaşıyor.

Yüzleşmekten nefret ederim.

Keith iyi bir adam değil. arpmam gereken onca araba varken, neden onunkine çarptım?

Evren bugün benden nefret ediyor. Not, iek, rüya ve Şimdi de bu.

Bykanneme ait olan turkuaz renkli 1957 model Chevy Bel-Air'in kapısını atıım ve hasarı görmekten korktum. Bu araba bozulmamıő durumdaydı. Boyası yenilenmiő, i döőemesi de deniz mavisi dikişli güzel bir krem rengiyle kaplanmıőtı. Bu arabanın her şeyi neredeyse yeniydi. Tüm birikimimi buna yatırdım.

"Keith, çok özür dilerim. Arabamda bir arı vardı. ıldırıdım ve ne yaptığıma dikkat etmiyordum." Korkumu yuttum ve korkunç hasar için hazırlandım.

Kamyonunun yan tarafı çökmüş. Sürücü tarafındaki kapının deęiőtirilmesi gerekecek. Öte yandan benim arabamın sadece arka lambası kırıldı. Yeni boyada bir çizik bile yok.

"Oh, Tanrı'ya őükür," diyorum yüksek sesle.

"Tanrıya őükür de ne demek?" Kamyonetini işaret ediyor. "Kamyonuma bak. Daha yeni cilalattım. Sen mahvettin. Aptal mısın sen, Demi? Her zaman bir kadının direksiyon başına geçmemesi gerektiğine inanmıőımdır. Hepiniz bir boka dikkat edemiyorsunuz."

Kollarımı kavuőturuyorum, bu çatıőma beni çok rahatsız ediyor. İzlendiğim hissi geri geliyor ve kim olduğunu araőtırmaya zahmet etmiyorum çünkü birinin Keith'in davranışlarına tanık olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

"Keith, kamyonundaki hasarı ödeyeceğim. Sana sigortamı vereceğim. Fotoğraflarını ek. Bu kadar zlmene gerek yok."

Beni arabaya doğru itiyor, elindeki süngeri başımın üstünde sıkıyor ve pis su yüzümden aşağı damlıyor.

"ok kızgınım, Demi. İçeri girip domalmaya ne dersin, ben de seni affetmeyi düşüneyim."

"Siktir git, Keith. Sen bir pislüksin. Asla böyle bir şey yapmam." Onu itiyorum ve o da beni kolumdan tutuyor, ancak polis sirenleri araya giriyor.

"Sanırım bugün senin şanslı günün Demi," diye fısıldıyor kimsenin duyamayacağı Şekilde.

Memur Jake Holland aracından iniyor, parmaklarını kemerine geçiriyor. "Burada her şey yolunda mı, Demi?" Jake gözlerini Keith'e dikti. "Elini onun üzerinden ek." Jake silahını kavrayıp kılıfından çıkarmaya hazırlanıyor.

Keith kendisine söyleneni yapar ve ellerini havaya kaldırır. "Her şey yolunda. Sadece sigorta kartını alıyordu. Öyle değil mi, Demi?"

"Memur Holland," tanımadığı birinin önünde olduğumuz için unvanını kullanmayı unutmuyorum. "Benim hatamdı. Arabamda bir arı vardı ve ben çıldırdım. Ellerimi başıma vurdum. Dikkat etmedim. O haklı. Benim hatamdı." Arı olmadığı için arkadaşşıma yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona söylemeli miyim emin değilim. Ne yapabilir ki? Kanıt yok. Hiçbir zarar verilmedi. Bu sapığın başarıyla yaptığı tek şey beni biraz sinirlendirmek.

"Arı mı? İyi misin? Seni soktu mu?"

"Kendini duyuyor musun, memur bey? Kamyonetime bakın." Keith şoför kapısındaki büyük göçüğü işaret ediyor. "Bir arı kimin umurunda. Rapor tut."

Jake beni arkasından iterek koruyor ve ben de omzunun üzerinden bakarak sahnenin nasıl geliştiğini izliyorum.

"Senin küçük beynin için bunu hesaplamanın zor olduğunu biliyorum ama arılara alerjisi olabilir. Ambulans çağırmak zorunda kalabilirim. Bu dünyada senden daha büyük şeyler de var. Kamyonun tamir edilebilir. Ve eğer devam edersen, bu raporu senin suçun olacak şekilde yazacağım. O yüzden çeneni kapalı tut yoksa seni bir kadına saldırmaktan tutuklarım. Ellerini onun üzerine koyduğunu gördüm."

Eğer mümkün olsaydı, Keith'in kulaklarından duman çıkardı. Yüzü kıpkırmızı, çenesi gergin ve yanağında bir kas esniyor.

"İyi seçim," diyor Jake otoriter bakışlarını üzerime dikmeden önce başını sallayarak. "İyi misin? Hey, neden ıslaksın?" Keith'e doğru döndü. "Ne yaptın lan sen?"

"Sorun yok, söz veriyorum," diyorum ona. "Arka lambam kırıldı. Adamlarınızdan biri bana ceza kesmeden sürebilir miyim?"

"Seni işe kadar takip edip kendim tamir edeceğim, tamam mı? Şu raporu yazalım ve günümüze devam edelim, böylece bu pislik kendini Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olarak görmeye devam edebilir." Jake raporu yazıyor ve bilgilerimizi alıyor. "Sana başka bir şey yapmadığından emin misin? Bana anlatabilirsin. Sana inanırım."

"Çok tatlısın, Jake. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Sana küçük kız kardeşim gibi bakıyorum. Sana bir şey olmasına izin veremem.

Sen benim ailemsin."

"Bunun anlamı çok büyük," diye fısıldıyorum, dünyayı dolaşırken annemi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ben tek çocuğum. Benim kimsem yok. Kimsem yok.

Caden, ama başka arkadaşım yok. Pek yok. Sürekli çalışıyorum. Başka hiçbir şeye vaktim yok. "Teşekkür ederim, Jake."

"Sorun değil. Gel hadi. Seni işe götürelim." Arabamın kapısını benim için açtı. "Sana göz kulak olacağım Keith," diye bağıyor garaj yolunun altından kaba komşuma.

Jake sirenlerini açıyor ve bu lokantaya varma süremizi yarıya indiriyor. Otoparka girdiğimizde her yer tıklım tıklımdı ve tıpkı o sahte arının başımın etrafında yaptığı gibi suçluluk duygusu karnıma üşüştü.

Koyu gri bulutlar içeri giriyor ve arabadan indiğimde sıcaklık düşmüştü. Rüzgar yağmur vaadiyle birlikte daha serin.

"Bu havanın nesi var böyle? Son zamanlarda çok çılgın. Her gün yağmur yağıyor."

"Sanırım yılın bu zamanı." Jake'camı açık, kolu kenarda ve havacı gözlükleri takılı. Polis kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Araban için bir parça almaya gidiyorum."

"Bunu yapmana gerek yok. Bunu daha sonra yapabilirim ve internetten sipariş verebilirim." Jake'in babası beş yüz millik bir yarıçap içinde arabam için gerekli parçaya sahip olan tek kişi ve anlaşıyorlar.

Aslında birbirlerinden nefret ediyorlar.

"Bunu yaşamamı istemiyorum. Sana nasıl hissettirdiğini biliyorum." Önlüğü belime bağladım.

"Yaşayacağım." Arabasının yan tarafına vurarak gülümsüyor. "Sonra görüşürüz, Demi."

Başımı sallayarak iç çektim. "Hoşça kal, Jake. Sonra görüşürüz. Oh, Jake!"

Durup başını camdan dışarı çevirdiğinde frenler gıcırıyor. "Arılara alerjim var."

"Öğrendiğim iyi oldu!" diye bağıyor ve tekrar çıkarken elini pencereden dışarı doğru sallıyor.

Lokantanın kapısını açtığımda üzerime hızlı bir klima cereyanı geliyor ve sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti süzülüyor.

"Demi! Selam." Caden kasadan bana el sallıyor. "İyi misin?" "İyiyim. Ufak bir çamurluk kazası." Yaklaştım ve yemin ederim, Caden'ın gözleri garip bir renk alıyor. "İyi misin?"

Nefes alıyor, sonra öksürüyor. "Ben iyiyim. Parfümün nedense beni etkiliyor."

"Bu çok garip. Çok özür dilerim, Caden. Artık işe giderken giymemeye çalışacağım."

"Sadece şey gibi kokuyor..." başını sallayıp boğazını temizliyor. "Fark etmez."

Deodorant sürüp sürmediğimi kontrol etmek için kollarımı kaldırdım. Sürdüm. Temizim. "Eğer eminsen. Yani, eğer ben..." Fısıldamak için eğildim "Kokarsam, değil mi? Bu sabah duş falan aldım."

"Tabii ki sana söyledim. Bence sadece ben varım çünkü... seni tanıyorum... bu yüzden başka yolu yok."

", ne? Kafamı karıştırıyorsun, Caden."

"Kusura bakmayın. Yoğun bir sabahtı. Bana aldırmayın." Lokanta üniforması giyen birkaç kişiyi daha işaret ediyor. "Bu Mickey, siyah saçlı olan. O yeni bir garson. Bu da Minnie. Kız kardeşi. Şehre dün geldiler ve onlarla Upsie-Daisy'de tanıştım, şehir merkezindeki barı bilirsiniz," diye açıklamaya devam ediyor Caden. "İş arıyorlardı ama adam işe almıyordu, ben de hemen devreye girdim ve hemen başlayabileceklerini söyledim. Onların da deneyimi var."

"Mickey ve Minnie mi?" Sorumdaki merakı duyabildiğini biliyorum.

"Aileleri Disney'i çok seviyor olmalı. Bilmiyorum. Bizde Milo... kardeşleri," diye mırıldanıyor, ben gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birleştirdiğimde. "Her neyse, masaları temizleyen kişi o. Holt'un ona yardım edecek iki yeni şefi var, böylece yemekler daha hızlı çıkacak. İsimleri August ve Jude."

"Onlarla nasıl tanıştınız?"

"Bu sabah lokantanın önünde idiler, iş istiyorlardı. Ben de onlara verdim."

"Çok , değil mi?" Ben de öyle dedim. "Onlarla daha sonra buluşacağım. Aslında idari işlere yetişebilirim. O odanın neye benzediğini bilmek bile istemiyorum." Bunu düşününce irkiliyorum. En son ne zaman gerçekten sandalyeye oturup maaş bordrosu yaptığımı hatırlamıyorum.

Holt ve Caden'a el altından ödeme yapıyorum. Nakit alıyorlar, ama sanırım artık ekstra yardımla bu sona erdi.

"Getirmelerini istiyorum-"

"-Çoktan bitti. Masanın üzerinde. o kadar da kötü değil. Yine de havalandırmak için pencereyi açtım. Küf kokuyordu."

"Seni müdürlüğe terfi ettiriyorum."

Gözlerini deviriyor. "Ben müdürdüm ama bu maaş artışından memnun olacağım."

"Çek almaya başladığınızda daha düşük olacağını biliyorsunuz, çünkü aslında vergiler kesilecek."

"Zaten onlar için ayırmıştım." Kapı zili çalar, daha fazla müşteriyi işaret eder. "Demi'nin Lokantası'na hoş geldiniz. Bugün kaç kişi var?" Caden otomatik olarak cevap verir.

Şansımı deneyip masaların arasından geçerek arka odaya gidiyor ve barı geçiyorum. Kırmızı tabureler gerçekten dolu ve kız kardeşlerden biri tezgahın arkasında sipariş alıyor ve milkshake yapıyor.

Annem ve büyükannem lokantanın geliştiğini görseler çok mutlu olurlardı. Klasik estetiği korudum. İçerideki neon ışıklar, kırmızı kabinler, bar taburelerindeki gümüş ve kırmızı minderler, üniformalar ve hatta köşedeki müzik kutusu. Bir şarkı çalmak sadece bir çeyrekliğe mal oluyor.

Kim bilir ne kadar süre için ofiste kaybolmadan önce, gözlerim yemek odasının zemininde geziniyor ve her şeyi içine çekiyor. Burada büyüdüğümü ve annemin tüm müşterilere gülümseyerek sipariş almasını izlediğimi hatırlıyorum. Ona yardım ediyormuş gibi yaptığım zamanlar olurdu. Ne içmek istediklerini sormak için masalara koşar, ne istediklerini karalar ve anneme koşardım.

Herkes küçük bir çocuğun yetişkin gibi davranmasına izin verme konusunda her zaman nazikti.

Şimdi buradayım, bir yetişkinim ve tek bir kişi bile yetişkinliğin ne kadar yalnız olacağı konusunda beni uyarmadı.

Nostalji ve özlemle dolu ağır bir kalple ofisime giriyor, arkamdan gelen tabak çanak seslerini duymuyorum.

Günün geri kalanındaki çalışma ortamımı gördüğümde bir nefes alıyorum. Annemin burada çalıştığı dönemden kalma eski dosyaların olduğu kutular arka tarafa yığılmış. Her şeyi vergi için saklardı ama sanırım daha fazla yerim olması için tarayacak zamanı bulabilirim.

Bir bez ve temizleyici alarak masanın tozunu alıyorum, öldüğünden emin olduğum için dizüstü bilgisayarı fişe takıyorum ve oturuyorum, eskiden bir resmin olduğu yerde altın rengi ve parlak bir şey fark ediyorum. En azından eskiden orada bir resim olduğunu düşünüyorum. Ofise adımımı atmaya o kadar uzun zaman oldu ki bunu bilemiyorum.

"Bu ne böyle?" diye fısıldıyorum, gözlerimi kısarak öne doğru eğilirken.

Altın bir çift küpe. Benim olmadıklarını biliyorum. Belki de yeni çalışanlardan birine aittir. Yine de çok güzeller.

Onlardan istesem mi yoksa bu küpeleri kendime mi saklasam diye merak ediyorum.

Onları  nl    m n cebine koyup soruyu sonraya saklıyorum ve tüm idari i leri halletmeye ba lıyorum. Tüm  alı anları yasal olarak i e alıyorum, bordro bilgilerini giriyorum, IRS'den  demedi im birkaç faturayı yakalıyorum ve yeni envanter sayfalarını yazdırıyorum.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve bilgisayar ekranına uzun süre bakmaktan boynum a rımaya başlıyor. Boynumun arkasını ovup gergin kaslarımı yo ururken saate bakıyorum.  alı ırken bu kadar durgun olmaya alışık değilim.

Yalnız olduğum için d n gecek  r yam aklıma geliyor ve gözlerim kapının dışında duran biri olup olmadığını kontrol etmek için kapıya kayıyor. Yakalanmak istemiyorum.

Elimi yanaklarıma koydu umda Caden'ın hemen anlayaca ını biliyorum çünkü tenim sıcak.

O rüyanın ger ekmi  gibi hissettiren o kadar çok kısm  vardı ki. Yemin ederim, onu hissedebiliyordum. Bana fısıldadı ını duyabiliyordum.

Bo aldı ında, orgazmının sıcaklığı beni kapladı ve uyandı ımda yata ımın ayak ucundaydı, ama bu imkansız. Onu rüyamda görmüş olmalıyım, onun bir hayaletini.

D   nd k e kendime hayran oluyorum.

Hayaleti bile çok seksiydi.

Kapının  alınmasıyla irkiliyorum ve sandalyemde çok fazla geriye yaslanıyorum, kendimi dengelemeye çalışıyorum ama artık çok geç. Geriye d   yorum, yere çarparken tek g rebildi im tavan oluyor.

"Demi?" Caden kapıyı çalıyor. " yi misin?" Ba ım  ınlarken kapının gıcirtısı odayı dolduruyor.

Bir dakika orada yatmaya karar vererek inliyorum. Elim kaldırıyorum. "Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, duvarın k  elerinin ne kadar kirli olduğunu fark edince burnumu kırı tırıyorum. "Burayı gerçekten temizlememiz gerekiyor."

Yerleri nasıl s p rece imi d   nmedi im sürece burası aslında güzel.

"Neredesin sen?" Elini uzatmadan önce kafasını masanın etrafından dola tırıp bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Tekerlekli sandalyeye oturmaya ı o kadar uzun zaman oldu ki nasıl oturulaca ını unutmu um anlaşılan." Avucumu onun avucuna çarpıyorum ve sert bir çekiçle ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Saatlerdir buradasınız. Güneş battı ama bir sorunumuz var."

Sandalyeyi kaldırıp masanın altındaki yerine geri koyuyorum. "Sorun nedir?"

"Polisler yine burada."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümseyerek başımı sallıyorum. "Oh. Hayır, bunun için endişelenme. Jake arka lambamı değiştireceğini söyledi."

"Bu bir örtmece mi?"

"Ne?"

"Hiçbir şey. Kötü bir şaka. Jake ve ortağı burada ve senin arka lamban için gelmediler."

Ellerimi üniformama sürüyorum. "Onlara Daniel hakkında her şeyi anlattım. Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum." Müşterilere gülümsüyorum, strese girmemeleri için sakın görünmeye çalışıyorum.

Meraklılar, kendi aralarında kısık sesle fısıldaşıyorlar. "Memur beyler, bir sorun mu var? Umarım arka lamba için gelmişsinizdir." I Dudaklarımı yalayarak umutlu olmaya çalışıyorum ama Jake dudaklarını düz bir çizgi haline getirince yelkenlerim suya iniyor. "Ya da kahve?"

"Hadi dışarı çıkalım, Demi. Sana birkaç sorumuz var."

Kafam karışmış bir şekilde onları takip ediyorum. "Eğer bu Daniel'la ilgiliyse, ben hiçbir şey bilmiyorum. Sana her şeyi anlattım."

"Bu Daniel'la ilgili değil. Bu Keith'le ilgili."

"Jake, yani Memur Holland, size bildiğim her şeyi anlattım." Mümkün olduğunca samimi görünmeye çalışıyorum.

Bir rüzgâr esiyor ve kollarımı ürpertiyor, bulutlar gri ve büyük gök gürültüsü başlarına dönüşüyor. İçgüdülerim bana arkamı dönmemi söylüyor ve döndüğümde hiçbir şey yok.

Ama yine hissediyorum, biri beni izliyor.

"Demi? Bir sorun mu var?"

Jake'e tüm dikkatimi veriyorum. Neye baktığımı görmek için omzumun üzerinden bakıyor.

"Ben iyiyim. Peki, nedir?" "Keith

Higgins öldü, Demi."

Gözlerim şok içinde döndü. "Ne? Bu... bu imkânsız, Jake. Onu daha önce gördüm. Sen de oradaydın."

"Ve onunla çok mutlu biliyorum," diye ima ediyor.

Şok içinde alay ediyorum, suçlaması karşısında dehşete düşerek bir adım geri çekiliyorum. "Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Jake, ben buradaydım. Bütün gün ofisimde evrak işlerini hallediyordum. Caden sana söyleyebilir. Zaman damgalı bilgisayar sana her şeyi anlatabilir," diye öfkeyle bağırdım.

"Ben sadece işimi yapıyorum, Demi. Senin bir katil olduğunu düşünmüyorum ama herkesin her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Sormak zorundaydım. Onu öldürebilecek birini tanıyor musun? Herhangi bir düşman?"

"Özür dilerim. Bilmiyorum. Onu iyi tanımıyordum. Ailesiyle konuşsanız daha iyi olur. Eğer herkese böyle davranıyorsa, eminim bir sürü düşmanı vardır."

Jake'in ortağı Waylon not defterine bir şeyler yazdıktan sonra, "Bence ilginç," diyor.

"Ne?"

"İki ölü insan var ve ikisi de sizinle bağlantılı, Bayan. Demi Hawthorne."

Son birkaç gündür izlendiğim hissini düşünüyorum ve gizemli kişinin beni bir şekilde koruyup korumadığını merak ediyorum. Bu hissi seviyorum ve bu beni biraz korkutuyor.

"Bu bir tesadüf. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Onların ölümü benim suçum değil."

"Tesadüfler hakkında ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Nasıl olsa bana söyleyeceğinden eminim Waylon." Sakin kalmak için elimden geleni yaparak dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. İhtiyacım olan son şey bir polise saldırmaktan tutuklanmak. Ona vurmazdım ama ayak parmaklarına basmayı düşünüyorum.

Sadece ayağına hızlı bir darbe.

"Bir kez olursa iyi, iki kez olursa şüpheli, üç kez olursa? Bu bir düzen ve arama emri için yeterli. Yerinizde olsam şehri terk etmezdim."

"Jake, ciddi olamazsın. Onu dinliyor olamazsın! Onların ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Biliyorum ama üzgünüm Demi. O haklı. Şehirden ayrılamazsın. Sen bir şüphelisin."

Ellerimi havaya kaldırıp giriyorum, o ikisinin etrafında olmayan bir havaya ihtiyaç duyuyorum.

Ellerimi önlüğümün içine sokarken, küpelerin metali parmak uçlarıma çarpıyor. Onları birbirine sıkıştırıyorum, mücevheri ileri geri yuvarlayarak düşüncelerimi karıştırıyorum.

Ya beni izleyen kişi beni sona saklıyorsa?

Telefonum çalıyor ve beni çarpık düşüncelerimden bir anlığına uzaklaştırıyor.

Bilinmeyen bir numara.

Mesaja tıklıyorum ve okudukça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. ılgınca dönüp duruyorum, birinin beni izlediğine dair herhangi bir işaret arıyorum. İzlediklerini biliyorum. Onları hissediyorum.

Ama tek gördüğüm polisler. Jake bana güven verici bir el sallıyor, sonra şapkasını bana doğru uzatıyor. Panikle görüşüm bulanıklaşıyor. Başım dönüyor.

"Beni aradığında çok güzel oluyorsun."

Elimi ağzıma götürüp ıglık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Geri adım atmak istemediğim için parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, gözlerim yaşıyor.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Parmaklarımı ağzıma götürerek cevap veriyorum. Yanıtlarını beklerken tırnaklarımı yemeye başlıyorum ve Jake'e gidip gitmemeyi . Bana inanacağını biliyorum ama yapabileceği hiçbir şey yok. Beni takip eden kişinin insanları öldüren kişi olduğuna dair hiçbir kanıt yok.

"Belli değil mi, Hanımelleri?"

Bir saniye sonra telefon tekrar çalıyor.

"Seni istiyorum."

CHAPTER NINE CREED

Birkaç saat önce

Daha önce arkadaşşıma dokunmaya cüret eden adama ait olan evin çatısına çıktım. Demi yanlış bir şey yapmamıştı. Notumu gördükten sonra çok şaşırdığı için yanlışlıkla adamın kamyonetine çarpmıştı.

Dikkatini kaybettiği için çok mutlu olmuş olmalı.

Bulması için daha fazla özel mektup bırakmam gerekecek. Daha fazla mücevher de. Her zaman takdir edildiğini hissetmesini istiyorum.

Bu lanet olası pislik arkadaşşıma dokunduğunda, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Arkadaşıma benden başka kimse dokunamaz.

Çatı boyunca sürünürken hırlıyorum, keskin pençelerim kiremitleri kazıyor. Arkamda oyuklar bırakıyorum, bu yaygaranın nedenini görmek için dışarı çıkmasını sağlamak için elimden geldiğince çok gürültü yapıyorum.

Kendi evinde kapana kısıldığından haberi yok.

Lastiklerini kestim, fren hattını kestim ve ezik kamyonunun yanında duran motosikletinin benzin deposunu bıçakladım.

Bir. Azıcık. Nefes al.

Bu lanet evi yerle bir etmem için tek gereken bu.

Kendimi çatıya indirerek kollarımı ve bacaklarımı açıyorum, neredeyse bacanın etrafında sürünüyorum. Pençelerimi tuğlaya geçirip, onun arka kapıyı açıp dışarı adım attığını duyduğumda tüneyerek yukarı çıkıyorum.

Çenemi okşayan alevler ağzımın kenarlarını yalıyor. Ateşi solumak, onu canlı canlı yakmak, çığlıklarını duymak, susuzluktan büzüşen teninin kokusunu almak için çaresizim.

"Ne lan?" Elleri kalçalarında dışarıya yürüyor ve tüm bu kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için başını yukarı kaldırıyor.

Bacanın arkasına dalıyorum, şaşkınlığını tadabilmek için dilimi dışarı çıkarıyorum.

Çok lezzetli.

Kapı tekrar kapanıyor ve bana içeri girdiğini söylüyor. Ama ben biraz eğlenmek istiyorum.

Tekrar ellerimin üzerine düşerek, aşağı doğru eğimli olan en üst kenara gelene kadar çatı boyunca koşturuyorum. Vücudumu doğrultarak malzemeyi yırtıyorum ve yerçekimi beni ele geçiriyor.

Ben aşağı kayarken kiremitler ve ahşap beş uzun oluk halinde yırtılıyor. Biraz fazla eğleniyorum. Yiyemesem bile yemeğimle oynamayı bırakmalıyım, ama yeni alışkanlıklar zor ölür.

Kenara ulaştığımda duruyorum, onu beklerken diğer tarafa doğru ilerliyorum. Çömeliyorum, kalbini sökmeyi düşünürken ağzımdan salyalar akıyor. Göğsünün içini hissetmek için ısııyorum.

Kapının sürgü sesi duyulur ve haki şortu ve deniz mavisi polo tişörtüyle dışarı çıkar.

"Çatım!" diye bağıyor, hasarı gözden kaçırmak imkânsız. "Bugünden bıktım. Önce kamyonum, sonra çatım. Lanet olası aptal komşu. Eminim bunun arkasında o vardır. O kaltak," diye öfkeyle bağıyor ve verandadaki masanın altında duran sandalyelerden birini tekmeliyor.

Elleri yine kalçalarında, arkasına dönüyor ve sorumlu kişinin hâlâ burada olup olmadığını görmek için arazisinde ileri bir geri bakıyor.

Yeni gelişmiş yeteneklerimi kullanarak, arkasına geçene kadar bulanıklaşıyorum. Bu acınası adamın üzerinde yükseliyorum. Ona tepeden bakıyorum, duman önümdeki alanı bulanıklaştırıyor.

"Bu koku da ne?" Havayı kokluyor, arkasını dönüyor ve beni görünce gözleri korkuyla açılıyor.

Sadece göğsümün ortasına ulaşıyor.

Korku vücudunu titretiyor. Önünde duran canavarı gördüğünde yutkunarak başını geriye yatırır.

Beni atlatarak kaçmaya çalışıyor ama çabaları karşısında içimden alaycı bir kıkırdama geçiyor. O bir adım daha atamadan kolum fırlıyor ve avucumu boğazına sarıyorum.

O kadar büyüğüm ki parmak uçlarım ensesine değiyor.

"Ben o kokuyum." Yüzüne doğru büyük, sıcak bir duman üflüyorum ve onu öksürük krizine sokuyorum.

Nefes borusunu sıkıca kavrayınca soluk soluğa kalıyor ve bir sonraki zayıf nefesini almak için mücadele ediyor. Onu içeri sürüklüyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kimsenin görmemesi için panjurları kapatıyorum.

Onu yere fırlatıyorum ve aşağı inerken kaburgaları yemek masasının kenarına çarpıyor. Bir çatırtı , işi çabucak bitirmem için beni baştan çıkardı.

Havayı ısırarak başımı eğiyorum ve onun kıvranışını izliyorum.

"Lütfen." Başını sallıyor. "Lütfen, yapma. Ne istediğini bilmiyorum ama senin için alabilirim. İstedğin her şeyi yapabilirim."

Pençemi ayak bileğine saplayarak onu altıma çekiyorum, diğer elimi nefes borusuna koyarak nefes almakta zorlanmasını sağlıyorum. Nefes almak için yutkunup soluk soluğa kalırken gözleri ve yanakları kırmızının solgun bir tonuna dönüşüyor.

Ne kadar acınası ve sinir bozucu sesler.

Kendisinin Demi'den çok daha iyi olduğunu düşünüyor ve ben de ona ya da herhangi birine öyle olmadıklarını kanıtlamak için bu canavara dönüşmek üzere buraya getirildim.

Üst dudağımı kaldırıp tehlikeli dişlerimi gösteriyorum, başımı eğip öne doğru eğilirken hırlıyorum. Dilim dışarı fırlıyor, yanağını gıdıklıyor ve korkusunu tattığımda göğsümü hoş bir gümbürtü dolduruyor.

Çok güçlü.

Elimden gelse, onu kuruyana kadar içer ve korkaklığıyla sarhoş olurum. "Sen... ?" diye hırıldayarak kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor. Asla başaramayacak.

Ben onun olabileceğinden çok daha fazlasıyım.

"Ben Demi'ninim," diye cevap veriyorum, dişlerimi duyulabilir bir ısırıkla birbirine geçirerek. "Ve sen ona dokunmaya cüret ettin. Ona kızmaya cüret ettin." Yüzüne tekrar duman üfleyerek onu bir öksürük krizine daha sokuyorum. "Onu tehdit etmeye cüret ettin."

"Kamyonuma çarptı!" Sanki bu ona nasıl davrandığının makul bir açıklamasıymış gibi kendini savunmaya çalışıyor. "Sorumlu tutulması gerekiyor."

Bileğindeki pençeyi koparıyorum, ayağını elime alıyorum ve biraz bastırarak kırıyorum. Kemiklerin kırılması bana bir şimşek çakmasını hatırlatıyor. Omurgamdan aşağıya doğru kayıyor, beni baştan çıkarıyor, bu adamdan daha fazlasını almam için bana yalvarıyor.

Bu piç çığlık atarken çektiği acıdan sikim sertleşiyor.

Hayatı için yalvarmasını istiyorum.

Ve onu almam için bana yalvararak ölmesini istiyorum.

Eğer o kadar bekleyebilirim.

Onu boğazından tutup odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Bağırarak duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle dev bir çukur oluştu. Sert bir gümbürtüyle yere düşüyor, acı içinde inliyor. İşe yaramaz bedenini yerde sürükleyerek benden uzaklaşmaya başladı.

Kanatlarım geriliyor, sonra yeni arkadaşımıza doğru yürürken onları ait oldukları yere sıkıştırıyorum.

Sırtının ortasına basarak onu yerinde tutuyorum ve vücuduyla nasıl eğlenebileceğimi düşünüyorum Yine de burada daha fazla kalamam. Demi'nin bana ihtiyacı var ve bu evden gelen gürültüyü yeterince önemseyen biri varsa polisler yakında burada olacak.

"Yemin , özür dilerim." Tırnakları parke zemini kazıyor. "Onu bir daha rahatsız etmeyeceğim. Rahatsız etmeyeceğim. Taşınacağım. Ne istersen yapacağım. Lütfen," diye yalvarıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Yan tarafını kavıyorum, pençelerim derisini delip iç kısımlarına giriyor. Onu ters çevirip tırnaklarımı vücudundan teker teker çekiyorum.

Bir gösteri yapmak isteyerek, kanı şimdiye kadar tattığım en iğrenç şey olsa bile her pençeyi yalayarak temizliyorum. Demi'nin kanının tatlı nektarını denemeden önce, herkesin kanının tadının kişinin türüne göre değiştiğini fark etmiştim.

Bedenlerine bir tapınak gibi davranırlarsa, tanrıların şarabının tadına varırlardı, ama kendilerinden nefret ederlerse, kanları lekelenirdi.

Altımdaki adam vücuduna iyi davranıyor gibi görünüyor ama kanını asıl kaynatan şey nefreti.

"Aman Tanrım." Kelimeler sarsılmış bir nefes ve ardından gelen sidik kokusu.

Aşağıya bakıyorum, tuvaletini yaparken haki pantolonunun kahverenginin daha koyu bir tonuna dönüşmesini izliyorum. Burnumu tiksintiyle kırıstırarak, burunlarımız birbirine değene kadar öne doğru eğiliyorum.

"Sözlerin umurumda mı sanıyorsun? Sen kadınların seni övmesi gerektiğini düşünen kendini beğenmiş bir pisliksin. Sana bir şey söyleyeceğim-" Elimi göğsüne sokuyorum, atan kalbi avucuma çarpıyor. "-Demi'nin önünde diz çökeceği tek erkek benim." Tıpkı Daniel'a yaptığım gibi organı göğsünden söküp alıyorum.

Düzensiz bir şekilde atıyor, kalan kanı pompalamaya çalışıyor. Kalın, lezzetli nehirler halinde elimden aşağı dökülüyor. İştah açıcı görünseler de, biliyorum ki

değiller. Beni beslemesi için Demi'nin kanına ihtiyacım olacak. Neden böyle olduğunu anlamıyorum ama hayatta kalmamın tek yolu o.

Daniel gibi o da çaresizce hayatının son birkaç dakikasının akıp gidişini izlemektedir.

"Her zaman bozduğun bir dünyada artık söz veremezsin," diyorum kalbindeki kanı sıkarak.

Ciğerlerindeki son havayı da dışarı veriyor, gözleri açık ve dudakları ayrık bir şekilde ölüyor. Becerilerimi takdir ederek kalbini tekrar göğüs boşluğuna bırakıyorum.

Onun aksine, ben sözlerimi tutmak için öldürürüm.

Şimdiki zaman

Duş aldıktan sonra bile hala ellerimdeki kan kokusunu alıyorum. Sanırım kötü kokunun tamamen gitmesi biraz zaman alacak.

İç çekerek kanepeye oturuyorum ve Demi'nin evindeki odalar arasında titreşen yetmiş inçlik düz ekranı izliyorum. Her an eve gelebilir.

Gerginim.

Bu gece ilk kez birlikte olacağız. Düşüncesi bile sikimi ağrıtıyor. Dışarıdaki insanlar yapacağım şeyin yanlış olduğunu düşünecekler ama benim ihtiyacımı anlamıyorlar. Bir kişi için bu kadar güçlü, hayvani dürtülere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar.

Bu bir takıntıdan daha fazlası.

Eğer ona sahip olamazsam, öleceğim. Hayatım ona bağlı. Bu hayatta kalmak. Hayatın en güzel yanını yaşayabilecekken neden ölmeyi seçeyim ki?

Demi.

"İşte buradasın sevgilim," diyorum ekrana, dizlerimin üzerine çökerek. "Evine hoş geldin. Uzun bir gün mü geçirdin?" Televizyona yaklaşarak parmaklarımı kaldırıyorum ve vücudunun hatlarını çiziyorum.

Boynunu yana doğru uzatarak çantasını askıya asıyor.

"Seni görmek çok güzel. Seni çok özledim." Gözlerim onun vücuduna kilitleniyor, mutfığa gidip çaydanlığı açmasını izliyorum. Eve geldiğinde yaptığı ilk şeyin bu olduğunu öğrendim.

Bu da benim için mükemmel.

Gündüzleri bir dilekten başka bir şey değil, ama geceleri her zaman benim olacak.

Yatak odasına doğru yürürken önlüğünü çözerek soyunmaya başlar. Önlük yere düşüyor, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor.

Ben onun soyunmasını, güzel vücudunu sergilemesini izlerken ekranı duman kaplıyor.

Kendimi durduramayıp dilimi ekranın üzerinde düzleştiriyorum ve yalıyorum, dilimi vücudunda gezdiriyorum, onu altımda hissetmeyi diliyorum.

Yatak odasına girdiğinde ekran değişiyor. Vücuduna daha yakından bakmak için . Üniforması kayıyor, yuvarlak poposu sergileniyor. Demi kıyafetlerini çıkarıyor ve dönerek saç bandını at kuyruğundan çekip çıkarıyor. Kamera saçlarının pembe rengini yakalayamıyor ama ben hayal ediyorum.

Saçına bayıldım. Çok farklı biri. Onu kalabalıktan bile seçebilirim. Bulması ve avlaması kolay.

Kollarını başının üzerine doğru uzatarak döndüğünde göğüslerinin yanları ortaya çıkıyor. Meme uçları sert ve sivri, planım yürürlüğe girmeden önce oraya gitmem için beni baştan çıkarıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım." Elimi televizyonun üzerine koyuyorum, arzuyla zonklamaya başladığında sikimi pantolonumdan kurtarıyorum. Kendime sıkı bir vuruş yapıyorum ama boşalmıyorum.

Kendimi sınırlayacağım. Kendimi eşiğe kadar zorlayacağım, boşalmamı yüzeye çok yaklaştıracam, dürtüye teslim olmamak için kendimi kontrol etmem gerekecek.

Ama bekleyeceğim.

Çünkü Demi'nin içindeyken, vücudumda var olan her damlaya sahip olmasını istiyorum. Onu doldurmak, beslemek ve ona sahip olmak istiyorum.

Sahip olmak
istiyorum.

Demi banyoya giriyor ve duşu açıyor, ben de kamera açılarını tekrar değiştiriyorum.

Su vücudundan aşağı kayarak parlamasına neden oluyor. Başını arkaya yatırıyor, göğsü tamamen ortaya çıkıyor. Sıcak sıvı göğsüne püskürüyor, mükemmel göğüsleri avuçlanmak için yalvarıyor. Bahse girerim avucumun içine sığarlardı.

"Siktir. Oh, lanet olsun. Demi. Demi. Demi." Nefes nefese kaldım, kendimi daha hızlı okşarken nefes alıp vermek için ağzımı ayırdım.

Arkasını dönüyor, saçlarını ıslatıyor, sonra yıkamaya başlıyor. Yaptığı her hareketi takıntı haline getirdim. Parmaklarının kafa derisine kıvrılma şekline.

O bana tutunurken ben de onların tenime kıvrılmasını istiyorum. Yumruğumu sikerken kendimi izlerken alnım televizyona çarpıyor.

Emiciler ön-döl salgılıyor, elimin her tarafına serpiştiriyor, ıslak sesler erotik ve biri beni görseydi hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

"Sana yapacağım şeyler," diye homurdanıyorum, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunun yoğunluğundan ağzımdan ve burnumdan dumanlar çıkıyor.

Başımı kaldırıyorum, köpükler şimdi vücudundan aşağı süzülüyor ve keşfetmek istediğim kısımları saklıyor.

Duş istediğimden daha hızlı, çünkü orada onunla birlikte değilim. "Eğer seninle olsaydım, su soğuyana kadar seni becerirdim ve düğümüm seni gererken çılglık atardın." Orgazmım şaftımı ısıtıyor ve kendimi gelmekten alıkoymak için onu sertçe sıkıyorum. Onu kurtarmalıyım.

Vücuduna bir havlu sarıyor, saçlarını tarıyor ve aynada kendine çok uzun süre bakıyor. Muhteşem, yumuşak eli makyaj masasının kenarını tutuyor ve yakınlaştırdığımda dudakları sanki nefes alıyormuş gibi büzülüyor.

"Aklınızda ne var, Hanımelleri? Neye ihtiyacın var?" Başımı tekrar çevirip parmaklarımla yüzünü okşuyorum.

İtıyor, yatak odasına doğru yürüyor ve kapıdan çıkıyor.

Parmaklarım muhtaç hale geliyor, bir sonraki kameranın düğmesine basıyorum.

İnsanlığım, elimde kalan bir parça, zihnimin karanlığında fısıldıyor, kafamın içinde kükreyen tüm canavarların ötesinde.

Göğsümde bir şey kıpırdıyor, doğru ve yanlışla ilgili bir şey, ama canavarların acımasızlığı onu susturuyor.

Demi bir bardağa sıcak su dolduruyor. Yakınlaştırıyorum, kahve fincanının lokantadan olduğunu fark edince sırtıyorum.

Demi's Diner logosu var, saçına uyması için pembe.

O çay yapraklarını demliğe doldururken ben nefesimi tutuyorum. İşte bu . Her şeyin değiştiği yer burası.

Hayatta değişim kaçınılmazdır. Uyum sağlamanın sebebi ben olacağım. Hayatını iyileştireceğim. Görecek.

Demi çayı yudumluyor ve sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi gözlerini kapatıyor.

"Sadece beni bekliyorsun, değil mi? Bu gece senin için orada olacağımı biliyorsun. İç, Demi. İç ki gelip rüyalarına girebileyim. İzin ver

kâbusun olsun," diye fısıldıyorum, parmağımın vücudunun dış hatlarını çiziyorum.

Asla olamayacağımı bildiğim bir şey varsa, o da onun hayalleridir.

Yatak odasına geri dönüyor, bir yudum almadan önce sıcak sıvıya üfleme için dudaklarını büzüyor. Havlusunu çamaşır sepetine atıyor, ardından şifonyerinin çekmecelerinden birini kaydırarak açıyor. Bir gece önceki benzer büyük boy bir gömleği giyer.

Sadece bu gömleği beyaz.

Meme uçları kumaşın arasından görünüyor, çadır kuruyor, onları görebilmek için parçalara ayırmam için bana meydan okuyor.

Tökezliyor, gözlerini sıkarak kapatıyor.

"İşe yarıyor," diye keyifle homurdanıyorum, kendimi gitmeye hazırlamak için sikimi kotuma sokuyorum. "Kuru kuru iç. Beni gururlandır." Sanki beni duyabiliyor, sonucunu da mideye indiriyor. "Aferin kızıma," diye övüyorum, kupayı şifonyerin üzerine koymaya çalışırken dudağımı ısııyorum ama tökezliyor. "Oh, hayır. Yardıma ihtiyacın var mı?" Sallanarak şifonyere uzanıyor.

Yine kayıp.

Fincan elinden düşer ve yere çarparak kırılır. Kulpu kopuyor, ayakta durmaya çalışırken ayağı neredeyse üzerine basıyor.

Dizlerinin arkası yatağa çarpıyor, sırtı yatağa değene kadar vücudu düşüyor. Karnına dönmeyi başarıyor, ortalığı darmadağın ettiğim çarşafı yumrukluyor ve kendini yastığına doğru çekiyor.

" uykular, hanımelleri."

Yakında orada olacağım.

CHAPTER TEN CREED

Uyurken çok güzel oluyor.

"Çay seni çok etkiledi, değil mi?" Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum, ona dokunmak istiyorum ve aynı zamanda basit bir hareketle uyanıp uyanmayacağını görmek istiyorum.

"Özür dilerim." Pençelerimi göğsünde gezdiriyorum, gömleği sivri uçlardan yırtılıyor. "Böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm. İhtiyacımı anlamıyorsun. İçimdeki tüm canavarların sürekli savaşını anlamıyorsun. Seni ne kadar arzuladığımı anlamıyorsun. Bu... her şeyi tüketiyor." Gömleğini araladım, göğüslerini gördüğümde dilim dişlerimin üzerinde kayıyordu.

Hareket etmesini, uyanmasını, beni gördüğünde çığlık atmasını bekliyorum, ama baygın.

"Göz kamaştırıcısın." Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, göğüsleri avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturuyor. Ağzım parçalanıyor ve dengesiz bir nefes kırık pantolonlarla kaçıyor. Gözlerimi kapatıyorum, başparmaklarımı meme uçlarında gezdirirken inliyorum. Sertleşmişler, dokunuşuma tepki veriyorlar. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Uyuyorsun ama eminim beni hissediyorsundur. Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Çok yumuşak ve mükemmel. Losyonunu kullandın mı?" Eğilip içime çekerek soruyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor.

Donup kalıyorum, çenemi yukarı kaldırıp ona bakıyorum, tüm bedenim duraklıyor. Gözleri kapalı.

"Vücudun dokunmayı hayal bile edemediğim bir ışıktır." Dilim kayıyor, uçlarından çatallaşıyor ve dışarı fırlayarak karnında geziniyor.

Kokum dilimin üzerinde yayılıyor. "Mmm, Demi. Losyonu kullanıyormuşsun. İyi kız. Tadın tıpkı bana benziyor." Doğruluyorum, onun kusursuz vücuduna bakıyorum, kollarını açmış, sanki kendini bana yemem için sunuyormuş gibi.

"Sakıncası yoksa, Tatlı Dostum." Gömleğimi çıkarıyorum, kanatlarım gömleğimin parçalarına hapsolmaktan gerilirken inliyorum. Çok geçmeden daha fazlasını almam gerekecek. Kanatlarımın nasıl kaybolup gittiğini bilmiyorum ama ihtiyacım olduğunda ya da duygularımın kaybettiğinde hep patlıyorlar. Bir sürü gömleğimi parçaladım. Başımı omuzlarımın üzerinde döndürürken boynum patlıyor.

Kanının damarlarında pompalandığını duyuyorum, ağzımda biriken tükürük dilimi doyuruyor.

Kemerimi açıyorum, kemer halkalarımın geçirdiği deriye dokunmak serinletiyor. "Muhtemelen size neden Hanımeli dediğimi merak ediyorsunuzdur." Kemerini yere atıyorum ve toka yerde şingirdiyor. Gürültülü ve normal bir insanı uyandırabilir.

Demi hareket etmiyor.

Pantolonumun düğmelerini açarak kalçalarımın aşağıya kaydırıyorum, sonra da tekmeleyerek çıkarıyorum.

"İki nedeni var, Demi." Vücudumu onunkinin üzerinde kaydırıyorum. "Oh, lanet olsun." Nefesim kesildi, hava beni terk ederken kırıldı. Göğsünün ortasını öpüyorum, elimi başının arkasına kaydırarak onu yeterince kaldırıyorum, böylece gömleğin kalıntılarını vücudundan alabiliyorum.

Burnumu saçlarına gömüyorum, o uykusunda homurdanırken kokusunu içime çekiyorum. "Bana sadece bir insan olduğum zamanlardan kalan tek anımı hatırlatıyorsun. Bir hanımeli tarlasını. Ne zaman onu düşünsem, mutluluk geliyor aklıma. Sen mutluluksun. Sen o tarlasın." Boynundan aşağıya doğru öpüyorum, şahdamarındaki güçlü nabızda duruyorum. İçimden alçak bir tıslama çıkıyor, artık çatallı olan dilim tenini tatmak için dışarı fırlıyor. "Ama hanımelinin nektarını nasıl tadacağını biliyor musun? Sapını çekersen ve ne kadar tatlı olduğunu tatmak için çiçeğin ucunu emersin. Balı tatmak için." Ağzımı göğüs ucuna doluyorum, acaba uyanıp beni itmeye çalışacağı an bu mu olacak diye merak ediyorum.

"Ben de sana bunu yapmak istiyorum, Demi." Sol göğsünü elimde yoğururken diğer göğsüne doğru yalıyorum. "Senden bal emmek istiyorum." Meme ucuna hafifçe üflüyorum, böylece daha sıkı hale gelmesini izleyebiliyorum. "Dilimde ne kadar tatlı olduğunu tatmak istiyorum."

Kaşları birbirine yapışıyor, dudakları aralanıyor ve vücudu altımda hareket etmeye başlıyor. Demi'nin sırtı tekrar yatmadan önce bir an için yükseliyor.

"Sen uyanmadan önce ne kadar zamanım var bilmiyorum. Çabuk olmaktan nefret ediyorum. Seninle vakit geçirmek istiyorum ama beni görürsen... Ne yapacağını hayal bile edemiyorum." Elini tutup göğsüme bastırıyorum. "Beni asla istemezsin. Böyle görünürken olmaz." Gri tenim onunkiyile tam bir tezat oluşturuyor. "Beni istemenin senin için nasıl bir şey olduğunu hayal etmek istiyorum, bu yüzden buradayım." Dudaklarını öpüyorum ve onunkiler kıpırdamadan dururken, o yumuşak bulutların altıma girdiğini hissetmek beni arzuyla boğuyor.

Vücudunu öpüyorum, dişlerim tenini sıyrıyor ve uykusunda inliyor.

"Seni iyi hissettireceğim, Demi. Söz veriyorum. Beni rüyalarında hissedeceksin." Bacaklarının arasına yerleştim, güzel pembe amını sergilemek için bacaklarını açtım.

Şimdiden parlıyor ve ıslak.

Burada olduğumu biliyor.

"Çok güzelsin." Pençeli parmağımı dudaklarının arasından geçirip tepkisini izliyorum.

Tiz bir inilti daha çıkarıyor ama derin uykusuna devam ediyor. Muhtemelen çayına çok fazla Ambien koydum ama riskini göze alamazdım. Sadece geceleri bile olsa ondan içebilmeli, ona sahip çıkabilmeliyim.

Uyanık olmasını dileyerek klitorisinin etrafında dönüyorum, böylece gerçek zevk çılgınlıklarını duyabiliyorum. Şu anda çıkardığı sesler boğuk, neredeyse bulanık, sanki bağırmaya çalışıyor ama bağırıyor.

Sesini aldım, böylece bedenini de alabilirim.

Ve canavarlarımın hiçbiri umursamıyor.

"Cree-" diye mırıldanıyor Demi ve ben gözlerimi onun amından kaldırıyorum.

Gözleri hala kapalı ama kısılmış, kaşları çekilmiş ve beni düşündüğünü bilerek sırtıyorum.

Klitorisini çimdikliyorum, daha hızlı ovuyorum. Kalçaları titriyor ve o küçük iniltiler daha sık hale geliyor.

"İşte bu, sevgilim. İşte bu kadar. Benim için gel. Yaklaştın mı? Bana muhtaç mısın?" Cevap veremeyeceğini bilsem bile ona soruyorum.

"Elbette bana ihtiyacın var. Ben seninim. Senin olan bir şeye nasıl ihtiyaç duymazsın?" Klitorisini daha sert, daha hızlı ovuyorum, sikimin etrafındaki dokunaçlar amına doğru geriliyor, ona kilitlenmekten başka bir şey istemiyor.

Sırtını tekrar dikleştirir, ardından daha fazla inleme ve hızlı nefes alma gelir. Orgazmı onu çarpıyor, amı daha ıslak, daha kaygan ve daha ilahi hale geliyor. Parmaklarımı tekrar dudaklarının arasından geçiriyorum, tatlı yapraklar talep etmem gereken şeyi saklıyor.

Parmağımı havaya kaldırdığımda pençem onun sularıyla parlıyor. Dilim dışarı fırlıyor ve ağzımın içine önce etrafını sarıyor, tadından inliyor.

"Çok tatlısın." Diğer elimi sikimin etrafına sardım. "Siktir, Demi. Oh, siktir." Sıkıyorum, ama bu, emicilerimin salgıladığı ya da bıraktığı bir boşalma akışını durdurmuyor. Sikimin etrafına o kadar çok baskı uyguluyorum ki, sonunda orgazm dürtüsü durduğunda acıdan patlamak üzere. Bir nefes veriyorum. "Bana ne yaptığına bak," diye kıkırdıyorum, temiz olması için uyluğundan boşalmamı emmek için eğiliyorum.

Yumuşak şiltenin üzerine uzanarak, pençelerime dikkat ederek amını açtım.

Sonra da daracık deliğine tükürüyorum. Kıvrımından aşağı damlıyor ve dışarı sızmasını engellemek için dilimi içeri sokuyorum.

"Mmm," diye inliyorum içine, uyandığına dair herhangi bir işaret var mı diye bakıyorum. Vücudu neredeyse gevşek, bu da bana ilacın hala işe yaradığını gösteriyor.

"Demi. Sen şimdiye kadar tattığım en güzel şeysin. Oh Tanrım." Çaresiz ve dengesiz bir şekilde daldım, çatallı dilim içine daldı.

Dilimi olabildiğince uzağa kaydırduğımda, o farkında olmadan uykusunda bacakları daha da açıldı ve daha rahat olmamı sağladı.

Canavarlarım aynı anda ses çıkarıyor, kafamın içinde kükrüyor. Dişlerim onun hassas girişini ısıyor ve ateş dilimin üzerinde yavaşça dans ederek onu ateşimle ve dumanımla benim olarak işaretliyor. Güvenli olduğunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ejderham asla ona zarar verecek bir şey yapmaz.

"Mmm," mırıldanıyor bir kez daha, orgazmı dilimi boğuyor.

Onu içime çekiyorum, içimi onun balıyla yıkıyorum. Dilimi serbest bırakıp, kontrolümü kaybettiğimde azı dişlerimi kalçasına batırıyorum. Onun kanını uzun uzun yutarak besleniyorum ve zayıflamış parçalarımı tekrar bir araya getiriyorum.

Doyduğumda, iğne izlerini yalıyorum ve kanıtlar yok oluyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bu sefer sallanıyorum. Uyuşturulmuş hissediyorum. Omzumun üzerinden aynaya bakıyorum, kan dudaklarıma ve çeneme bulaşmış, boynumdan aşağı akıyor.

Bir damlasını bile ziyan etmek istemediğim için parmağımı kırmızı izde gezdiriyorum ve kanını diş etlerime sürüyorum.

Şimdi. Ona şimdi sahip çıkmalıyım.

Bir bacağıma kalçalarımın dolayarak sikimi onun girişine yönlendiriyorum. Bir dokunaç arkaya doğru uzanırken diğeri klitorisini çevreliyor. Hassas siniri emiyor, çekiyor ve çekiştiriyor.

Onun zevkini kendi zevkimmiş gibi hissediyorum. Göğsümü titreten sabit bir mırıltıyla ona doğru ilerliyorum.

Ve sonra bir engele çarptım.

Kurt adamım zaferle uluyor. Başımı geriye eğiyorum, boğazımdan ateş fişkırıyor ve tavanı yalıyor.

O sadece bana sahip olacak.

"Kendini benim için kurtardın. Ne kadar iyi bir kızsın. Artık seninle ben ilgileneceğim." İçeri giriyorum, sonuna kadar batarken ağlıyorum.

Islak, kadife duvarları beni sıkıca sarıyor.

Uyuşturucunun verdiği sersemlikle elinden geldiğince haykırıyor, acı yüzüne kazınmış.

Aletim boyunca uzanan emiciler iç kısımlarına masaj yapıyor, ona daha fazla zevk vermek için yerinde kilitlenip bırakıyor.

Göğüslerinden birini avuçlayarak dışarı kaydım, mor ve kırmızı sikimin içinde kaybolmasını izledim.

Hırlıyorum, kontrolüm kırılıyor, canavarlarım kontrolü ele alıyor ve hızımı artırmaya başlıyorum. Yatak başlığı duvara çarpıyor, pençelerim çarşafı saptırıyor, amı beni o kadar sıkı kavırıyor ki neredeyse dökülüyorum ve bir şeyler değişiyor.

Yakınlaşıyoruz.

Sadece zevkini değil, şaşkınlığını da hissediyorum. Kendini ne kadar iyi hissettiğine bağlı. Demi başka bir ıslak rüyaya yakalandığını düşünüyor.

"Seni çiftleştireceğim." Sesim bana ait değil. Derin, karanlık, bariton sesim daha önce hiç olmadığı kadar sert. "Sen benimsin, Demi. Sen benimsin. Sen benimsin. Kimse seni benden alamaz. Sana sahibim. Sen bana aitsin. Hamile kalana kadar durmayacağım. Benimle kapana kısılana kadar. Beni sevmekten başka seçeneğin kalmayana kadar. Sen. Lanet olası. Benimsin!" Kükrüyorum, kanatlarım sırtımdan kurtuluyor ve etrafımızı sarıyorlar.

Güvenli bir kozanın içindeyiz. Nefesi kanatlarımın etini gıdıklıyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden inliyorum.

"Şu haline bak, iyi bir kız gibi sikimi alıyorsun. Amin benim için yaratılmış, değil mi? Vücudun benim için yaratılmış." Eğildim, amına girerken bir meme ucunu ağzıma aldım.

Bakire kokusu havayı dolduruyor, kanı sikimi kaplıyor ve tekrar tatmak için ölüyorum.

"Creed?"

Adımı uykulu bir iniltiyle ağzından kaçırıyor. Yarı kapüşonlu, gözbebekleri ilaçtan şişmiş bebek mavisi gözlerine bakıyorum.

Ve sonra uykusuna geri dönerken tekrar kapanırlar.

Pençelerim kalçalarına saplanıyor, sikim tekrar tekrar ve kuvvetle içine giriyor. Dokunaçlarım girişiyle oynarken ağır çuvalım kıcını tokatlıyor.

"Ah! Ohhh," diye biraz daha yüksek sesle inliyor, avucu göğsüme iniyor.

Dokunuşu memnuniyetle karşılandı. "Oh, kahretsin. Bana ne yaptığını bilmiyorsun. Kukun çok iyi hissettiriyor. Seni her gece alacağım, Demi. Her gece. Çok ağrıyacaksın ve nedenini bilmeyeceksin. Seni gördüğümde anlayacağım. Ne yapacağımızı bileceğim." Kanatlarım bizi serbest bırakıyor, sırtındaki yerlerine geri dönüyorlar.

Ellerimi gövdesinde gezdirerek, vücudu kollarımda ölü ağırlığında, onu yataktan kaldırıyorum. Boynu bana doğru açıldı, onu işaretlemem için bana meydan okuyordu.

Ona sahip çıkmak için.

Kurt adamım yüzeyde, onu düğümlemek için hırlıyor, çocuğumu taşıması için gelmemizi içeri kilitliyor.

İzimi görülebilecek yere bırakamam. Henüz değil.

Sikimin dibindeki düğüm büyüyor. Her itişte dışarı kaymak zorlaşıyor.

Kendimi onun içine kapatmadan önce, dışarı kayıyorum, yüzüstü yatması için onu ters çeviriyorum ve kıcına bakıyorum. Yanakları mükemmel. Onları sıkıyorum, pençelerimi etinde gezdiriyorum.

Bir hırıltıyla kıcının hemen altını ısııyorum - daha çok üst uyluğunu ısıyorum, böylece yanaklarının kıvrımı ve kıvrımı tarafından gizleniyor. Dışlerim etinin içinde buluştuğunda, düğümümle kendimi tekrar içine sokmadan önce bir hırıltıyla onu serbest bırakıyorum. İşaretim onun üzerinde. Benim izim.

Düğümüm şişiyor, kurtulamayacağım kadar şişiyor.

Birbirimize kilitlendik.

Düğümüm boşalmaya ve gerilmeye devam ederken Demi'nin acısı bağda yankılanıyor.

"Hiçbir şey bu anla kıyaslanamaz." Saf şehvet omurgamdan aşağı süzülürken ürperiyorum. "Sevgilime sahip çıktım." Bunun ne anlama geldiği konusunda hâlâ kafam karışık ama tek bildiğim doğru hissettiğim, ait olduğum.

Acımasız itişlerimi sığ olana kadar yavaşlatıyorum, içinde sallanıyorum, böylece acı değil zevk hissediyor. Emiciler duvarlarına yapışıyor ve ucumdan başka bir şey kayarak rahmine doğru itiliyor.

Vahşi bir kükreme odayı sarsarken, döllerim düğümünden karnına akıyor. Ben kontrolümü kaybederken alevler bizi yıkıyor. Tenim ateşler içinde patlıyor, başka kimsenin sahip olamayacağı kendi özel ısımla onunkini ısılatıyor. Kalçasındaki izim derisine kazındı.

Ömür boyu yaralı.

Benim olmak için

yaralandı.

"Creed." Sözleri dudaklarımda bir hayalet gibi dolaşıyor.

"Oh. Oh. Duramıyorum. Çok fazla alıyorsun. Şu haline bak. Şişiyorsun." Elimi karnına bastırıyorum, boşalmamın yarattığı büyük şişkinliği fark ediyorum.

Sonunda onu doldurmayı bırakıyorum ama ne kadar süre içinde sıkışıp kaldığımdan emin değilim. Önce boynunu, sonra omzunu öpüyorum ve düğümümün çözülmesini beklerken bizi yan yatırıyorum.

"Uykunda sana yaptığım şeyi ne kadar sevdiğini bir bilsen."

Ve beni şaşırtarak, amcığı etrafımda kenetleniyor, başka bir orgazm vücudunu ele geçiriyor.

"İşte bu," ısrar ediyorum. "Geldiğimde iç. Hepsini iç. Her damlasını al. Kalmasını sağla. Bana bir bebek ver. Bana bebeğimizi ver."

Başka bir boşalma patlaması düğümümünden ayrılıyor ve başka bir orgazm vücudunu ele geçiriyor.

"Beni içeri çek, Demi."

Öğrendiğime göre, içine her ne mandallanmışsa onun yüzünden sürekli orgazm halindeymiş. Keşke daha fazlasını bilseydim ama canavarlarımın doyduğunu biliyorum. Doğru olan bu. Yapmam gereken şey bu.

Sikim yumuşadığında, boşalmamızdan bir fışkırma ondan dökülüyor, uyluklarından aşağı damlıyor.

Kalçalarının arasına giriyorum, yalıyorum, emiyorum ve temizlenene kadar pisliğimizi yutuyorum.

"Bakire kanının tadını alıyorum, Demi." İç uyluğunu öpüyorum. "Sadece benim olduğun için çok mutluyum. Sana sahip olan başka birini öldürmek zorunda kalırdım." Yataktan kalkıyorum, yorganı çenesine kadar çekiyorum ve sonra banyoya gidiyorum.

Benim horoz yarı sert, boşalmak hala emicilerde toplanıyor, ama daha fazla salgılamıyorlar.

İşimi yaptıktan sonra sikimi silip temizliyorum ve sifonu çekiyorum.

"Burada ne var?" Meraklı biri oldum, eşim hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek .

Ecza dolabı eskiydi, aynası paslanmıştı ve açtığımda her şeyden kendime yardım ediyordum.

"Baş ağrısı, kaşıntı spreyi, grip ilacı," diye .

Sonra bir eczane çantası aldım. "Burada ne saklıyorsun, dostum?" Kıkırdıyorum, onu tanıdıkça içimi bir sersemlik kaplıyor. Poşeti yırtarak açıyorum, içinden ilacı çıkarıyorum ve ona bakıyorum.

tıklıyorum, sonra açıyorum, küçük haplar görünüyor. Yaklaşık otuz tane.

"Bu da ne böyle?" Küçümseyerek yatak odasına öyle sert giriyorum ki ev sallanıyor. Elimdekileri Demi'nin uyuyan yüzüne doğru salladım. "Bu da ne böyle!" Kalbim göğsümde bir çekiç gibi kemiklerimi yontuyor.

Pantolonumu kaptığım gibi telefonumu çıkardım ve Demi Hawthorne adına yapıştırılmış etiketin üzerindeki ismi yazdım.

Arama aracı yanaştığında öyle bir hırlıyorum ki, önümde biri dursaydı onu öldürebilirdim.

Doğum kontrolü.

"Artık değil." Yaptığımız her şey bir hiç uğruna olabilir. Bunun tekrar olmasına izin veremem. Paketten çıkan hapları teker teker kırıp tualete atıyorum.

O zaman çek.

"Bunları sana kim verdi, Demi? Bunları sana kim aldırdı? Kim seni benden uzak tutmaya çalışıyor?" Yanına koştum, parmak eklemimi yanağından aşağı kaydırdım. "Kimse bizi ayıramaz." Alnından öpüyorum ve tüm vücudu çarşafın altında hareket ediyor.

Gözleri tekrar açılıyor, bana doğru bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ve sonra gitti, onu tutmak istediğim cehennemin düştü.

Giyindim, o gerçekten hemen gitmem gerektiğini biliyordum. Onun rüyasını gerçeğe dönüştürebilirdim. Artık kafası karışık olmayacaktı ve bu benim içinde yaşamam gereken bir karışıklıktı.

"Doktor Allen Douglas," ona bu hapları reçete eden doktorun adını okudum.

Eczane poşetini çantayla birlikte cebime sokuyorum, ardından geride kanıt bırakmamak için yırtık gömleğini alıyorum.

Geriye kalmasını istediğim tek kanıt karnına boşalmam.

"Geri döneceğim, Demi. Ve bu doktorla ilgileneceğim. Merak etme." Önce alnından, sonra dudaklarından öpüyorum ve kendime saklamak üzere bir fotoğrafını çekiyorum.

Yorganı aşağı çekip vücudunun birkaç fotoğrafını daha çekiyorum, sonra bacaklarını ayırıp döllerimle sızan şişmiş amını görüyorum. Ne yaptığımı istediğim zaman görebilmek istiyorum.

Sonra Demi'yi yatırıyorum. "Senin için yaşadığım gibi beni hayal et."

Bir doktor bile kalbimin Demi için atmadığını söyleyemez. Söyleselerdi, onları öldürürdüm.

Kalbim Demi için kan ağlıyor.

Ve ben de onun için kanlarını akıtacağım.

CHAPTER ELEVEN

DEMI

Her yerim ağrıyor. Başım dönüyor ve sersem gibiyim. Bacaklarımın arası bile ağrıyor. Nedenini bilmiyorum.

Aynaya baktığımda, kalçalarımın orasında burasında birkaç çürük dışında vücudumda hiçbir sorun görmüyorum.

Creed'i rüyamda gördüğümü hatırlıyorum. Beni sertçe beceriyor, iğrenç sözler fısıldıyordu. Yine de normal görünmüyordu. Onunla ilgili her şey hayvan çılgınlıkları atıyordu. Yüz hatları belirgin ve keskindi. Derisinin her yeri griydi. Dudaklarının üzerinde sivri dişleri vardı.

Bu imkansız. Böyle bir insan yok. Zihnim bana oyun oynuyor. Creed'in farklı olduğunu biliyorum, ama o kadar da farklı değil.

Belki de çok fazla paranormal aşk kitabı okuyorumdur. Bu gülünç düşünceyle alay ediyorum.

Creed'i gördükçe rüyalarım daha da yoğunlaşıyor. Belki de cesaretimi toplayıp ona çıkma teklif etmeliyim. Sonunda birbirimizden hiç hoşlanmayabiliriz.

Düşüncesi bile göğsüme bir ağrı yayılmasına neden oluyor. Elimle ovalayarak acının geçmesini diliyorum. Gözlerim yanmaya başlıyor, onun yanında olamayacağım düşüncesiyle gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. Şu anda bile onu özliyorum.

Onu çok özliyorum. Eğer onu yakında göremezsem, vücudumdaki ağrılar daha da artacak. Bunu biliyorum.

"Benim neyim var böyle?" Derin bir nefes alarak kendime soruyorum.

Gir ve çık.

Sakin ol. Aşağı.

Her şey yolunda. Onu göreceğim, onunla konuşacağım ve bu ihtiyacı sistemimden atacağım.

Aynada kendime son bir kez baktıktan sonra yatak odama gidiyorum ve yatağa bakarken kapının pervazına tutunuyorum. Gözlerimi kapatarak dün gece ne olduğunu ya da olması gerekenden daha fazla alkol alıp almadığımı hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

İçmediğimi biliyorum. İçsem bile asla çok fazla içmem. Çayımı içtim ve ondan sonraki her şey siyah ya da bulanık. Yemin ederim, yatmadan önce bir gömlek giydim ama belki de giydiğimi sandım. Çıplak uyumayı sevmiyorum. Çok üşüyorum.

Dün gece çok yorulmuş olmalıyım.

Külotumu giyerken bacaklarımın arasındaki ağrı yüzünden inliyorum. Dün gece Creed'i hayal etmek kontrolümü kaybetmeme neden olmuş olmalı. Bahse girerim dün gece parmaklarımı sertçe becerdim ve acı bundan kaynaklanıyor.

Giyinmeyi bitiriyorum, üniformamı giyiyorum ve her zamanki gibi önlüğümle tamamlıyorum.

Telefonum şifonyerin ucunda çalıyor.

Dünkü mesajları hatırlayarak ona bakıyorum.

Pembe ayakkabılarımı bağlarken, onu görmezden gelmeye karar verdim. Belki bugün telefonumu bırakırım. Eğer yanıma alırsam, birkaç saniyede bir bakıp bilinmeyen numaranın bana mesaj atmadığından emin olacağım.

"Kahretsin!" Cep telefonum çalmaya başladığında küfrediyorum. Annemin zil sesi.

Dünyayı gezerek en iyi hayatını yaşadığı için artık ondan sık sık haber alamıyorum.

Bir parçam beni de yanında götürmesini diliyor.

"Anne. Hey." Şifonyere yaslanıp burun kemiğimi sıkıyorum. "Sesini duyduğuma çok sevindim." Gözyaşları geçen gece yağan yağmur gibi, sanki bir baraj yıkılmış gibi hızla akıyor.

"Hey," diyor usulca, bir şeylerin ters gittiğini fark ederek. Sinyali zayıf. Hat kesik kesik gidip geliyor. Bağlantıda rüzgâr esiyor ve telefonu kulağımdan uzağa eğmek zorunda kalıyorum. "Sorun ne Demi?"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarım serbest kalıp pembe ayakkabılarımın uçlarına düşüyor. Renk koyulaşıyor. Anneme vücudumun acıdığını nasıl söylerim? Seks yapmış gibi hissettiğimi ama yapmadığımı bildiğimi? Ona Daniel ve komşumdan nasıl bahsedeceğim? Aklımı kaybediyor olabileceğimi düşündüğümü nasıl söylerim?

Burnumu çekiyorum, burnumu siliyorum. "Yok bir şey. Hayır, öyle bir şey değil. Sadece sen arayana kadar seni ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu sefer neredesin? Kartpostal almayalı uzun zaman oldu." Onun kartpostallarını almayı seviyorum. Mesajlar her zaman kısa ve tatlıdır. Genelde bana şöyle bir şey söyler: "Demi, bu okyanus bana senin gözlerini hatırlatıyor. Seni özledim." Ama ben o kartpostalları seviyorum. Nerede olduğuna dair bir fikir edinmemi sağlıyor.

"Özür dilerim bebeğim. Ben de seni özledim. Kartpostallar için özür dilerim. Fabian'la denizdeydim."

Sırıtarak şifonyeri itiyorum. Bir mücevher parçası yere düşüyor. Eğilip onu alıyorum ve altın yüzüğü havaya kaldırıyorum.

Bu benim değil.

Geçen gün bulduğum yüzükten farklı. Bunun merkezinde yakut var. Mücevher oval kesilmiş ve iki elmasla sarılmış. Benim olabilir, sanırım. Takmadığım mücevherlerim var.

Omuz silkerek takıyorum, bir pelerin gibi üzerime bir doğruluk yerleşiyor. Elimi önüme uzatıyorum, yakut perdelerin arasından sızan güneş ışığında parlıyor.

"Demi? Orada mısın? Dinliyor musun? Sanırım aradığım kişi o," diye kıkırdıyor.

Kartpostallarında bahsettiği son dört erkek de öyleydi. Ben üniversiteden mezun olduktan sonra babam öldü ve annem yeniden amacını aramaya başladı. Bunun için onu suçlamıyorum. Mutlu olduğu için çok mutluyum ama yalnız olmasından ve boşluğu doldurmak, geçici değil kalıcı olmak için gereken özden yoksun insanlarla doldurmasından endişeleniyorum.

Herkes bir şekilde geçicidir, ancak gitmeyi reddeden birkaç kişi vardır, ruhunuza kök salarlar ve hayatın size fırlattığı her fırtınayı atlatırlar. Betondan inşa edilmişlerdir, yıkılsalar bile kalmanın bir yolunu bulurlar. Bu insanlar çok azdır ama yine de vardır.

O insanları bulmak için bir maceraya atılmasından endişeleniyorum.

"Gerçekten mi? Fabian mı? Kulağa uzun siyah saçlı ve çarpıcı mavi gözlü bir Yunan Tanrısı gibi geliyor."

"Nereden bildin?" Hülyalı bir şekilde iç geçirir. "Oh, Demi. O çok güzel."

"Eminim seni Akdeniz'de gezdirirken de öyledir."

"Bu bir deneyim oldu. Harikaydı. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sen nasılsın?"

Lokanta nasıl? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ön kapının yanındaki kancadan çantamı alıp çıkıyorum ve sürgüyü arkamdan kilitliyorum.

"Ben iyiyim. Lokanta harika. Her zamankinden daha yoğun. Tüm kahveleri ücretsiz yaptım. Başta bir testti ama insanlar artık daha fazla yemek alıyor, bu yüzden devam edebilirim."

"Bu harika bir fikir. Harika yapacağını biliyordum."

Bel Air'in şoför kapısının hemen dışında duruyorum ve sokağın karşısındaki komşumun evine bakıyorum. Sarı bir suç mahalli bandı yolu kapatıyor.

Kimsenin girmesine izin yok. Ama ben girmek istiyorum.

Sarı bandı kesip içeri girmek istiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Demi? Tatlım, iyi olduğuna emin misin? Uzak görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. İyi uyuyamadım."

"Eğer eminseniz. Gitmemiz gerek. Limana yaşıyoruz ve Fabian beni dansa götüreceğine söz verdi."

"Mmmhmm. Dans etmek. Buna böyle mi diyorlar? Korunun." "Demi!"

Kıs kıs gülüyorum. "Seni seviyorum. Bye." Bana prezervatifler hakkında nutuk çekmeden telefonu kapatıyorum. Neden seks yapmadığımı merak ediyor, yetişkin bir kadın olarak kendi işimi yürütüyorum, ama bilmiyorum, o kadar zamana değecek bir erkek bulamadım.

Meşgulüm. Yapacak işlerim var. Oyun oynamak bunlardan biri değil. Ve tanıştığım erkeklerin çoğu oyun oynamayı seviyor.

Keith'in evine doğru nefesimin altında "Özlenmeyeceksin, pislik," diye mırıldanıyorum. Soğuk kalplilik, biliyorum.

Ben nazik bir insanım ama bazen nezaketle bir yere varamazsınız ya da insanlar sizi ezip geçer. *Kendim* olmak, içimde sakladığım öfkeli duyguları çıkarmak için derinlere inmek zorunda kalana kadar bir yere kadar gidiyor. Kendime her zaman öfkenin hatırlanmaya değmeyeceğini söylüyorum.

Bugün o gün değil.

Evine orta parmağımı kaldırdım ve arabama bindim.

Huh.

Aslında daha iyi hissediyorum.

Düşüncelerimi duyamayana kadar radyoyu açıyorum ve Ed Sheeran'ın "Shivers" şarkısını avazım çıktığı kadar söylüyorum. Bu şarkının beni en iyi ruh haline sokacağına her zaman güvenebilirim.

Camları açıyorum, elimi havada bir dalga gibi gezdiriyorum. Rüzgâr saçlarımın pembe tellerini hışırdatırken, güneşin ender bir görüntüsü yanaklarıma vuruyor ve endişemi eritiyor.

Lokantanın otoparkına girdiğimde şarkının ve muhteşem günün içinde kaybolmuştum.

Hızlı ve uzun adımlarla kapıya doğru ilerlerken omurgamdan aşağı bir buz kütlesi kayıyor. İşte yine o.

Birinin beni izlediği hissi.

Elim kapı kolunda ama kapıyı açmıyorum. Ürkütücülüğün geçmesini bekliyorum çünkü bu gerçekleşiyor olamaz.

Bir nefesin ensemde hayalet gibi dolaştığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Sıcak ve davetkâr, yükselen paniği yatıştıran bir şey var. Tutamağı sıkıca arkama yaslanıyorum, nefes hala bir tüy tarafından baştan çıkarılıyormuşum gibi tenimin üzerinde fısıldıyor.

Kapı açılırken çalan zil sesi beni geriye doğru tökezletti.

"Demi. Nasılsın?" Fabrika işçilerinden biri bareti takarken selam veriyor.

"Merhaba çocuklar. İyi günler," demeyi bir şekilde başarıyorum ve elimi sallayarak havaya kaldırıyorum.

"Güle güle,

Demi! "Güle

güle!"

"Daha sonra kahve içmek için görüşürüz!" Teker teker bağırarak vedalaşıyorlar ve beni az önce ne olduğunu merak ederek kaldırımda bırakıyorlar.

Etrafta kimse yok. Sadece ben varım.

Telefonum tekrar çalarak gerçeğe dönmeme yardımcı oldu. İş için toparlanmalıyım.

Parmaklarım titreyerek ekranı kaydırıyorum ve bilinmeyen bir numaradan gelen kısa mesajı fark ediyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, beni izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum.

Sadece lokantanın penceresini görüyorum. Pembe ve beyaz boyayla "Şehirdeki En İyi Sonsuz Bedava Kahve" yazıyor. Sağımda, park etmiş birkaç araba var. Etrafta başka hiç kimse yok.

Mesaja tıklıyorum.

Bilinmeyen numara: "Bugün çok güzel görünüyorsun." Bilinmeyen numara: "Bunu senin için yaptım."

"Ne yaptı? Benim için ne yaptın?" Sorumda bir miktar zehirle soruyorum.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek arkamı dönüyorum ve ormanla otopark arasındaki mesafeyi araştırıyorum. Polis şeridi hâlâ etrafı sarıyor. Otlar uzamış ama birinin saklanabileceği kadar değil. Ormandan da kimse beni izleyemez, çok uzak.

Bir aptal gibi cevap veriyorum.

Ben: "Kimsin sen? Ne istiyorsun? Benim için ne yaptın?"

Telefonumun beni uyarmasını bekliyorum, beklentiyle tırnağımı ısırıyorum. *Bilinmeyen numara: "Tırnaklarını yememelisin. Kötü kız, Demi."* Tüm dünyam onun beyanıyla dönüyor.

Beni görebiliyor.

Bilinmeyen Numara: "Ve ben seni istiyorum."

Telefonumu kapatıp arka cebime sokuyorum. Arkama bakmıyorum. Kim olabilir diye etrafıma bakmıyorum.

Lokantanın sıcak girişi endişemi yok etti. Birinin beni izlediğine dair ürkütücü örtü yok oldu. Burada güvendeyim. Lokanta benim güvenli sığınağım.

Siyah beyaz kareli zemin cilalandığı için parlıyor. Kırmızı bar taburelerinin yarısı dolu. Çilekli milkshake içen bir çocuk var, krem şanti çenesine yayılmış.

Umarım bir gün çocuk sahibi olabilirim.

Creed aklıma geliyor ve onu düşünmek beni korkutmuyor. O yoğun, gizemli ve sorgulanabilir, dikkatimi çeken en iyi yönleriyle. Onun bebeklerine sahip olacağımı söylemek için çok erken ama bu düşünce doğru geliyor.

"Hey, Demi!" Mickey bir kabini temizlerken bana el sallayarak selam veriyor. "Selam Mickey. Nasıl gidiyor?"

"Harikaydılar. Yine de berbat bir sabah oldu. Duymadın mı?"

Neden bahsettiğini bilmediğim için başımı sallıyorum. "Neyi duydun?" "Şu zavallı yaşlı adamı. Bir çeşit doktor. Dün gece geç saatlerde öldürüldü."

"Ne var? Bu korkunç bir şey. yapan kişi kim? Bu korkunç bir şey."

"Biliyorum," diye katılıyor. "Artık arabama yürümeye korkuyorum.

Korkmuyorum.

ne olacağını biliyorum."

"Yeni kural, dışarıya hep çiftler halinde çıkacağız. Tamam mı?"

Gözle görülür bir rahatlamayla tüm vücudu sarkıyor. "Evet. Bu harika olurdu.

Teşekkür ederim, Demi. Minnettarım."

"Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, değil mi?"

"Doğru." Gülümsüyor.

Zil çalıyor, başka bir müşterinin geldiğini haber veriyor. Yüzümde kocaman bir müşteri hizmetleri gülümsemesi, parmak uçlarımda dönüyorum, defter ve kalem elimde.

Ve işte böyle, orada kimin olduğunu gördüğümde gülümsemem düşüyor.

Koyu kahverengi düğmeli gömleği ve haki pantolonuyla Jake, sol göğüs cebinin üzerinde parlayan rozetiyle orada duruyor. Soyadı diğer tarafa dikilmiştir. O güneş gözlüklerini çıkarırken Waylon da yanında duruyor ve departmanın verdiği sert şapkasını çıkarıyor.

"Jake." Onu gördüğüme sevinmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama bunun yerine içimi bir korku kaplıyor. "Waylon." Kalemin tuşunu açıyorum. "Kahve getireyim. Herhangi bir yere otur. Ben seni bulurum." Yüzlerindeki ifadeden benimle konuşmak için burada olduklarını anlıyorum. Dudaklarını büzmüşler ama Jake hissettiği her şeyi gözleriyle ele veriyor. Tek kelime etmesine gerek olmayan türden bir insan.

Bir bakışta ondan bilmek istediğiniz her şeyi öğrenirsiniz.

"Elbette, Demi. Bekleyeceğiz. Özel olarak konuşmak istemediğine emin misin?"

"Neden zahmet edeyim ki? Nasıl olsa herkes öğrenecek." Küstahlık etmek ya da kabalık etmek istemem. Ben böyle biri değilim. "Özür dilerim Jake. Bu senin suçun değil."

Yanımdan geçerken kolumu sıkıyor. "Hissettiklerin için seni hiç suçlamıyorum. Sorun değil. Birazdan konuşuruz."

Gitmesine izin verdi ve ben de mutfağa girdim, ancak bir karmaşayla karşılaştım. Her yerde krep hamuru vardı. Tavandan damlıyor, Holt'u ve Caden'ı kaplıyor. Krepler de kokusundan yanıyor.

Ve tartışıyorlar, ama Holt'un homurtuları ve vahşi el hareketleri yüzünden Caden'in ne dediğini anlayamıyorum.

"Hey!" Ellerimi kalçalarıma atıyorum ama bana doğru dönmüyorlar. Hiçbir zaman gerçekten bağırmadım. Boğazımı acıtıyor. Ayrıca sesinizi yükseltmeye gerek olduğunu da düşünmüyorum. Sesi yükseltmek neyi çözdü ki? Bu eylem genellikle insanların kendilerini kötü hissetmelerine neden oluyor ve ben kimsenin benim yüzümden kötü hissetmesini istemiyorum.

Büyük gümüş bir kaşık, bir tencere ve bir miktar hayal kırıklığı alarak kaşığı tencereye vuruyorum, sanki bir üçgenmiş ve ben de bir grupta sahneyemişim gibi çınlatıyorum.

Duruyorlar, hep birlikte bana dönüyorlar. Başka bir gün olsa krep hamuruna bulanmış halleri komik olurdu ama şu an gülecek havada değilim.

"Ne oldu böyle?" Silahlarımı yere bırakıp kahve makinelerimin altısını da kontrol ederek yeni bir demlik olup olmadığını kontrol ediyorum. "Bugün buna ihtiyacım yok. Jake yine benimle konuşmak için burada. Kendimi lanet bir suçlu gibi hissetmeye başladım ve dışarıda bir oda dolusu müşterimiz varken siz ikiniz burada tartışıyor musunuz?"

"Jake burada mı? Bana ihtiyacın var mı?" Caden eliyle yüzünü silerken, meyilli bir sıçramayla yere düşüyor.

"Konuyu değiştirme," diye azarlayarak tepsime koymak üzere üç kupa kapıyorum.

Keşke bu kadar erken olmasaydı, yoksa şu anki günümde kahveme viski katardım.

"Holt ve ben birbirimize çarptık. Hamuru tutuyordu ve ayağını kaybetti, kaseyi tutmaya çalıştım ama o benden çekmeye çalıştı. Olaylar birbirini izledi, sonra kase havada üstümüzde uçmaya başladı ve her tarafımıza krep döküldü," diye anlatıyor Caden ikisi adına.

"Gerçek bu mu Holt?"

Caden alay ediyor. "Bana güvenmediğine inanamıyorum."

"Biliyorum, ama siz ikiniz sanki biri ikinci sınıftaki kız arkadaşınızı çalmaya çalışmış gibi davranıyorsunuz, oyun alanında kavga ediyorsunuz. Benim lokantamda oyun parkı kavgası olmaz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Demi," diye homurdanıyor Caden.

Holt homurdanıyor, gözlerini yere dikerken başını sallıyor.

"Bu pisliğin temizlenmesini bekliyorum. Mickey ve Minnie'yi yardım etmeleri için buraya göndereceğim. Caden, en tecrübeli sen olduğun için tüm masalarla sen ilgileneceksin."

"Ben temizleneyim."

"Hayır. Oraya aynen gideceksin. Temizlik yapan sen olmadığına göre bu adil."

Holt kıkırdar.

"Beni tüm mutfak aletlerini almak zorunda bırakma Holt. Bugün havamda değilim, hayır efendim, değilim."

Gözleri yuvarlaklaşır, başını sallaması çılgınlığa dönüşür.

"Teşekkür ederim," diye iç geçiriyorum, zaten yorgun hissediyorum ve iyi ruh halim bu noktada hüsnükuruntuya dönüştü.

Tepsiyi kaptığım gibi sallanan kapıyı iterek açıyorum ve Jake'i Creed'in oturduğu arka köşede buluyorum. Bu beni şaşırtıyor ama Jake'in Creed'in kabininde oturması hoşuma gitmiyor.

Orası bizim yerimiz.

Jake ve Waylon'ın bunu mahvetmesini istemiyorum.

"Hey Jake. Waylon." Onların karşısındaki kabine geçip önce ikisine birer fincan taze kahve, sonra da kendiminkini dolduruyorum. Krema ve şekerle dolduruyorum, günü atlatmak için şeker patlaması yaşayacağımı umuyorum. "Bu ne hakkında?"

"Üzgünüm Demi, ama Doktor Allen Douglas bu sabah erken saatlerde muayenehanesinde ölü bulundu."

Sıcak kahveyi yavaşça yutuyorum, boğazımdaki yanma alevleniyor. "Ölen doktor bu mu? Bu korkunç bir şey. İyi bir jinekologdu."

Aralarına bir sessizlik çöktü. İki memur birbirlerine yan gözle bakarak benim anlamamı bekliyorlar.

Kupamı yere bıraktım, elimi sıcaklığını hissetmek için kupaya sardım. "Bunun benimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Onu ben öldürmedim. Ben kimseyi öldürmedim."

"Senin yapmadığını biliyoruz, ama her kim yaptıysa, bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Bu kasaba ne kadar küçük olursa olsun, tüm kurbanlarla bağlantısı olan tek kişi sensin. Katilin size ve kendisine bir iyilik yaptığına inandığını düşünüyoruz. Birini tehdit olarak görürse, ondan kurtulacak, böylece kimse size ulaşmasına engel olmayacak. Yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Biriyle birlikte kalmalısın."

"Evimden zorla çıkarılmıyorum. Ben iyiyim. Jinekologum nasıl bir tehdit olabilir ki? O yaşlı bir adam, benden neredeyse kırk yaş büyük?"

"Bilmiyoruz," diye araya giriyor Waylon, kahvesinden bir yudum alarak. "O kısmı henüz çözemedik ama bize güven, tamam mı? Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz."

Burası onlara mesajlardan bahsettiğim kısım ama ne olacağını biliyorum. Fiziksel bir şey olmadığı için bir şey yapamazlar ama söz konusu Jake olduğu için belki o yardımcı olabilir. Bu cinayetlerin benimle hiçbir ilgisi olmadığını inkâr etmeyi bırakmalıyım.

Önlüğümün cebindeki telefonumun dış hatlarıyla oynarken, kanıtımı, gerçeğimi, bunu sapığımın üzerine atmaları için gereken kanıtı vermekte tereddüt ediyorum.

Onlara hiçbir şey vermek istemiyorum.

"Aklıma bir şey gelirse sana haber veririm Jake," diyorum telefonumu açarken.

Kabinden kalkıp üzerime doğru yükseliyorlar. Jake omzumu sıkıyor, beni rahatlatmaya çalışıyor ama tek yaptığı dokunuşu sanki beni yakmış gibi irkilmeme neden oluyor. Dokunuşu yanlış.

"Özür dilerim." Teslim olmak için elini kaldırır. "Ürktüğünü biliyorum. Bu yakında bitecek. Bundan emin olacağım. Kolay olmadığını biliyorum ama sakın kalmaya çalış, eğer yardımı olacaksa meşgul ol. Evinizin önünde yirmi dört saat nöbet tutması için bir memur bulundurabilirim."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" Ellerimi yüzüme sürüyorum, son enerjim de tükenirken kollarım masanın üzerinde gevşiyor.

"İstiyorum, Demi. Bence her zaman polis koruması altında olmalısın. Lokantada bile."

"İnsanlar benim şüpheli olduğumu düşünecek, Jake. Bunun işime ne zararı olacak?"

"İnsanlar böyle düşünmeyecek. Bu kasaba seni seviyor. Bunu biliyorsun ve başka kimse senin gibi kahve yapamaz. Bu fincanı alabilir miyim? Hoşuma gitti."

Dudaklarımda yorgun bir gülümseme oluşmayı başarıyor. "Kesinlikle, Jake. Yardımın için minnettarım."

"Ben bunun için buradayım. İyi günler, Demi. Olanlar hakkında çok fazla düşünmeye çalışma."

Creed'in genellikle oturduğu karşımdaki boş alana bakıyorum. O gelmeden önce altı saatim daha var.

Tek o. Cinayetleri gerektiği kadar önemsemiyorum. Şimdiye kadar, ilk iki adam benim için tehditti, bu yüzden doktorum da bir şekilde tehdit olmalıydı.

Beni takip eden, benim için öldüren kişiye güvenmek zorundayım çünkü bunu bir sebepten dolayı yapıyor.

Nedense kendimi hiç daha güvende hissetmemiştim.

CHAPTER TWELVE CREED

Ağaçların arasından lokantayı izliyorum, ellerimden taze soğuk dere suyu damlıyor. Kalbini söktüğümde doktor hızla kan kaybetti ve ellerim kıpkırmızı olana kadar ıslandı. Çok güzeldi ama istediğim tek kan Demi'nin damarlarından akacak türdendi. Diğer herkes içten dışa doğru çürüyormuş gibi kokuyor.

Bu akşam Demi'yi lokantada görmeden önce - çünkü ondan uzak duramıyorum - ellerimi yıkamam gerektiğini biliyordum.

Akıttığım kanı görmeye hazır değil. Dökülen her damla onun adına, düştüğü her yüzeyi boyuyor ve sadece Demi için sonsuza dek yaşayacak bir marka.

Bu sadece başlangıç. İsteddiği her şeyi, arzuladığı her şeyi, can attığı her şeyi onun için alacağım. Ne olursa olsun.

Kim olursa olsun.

Ellerimi kot pantolonuma silerek kapüşonumun içine sokuyorum ve lokantanın yanındaki tarlanın uzun otları arasında ilerliyorum. Yolun yarısına geldiğimde kapüşonu kaldırıyorum, onu korkutmamak için bir kez daha görünüşümü gizliyorum. Bugün yeterince korktu zaten.

Ölüm konusunda rahat olmasına rağmen benim mesajlarımı endişe verici bulmasını garip buluyorum. Aradaki fark nedir?

Kapıyı açtığımda lanet zil çalıyor ve ne kadar gürültülü olduğunu görünce irkiliyorum. Hâlâ yeteneklerime alışmaya çalışıyorum, bazen duyularım aşırı uyarılıyor. Her zamanki kabinime doğru ilerlerken gözlerimi aşağıya dikip lokantanın kenarından ayrılmıyorum.

Oturup tırnaklarımı masanın üzerine geçiriyorum.

Oda her zamankinden daha kalabalık. Diğer masalardan gelen konuşmalar birbirine karışmış düşük mırıltılardır.

Kulaklarım her birkaç saniyede bir farklı bir masaya odaklanıyor. "-Bence bebek için denemeye başlamalıyız. Bence zamanı geldi."

"-Evet, kampa gitmeliyiz. Kulağa harika bir zaman gibi geliyor."

"-Bu gece harika görünüyor, değil mi? Her zaman iyi görünüyor."

Başımı eğip konuşmayı biraz daha dinliyorum.

"Daniel'in ona takıntılı olmasına şaşmamalı. Bence ona bir şans vermeliyiz. Sen ne düşünüyorsun? Daniel'in ölmesi muhtemelen onun suçu."

Burnumdan süzülen duman birbirine karışırken, kıvrılmış dudağımdan bir hırıltı süzülüyor. Kimse dostumu suçlayamaz.

Her şey için.

Bir erkeğin kötü davranışının bedelini kadın ödemek zorunda kalmamalı. Erkek sorumluluğu almalı.

"Bu gece. Kapıyı kapatıp arabasına doğru yürüdükten sonra.

Bekleyeceğiz." "Bana uyar."

"Ben de."

Tırnaklarım masanın üzerinde sürükleniyor, kendimi kontrol etmeye çalıştıkça daha fazla yara açıyor. Burayı yakıp yıkmaya çok yaklaştım ama bunu yapamam. Demi beni asla affetmez. Burası onun için çok önemli. Anlamı olan bir şeyi ondan asla alamam.

"Creed?"

Sesi yumuşak ve davetkâr, uzun bir günün ardından gelen ev sesi gibi. Şiddet ve felaketi serbest bırakmaktan başka bir şey istemeyen ruhumda yükselen alevleri söndüren su gibi. Öfke kaynamadan yavaş yavaş kaynamaya başlıyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Karşıma oturmaya çalışıyor ama hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmasına izin veremem.

Bileğinden tutup onu durduruyorum. "otur."

"Tamam," diye kekeliyor biraz, yanıma kaymadan önce cezveyi bırakıyor.

Onun varlığıyla tüm içim rahatlıyor. Nefes alabiliyorum. Bacağı bacağıma çarpıyor, küçük masum dokunuş dudaklarımdan bir mırıltı dökülmesine neden oluyor.

"Masaya ne oldu?"

Ona tırnaklarımı gösteriyorum. "Emin değilim. Oturduğumda böyleydi."

"Tuhaf." Bana dönüyor, yüzünde bir gülümsemeyle kahve fincanımı dolduruyor. "Bunu düzelttireceğimden emin olabilirsiniz." Bana inandığını sanmıyorum ama aldırıyor gibi görünüyor.

"Yapma," diyorum ona. "Bırak bizim olsun." Çizikler ona verdiğim zararı temsil ediyor ama bir şekilde güçlü kalmayı başarıyor.

"Bizim. Bu bizim standımız mı Creed?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden, yüzümün çok fazla görünmemesi için yüzümü belli bir açıda tutarak. "Burası bizim yerimiz. Bizim yerimiz. Başka kimse oturamaz. Bir daha kimse buraya oturamaz."

"Hiç kimse mi? Buna söz veremem. Burası benim lokantam Creed. İnsanların istedikleri yere oturmaya hakları var."

Kızmamak için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. "Başka kimse yok." Nefes alıyorum, bacağıma onunkine tekrar dokunacak şekilde hareket ettiriyorum. Dokunmak, çoğu kişi için ne kadar anlamsız olsa da, benim için her şey demek. "Lütfen." Yalvarmaya en yakın olduğum an bu.

Onun dokunuşu huzura en yakın deneyimim olacak.

"Neden bana bakmıyorsun?" Eli yüzüme uzanıyor, parmakları çenemin altından kayarak başımı çeviriyor. "Seni görmek istiyorum."

"Beni görmeni istemiyorum. Karanlık daha iyi. Neye benzediğimi hiç görmemen en iyisi, Demi."

"O zaman buranın bizim standımız olduğuna söz veremem Creed. Benden saklanacaksan olmaz."

Uzaklaşmak için benden uzaklaşıyor ve onu durdurmak için elimle dizini kavıyorum. Ona ihtiyacım var. Her zaman. Artık benim olduğuna göre, ondan uzakta olmak doğru gelmiyor, özellikle de benim kokumu aldığında. İçimdeki cinsel canavarları okşuyor. Ona hava atmak istiyorum. Demi'nin benim olduğunu tüm dünyaya gösterirken kükreyip ulumak, göğsümü yumruklamak istiyorum.

"Sana göstermeye hazır değilim. Henüz hazır değilim. Göstereceğim. Diğer erkeklere benzemiyorum, Demi."

Elini benimkinin içine sokuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor ve keskin bir nefes beni boğuyor. Bana dokunmayı seçiyor.

Demi gerçeği bilseydi yapmazdı. Gerçekte ne olduğumu görünce yapmazdı.

"Neden? Sana bir şey mi oldu?"

Kahve elime alıyorum, çok sıcak olup olmadığını umursamadan büyük bir yudum alıyorum. "Bana söylemek zorunda değilsin. Özür dilerim. Seni zorlamak istemiyorum."

"Hayır, sorun değil. Birbirimizi tanımamızı istiyorum." Onu korkutmadan gerçeği en iyi şekilde anlatmaya karar verdim. "Kaçırıldım ve işkence gördüm. Eskisi gibi görünmüyorum. Saklanmayı seviyorum. Bu beni rahatlatıyor."

"Aman Tanrım. Creed, bu korkunç. Başına gelenlere çok üzıldüm. Seni kaçırانları yakaladılar mı?"

"Onlar öldü." "Güzel."

Beni görebilseydi, kaşlarımın kalkık olduğunu görürdü.

"Hayatı bu şekilde yaşamayı seçen hiç kimse yaşamayı hak etmez. Bu sadece benim fikrim."

"Bu iyi bir fikir."

Başını omzuma yaslıyor, kolunu koluma doluyor ve saçlarının tatlı kokusu burnumu gıdıklıyor. O anı tekrar aklımdan geçiyor, sahip olduğum tek iyi anı. Elini daha sıkı sıkıyorum, gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

Demi ile bir şansım var mı? Onun yanında kendim olabilir miyim? Kasabadaki tüm kargaşanın sebebinin ben olduğumu öğrendiğinde beni affedecek mi? Onu uykusunda kaçırdığım için beni affedecek mi? Ki bunu bu gece ve sonraki her gece tekrar yapmayı planlıyorum.

Şu anda bile, onu bu masanın üzerine eğip üniformasını parçalara ayırmamak ve böylece onu becerebilmek, hala dölümün kokusunu alırken zar zor kontrol edebildiğim bir dürtü.

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlat." Bu bir sorudan çok bir ifade. Başını omzumdan kaldırıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Boştaki elimi kaldırarak başının arkasını kavıyorum ve onu tekrar bana yaslanmaya zorluyorum.

Kıkırdıyor.

Oh, bu ses...

Aletimin kotumun içinde gerilmesine neden oluyor.

"Bilinecek fazla bir şey yok," diye iç geçiriyor, parmakları pençelerimin dış hatlarında geziniyor. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum ama iyi hissettiriyor.

Demi'yle birlikte olmak çok iyi hissettiriyor.

"Bu lokanta nesillerdir aileme ait. Yapmak istediğim şeyin bu olduğunu hep biliyordum. Annem seyahat etmek için ayrıldığında emekli oldu ve lokantayı bana verdi. çalışıyorum. Hobilerimin ne olduğunu söyleyemem ama

Güneş bulutların arasından görüldüğünde yağmuru sevdiğimi bilirim. Huzur verici. Bu gezegendeki hiçbir şeye benzemeyen bir güzellik."

"Bu doğru değil. Sen bundan daha güzelsin. Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzarasın. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Bu bir gerçek." Ses tonum sert, tartışmaya izin vermiyor.

sessizlik geçti. Muhtemelen onunla olan tüm şansımı mahvettim.

Sorun değil.

O zaten benim.

"Çok tatlısın," diyor.

"Ben... tatlı . Sen ."

Tadın tatlı.

Gerçekten söylemek istediğim şey bu, ama henüz derin karanlık sırlarımı açıklayamayacağımı biliyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz, buna ne dersiniz?"

Kahvemi bitirip kendime bir fincan daha dolduruyorum. "Hayır. Ben haklıyım.

Cevap açıkça katılmamaktır. Gerekçenizi anlamıyorum." "Buraya her gece geliyorsun. Bunun kahve içmek için olduğunu sanmıyorum."

Bu nedeni gülünç bularak alay ediyorum. "Neden kahve içmeye geleyim ki? Burada olma sebebim açıkça sizsiniz."

"Biliyorum," diye tekrar kıkırdıyor ve bana daha fazla yaslanıyor. "Burada olman hoşuma gidiyor."

Şimdilik.

Ta ki benim nasıl bir canavar olduğumu görene kadar.

"Ailen nasıl biriydi? Hiç kardeşin var mı?" diye soruyor.

"Hatırlamıyorum. Bana işkence ettiklerinde, bana bir şey yaptılar. O zamana dair sadece kısa bir anım var. İyi bir anıydı. Bana onu hatırlatıyorsun."

O, evime hiç olmadığı kadar yakın. O, uzun bir günün ardından rahatlamış ve hazır bir şekilde kapıdan içeri girme hissi. Kargaşadan sonra gelen rahatlık.

Güneş ve yağmurdaki gökkuşağı.

"Tanrım, Creed. Bunun sana olduğuna inanamıyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Belki bir ara lokantanın dışında buluşabiliriz? Molam bitti. Kalacak mısın?"

"Ben her zaman yaparım."

Gözlerimi kaldırıyorum, parlak gülümsemesi bana onu bir şekilde mutlu ettiğimi söylüyor. Canavarlarım bunu sever. Onu her zaman mutlu etmek istiyorlar.

Ayrıldığında, geri çekilen formunu takip ediyorum, kalçaları her adımda sallanıyor. Dün gece parmaklarımı o kalçalara geçirdiğimi, kendimi onun bedenine soktuğumu, onu doğurmak için içimi onunla doldurduğumu hatırlıyorum.

Tüm yaratıklarımın bir homurtu yükseliyor, onu bize gerçekten bağlamaktan başka bir şey istemiyorlar.

Demi çok güzel hamile görünecek, ekstra kiloyla yuvarlak olacak. Memeleri daha büyük, süt dolu olacak ve çocuklarımı besleyecek tatlı nektarı tatmak için onlara yapışmak için sabırsızlanıyorum.

Konuşmamız iyi gidiyor gibiydi ama bu bir şey ifade etmiyor. Hiçbir kadın gerçekten benimle takılmak istemez.

Bu yüzden Demi'ye başka seçenek bırakmamalıyım.

Onun kaderi benim kaderim, ama bana karşı hissettiği her şey kendi kararıymış gibi davranmasına izin vereceğim. Benimle ilgili her düşüncesi benim tarafımdan düzenleniyor. Ben onun geleceğinin orkestra şefiyim, o bunun kadere dikilmiş şarkımız olduğunu anlayana kadar tellerini çalıyorum.

Kendimden memnun bir şekilde, pençemi kullanarak isimlerimizi kabine zaman öldürüyorum.

Creed+ Demi her zaman için.

Etrafına bir kalp oyuyorum, tezgahı yontarak yarattığım tozu üflüyorum.

Tanımadığım bir koku dikkatimi çekiyor ve onu sanat çalışmalarımın uzaklaştırıyor. Başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum ve gözüm Demi'nin arkadaşı Caden'e takılıyor.

O da bana bakıyor ama gözlerini nasıl da kısıyor, içinden yuvarlanan belirsizlik dalgalarıyla ne olduğuma karar veremiyor.

Hislerimiz karşılıklı. Ben de onun ne olduğunu bilmiyorum ama o insan değil. Ona güvenmeye çalışabilirim ama bu bir hata olur. O Demi'nin en iyi arkadaşı ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktır.

Demi omzuna dokunarak onu benden başka tarafa bakmaya zorluyor. Ona dokunduğu yere bakarak dudağımı kıvrıyorum. Keşke onu parçalayabilseydim. Uzun uzun. O benim. Her dokunuşuyla. Her nefesi. Her kelimesi.

Her şey bana ait.

İstediğim kişiyi öldüremediğim zaman hayat adil olmuyor. Neyse ki, bir listem var.

Bir garson kız sola doğru bir adım atıyor ve lokanta kapandığında Demi'ye saldırmayı planlayan üç adamı mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

Onları paramparça etmekten zevk alacağım. Onları yakayım mı? Kalplerini mi sökeyim? Kanlarını mı akıtayım? Boğayım mı?

Belki hepsini yaparım.

Onları kulübeme götürüp biraz eğleneceğim.

Ama sonra, bu gece Demi'yi göremeyeceğim ve onu görmeliyim. Ona tekrar sahip olmak için bacaklarının arasından geçmeliyim. Ondan uzakta geçireceğim zamanı kaybetmeye değmez.

Ayağa kalkarak erkek grubundan önce gitmeye karar verdim, böylece onlar kıza ulaşmadan önce ben onlara ulaşabilecektim. Masalarının önünden geçmeye özen gösteriyorum. Üçü de sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi orada oturuyor ve Demi'yi sanki onlara aitmiş gibi izliyorlar.

"Siktiğimin ucubesi." Diğerleri gülerken içlerinden biri bana tükürüyor.

"Ona öyle demeyin!" Demi onları azarlıyor ve beni savunmaya geliyor. "O sana hiçbir şey yapmadı. Biraz saygı göstermelisin."

"Bu ucube gösterisini seviyor musun, Demi? Korkmak seni tahrik ediyor mu?"

Hayatlarını bağışlamak için zaman ayırabilir, onları vampir transıma çekebilirdim ama yapmayacağım. Bunu hak etmiyorlar.

"Pislik olmak zorunda değilsin-"

"-Sorun değil, Demi. Sonra görüşürüz, tamam mı?" Ona sırtımı veriyorum, tüm içgüdülerim onun yanında kalmamı söylerken kendimi uzaklaşmaya zorluyorum.

"Bekle!" diye bağıyor arkamdan, ben kapıyı itip açarken. Yine o lanet zil çalıyor.

Yemin , söküp atacağım. Bütün gün bunu nasıl dinliyor?

"Benim numaram." Sipariş defterine bir şeyler karalıyor, katlıyor ve bana uzatıyor. "Ara beni. Bir ara. Eğer istersen. Baskı yok."

Cebime sokuyorum, numarasının bende olduğunu bilmeden ne kadar sevimli ve masum olduğuna sırtıyorum. Telefonu çaldığında onu korkutan benim.

"Belki ben aramadan önce beni görürsün." Beni kesinlikle daha sonra görecektim.

Onun açık mavi bakışlarına hapsolmadan önce kapıyı itip açıyorum ve dışarı çıkıp gecenin içinde kayboluyorum.

Botum bir su birikintisine sığıyor ve kotumun uçlarını ıslatıyor. Ejderham yüzeye çıkıyor, kanatlarımızı açıp geceye doğru uçmak için can atıyor. Yukarı baktığımda, yıldızlar milyonlardaydı. Siyah ve maviler gökyüzünü boyuyor.

Son zamanlarda yağmurdan dolayı bu manzarayı görmek çok zor. Böyle sakın bir manzaranın altında üç adam öldüreceğime inanmak zor.

Dünya böyle mi işliyor?

Acımasız eylemler her zaman güzellik kisvesi altında gerçekleşir.

CHAPTER THIRTEEN

DEMI

"Dünya'dan Demi'ye." Parmaklar yüzümün önünde şaklıyor ve beni Creed'in gidişini izlerkenki transımdan çekip çıkarıyor.

Creed'in etrafında olduğum her an daha da yakınlaşıyoruz. Duygusal, fiziksel, zihinsel olarak. Sanki onu içimde hissedebiliyorum.

Onu şimdiden özledim. Geri gelmesini ve standımızda oturmasını, beni izlemesini, beni beklemesini ve sadece yanımda olduğum için mutlu olmasını istiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, her zaman yanımda olmaya bu kadar hevesli biri.

Bayıldım.

Bana yüzünü göstermezse ilişkinin nasıl ilerleyebileceğinden emin değilim. Hiçbir ilişkinin bu şekilde yürüyebileceğini sanmıyorum. Nasıl görüldüğü umurumda değil. Sevdiğim şey, onun yanında nasıl hissettiğim. Birinin yanında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim ama onun yoğunluğu tüm odayı kaplıyor ve hepsi bana odaklanmış durumda.

Eminim kimsenin bana dokunmasına izin vermezdi.

Kaçırıldığında ona ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Tüm bunlara katlanmak ve hiçbir şey hatırlamamak onun için korkunç olmalı.

"Demi!" Caden dikkatimi tekrar çekmek için sesini biraz yükseltiyor. "Kusura bakma. Biraz kendimde değilim. Ne oldu?"

"İyi misin? Bana doğruyu söyle, Demi. Senin için endişeleniyorum. Boşluğa bakıp durmak sana göre değil. Son müşteriler de az önce gitti ve ben de sana çekmecenin geri sayımını yapmak isteyip istemediğini ya da benim yapmamı isteyip istemediğini soruyorum."

Utanç yanaklarımı dolduruyor, şüphesiz onları kırmızı yapıyor. "Ben . Sen ve diğerk herkes evinize gidebilirsiniz. Yarın görüşürüz."

Caden kişisel alanıma giriyor, soğuk algınlığına yakalanmış gibi burnunu çekiyor.

"Hasta değilseniz. Grip olursanız işe gelmeyin. Biz idare ederiz."

"Sen farklısın," diyor durup dururken, az önce söylediğim şeyle hiçbir ilgisi yok.

"Senin için endişelendiğim için mi? Kendine iyi bakman çok önemli. Bir sürü hastalık izin günün var Caden." Bu suçlama karşısında kafam karıştı ve aşığılandım. Çalışanlarımın sağığına her zaman önem vermişimdir.

Kasa benimle aynı zamanda olduğı için karnıma dokunarak açıldı. "Hayır, demek istediğim sende farklı bir şeyler var. Anlayamıyorum. Kokuyorsun farklı."

Önce bir dolarlık banknotları sayarım. Kafamdan sayma konusunda profesyonelimdir. "Caden, bu her zaman kullandığım losyon, şampuan ve parfüm. Neden bahsettiğinden emin değilim."

"Ve buraya gelip takılan o adamla vakit geçiriyorsun. Onda doğru olmayan bir şeyler var, Demi. Ya etrafta dolaşıp insanları öldüren kişi oysa? Onunla takılmanı istemiyorum."

Bir şey söylememek için yanağıımı ısırarak emiyorum. "Beni kontrol edemezsin Caden. Kendi kararımı verebilir ve benim için neyin iyi olduğuna karar verebilirim. Creed beni güvende hissettiriyor. O bir tehdit değil."

"Tehdit değil mi? Tüm vücuduna gri dövme yaptırmış, takma tırnaklar takıyor ve lens takıyor, ama sen onun bir tehdit olmadığını mı düşünüyorsun? Bela diye bağılıyor, Demi. Onunla ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyor."

"Bana uyar." Saymayı bitirdiğimde çekmeceyi kapattım ve parayı zarfa koydum. "Bunu bu gece bankaya götüreceğim. Merak etme."

"Demi, ama. Haklı olduğumu biliyorsun. İçinde bir şey haklı olduğumu bilmek zorunda." Kapıya doğru geri çekiliyor, cevap vermediğimde bana üzgün, zoraki bir gülümseme veriyor. "İyi geceler."

O gidince uzun bir nefes alıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Aklım ne zaman Caden'ın sözlerine gitse, suçluluk duygusu bir yıkım topu gibi içime çarpıyor ve kemiklerimin her yüzeyine çarpıyor.

Acı verici.

İçi boş kemiklerimde, bir şekilde Creed yaşayacak bir yer buldu. Onu reddetmek ıstırap anlamına gelir, parçalanmış binlerce parçam benden geriye kalan tek şey olacak.

Caden yanılıyor.

"Onu dinleme, Demi. Sen büyük bir kızsın. Kendi sorunlarının üstesinden gelebilirsin. Kimsenin seni bir şeylerden sakınman için uyarmasına ihtiyacın yok." Kendime zayıf bir moral konuşması yapıyorum ama bu konuda konuşacak başka kimsem yok.

Caden benim en iyi ve tek arkadaşım. Başka biriyle kalıcı arkadaşlıklar kuramayacak kadar çok çalışıyorum. Bu yalnız bir hayat, ama Creed hayatıma girdiğinden beri artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Ana salona son bir kez baktıktan sonra gözlerim bizim kabine takılıyor. Bana dünyadaki tek kadın olduğumu, belki de bu lokantanın dışında bir hayatım olabileceğini hissettirdiği yere.

Hayalperest düşünce her zaman başımı belaya sokmuştur. Her hayalle birlikte kaçma eğilimindeyim, tutunmak, istemek, ihtiyaç duymak için çok büyük olduğunu anlayana kadar onu ele geçirmesine izin veriyorum. Ancak o zaman ikinci en iyiye razı olmanız gerektiğini fark edersiniz çünkü bu daha gerçekçidir. Hayat bu. Ne kadar içinde kaybolmak isterseniz de bu bir hayal dünyası değil.

Belki Creed budur. O benim fantezi dünyam.

Işığı kapattığımda umut dolu kalbim kararıyor, karanlığı aydınlatan tek şey milkshake makinesinin kırmızı parıltısı oluyor. Serin ve tempolu geceye adımımı atıyorum, burnumun ucunu ısırın hava kışa işaret ediyor.

O his beni tekrar ele geçirkilit bir 'klik' sesiyle yerine oturuyor. Bu sefer farklı. Bu kişinin beni izlediği hissiyle ilgili bir şey bana aynı şeyi hissettirmiyor. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyor ama ayaklarım donmuş durumda.

Hareket edemiyorum.

Tüylerim diken diken oluyor, zihnim beni harekete geçirmek için bacaklarıma gerekli sinyalleri gönderemiyor.

"Koş, Demi. Benim için koş. Şimdi koş. Koş, şimdi!"

Creed'in sesi zihnime giriyor, nasıl olduğunu ya da benimle konuştuğunu hayal edip etmediğimi bilmiyorum ama dinliyorum.

Bir saniye daha beklemem.

Kapıdan uzaklaşıyorum, sadece koşmuyorum, arabama doğru koşuyorum. "Seni kaltak!"

Yandan yakalandığımda duyduğum tek şey bu. Başım arabanın çarpıyor ve kafatasımda derin bir acı hissediyorum. Ardından vücudum kaldırıma çarpıyor, omzum düşüşümü yakalıyor.

Bir şeyin patladığını ve ardından yakıcı bir acı duyduğumu haykırıyorum. Bir el ensemden tutup beni sertçe yere bastırıyor. Boynumun kırılmamasını umarak haykırıyorum.

"Umutsuz olmak nasıl bir duygu, Demi?"

Daniel'in arkadaşının sesini duyduğumda nefes almayı bırakıyorum. Adını hatırlayamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bir çift el daha bacaklarımdan yukarı kayıyor. "Çok güzel bir kız. Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, lütfen," diye hıçkırıyorum, sahip olduğum tüm güçle onlara karşı koyuyorum, ama yeterli olmuyor. "Durun. Durun! Bırakın beni!" Başım saçlarımdan tutularak yukarı kaldırılıyor. Yüzüme bir tokat saçlarımdan kafa derimden kopacağına eminim.

"Kapa çenenin, Demi. Kimse seni duyamaz."

Başım dönüyor, siyahlık görüşümün kenarını renklendiriyor. Kıyafetlerim yırtılırken serin hava bacaklarıma çarpıyor, haysiyetimin benden alınışının sesi.

"Daniel hep seni istedi. Nedenini görebiliyorum." Biri kollarımı yerde tutarken diğeri kırımın etini kavırıyor. Parmağı kıvrımlarımda geziniyor, amımın üzerinde geziniyor.

"Bana yardım edin! Biri yardım etsin, lütfen," diye sesim kesiliyor. Bir fermuar iniyor.

"Hayır, hayır, hayır," kaçmak için kıvranıyorum, vücudum kafama aldığım darbeden dolayı ağırlaşıyor.

Aleti yanaklarımdan arasından kayıyor ve sallanmaya başlıyor. "Hoşuna gidecek, Demi. Sonunda bu amcığın bu kadar özel olmasının tadına bakacağım ve sonra adamlarım bir tur atacak. Rahatla, ıslanacaksın ve sonunda hoşuna gidecek." Açıkta kalan yanaklarıma öyle sert şaplaklar atıyor ki, moraracağımı biliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, dur." Parmaklarım sert kaldırım tırmalıyor, otoparkın çakıl taşları ve çıkıntıları parmak uçlarıma batıyor. Derim yırtılıyor.

Kollarım yere daha sert bastırılıyor ve bir dizim beni sabit tutmak için sırtımın ortasına giriyor.

Üç karşı bir. Onları yenme şansım yok. Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyor, yağmur vaadi havada asılı duruyor.

Son zamanlarda hep yağmur yağıyor.

Tek umudum bu anı sonsuza dek unutturması.

Hafif damlalar düşmeye başlıyor, çıplak tenimi tatlı bir şekilde okşuyor ama vücudumda panikle yükselen ısı ve teri durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sahip olduğum tek rahatlık, yağmurun rahatlatıcı kokusu, nasıl taze olduğu, yakındaki tarlanın aromasını nasıl serbest bıraktığı. Bu kadar çirkin bir şey olurken bu kadar güzel bir şeyi fark etmemeliydim.

Ama yağmur bu, değil mi? Güzel ve rahatlatıcı, ama yıkıcı ve unutulmaz.

Belki de Daniel'ın kötü niyetleri peşimi bırakmıyor.

O kadar çok hıçkırıyorum ki öğürüyorum, saldırganım hâlâ zevk için kıcımlarını kullanıyor.

"Seni almak için sabırsızlanıyorum, Demi. Bunu hak ettiğini biliyorsun. Daniel'la uzun süre dalga geçtin ve o bunu senden alacak kadar erkek değildi. Sana bir alaycının başına neler geleceğini göstereceğim."

Patlayıcı bir kükreme ürkütücü gecede yankılanıyor. Yoğunluktan kulaklarım çınlıyor ama en büyük korku anımda ezici güvenlik hissi geri geliyor.

Üstümdeki adam bedenimden koptu, aleti içime girmedi çünkü bu kurtarıcı her kimse beni o dehşetten kurtardı.

"Eşime dokunmaya cüret ediyorsun. Sevgilime. Senin olmayanı almaya cüret ediyorsun!" Tanıdık ama ilkel bir ses, sert tonlarıyla havayı gıcırdatıyor.

Mate? Onu doğru duymamış olmalıyım. Okumayı sevdiğim paranormal aşk kitaplarında eşler hakkında bir şeyler okumuştum ama onlar kurgu. Benim onun eşi olduğumu düşünmesi beni endişelendiriyor. Eğer söylediği buysa zihinsel yardıma ihtiyacı olabilir.

Yuvarlanıyorum, beni kimin kurtardığını görmek için başımı çeviriyorum. Görüşüm bulanık, ama saldırganımı saran turuncu parıltı sıcak, bana ateşi hatırlatıyor. Sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. Başka bir kükreme gürlüyor ve korkunun omurgamdan aşağı kaymasına neden oluyor. Kaçabilseydim, kaçardım.

"O benim. Senin değil. Ona dokundun. Ölürsün. Bu kadar basit."

"Hayır! Hayır, lütfen. Ona bir daha dokunmayacağım. Hayır!" Çığlıkları yavaşça bir çağılıya dönüşüyor.

"O hayır dediğinde durmadın. Ben neden durayım?" Bir kemik kırılma sesi geceyi yarıyor ve kaos başladığından daha çabuk sona eriyor.

Kafamı düşündüğümde daha sert çarpmış olmalıyım çünkü bir saniye önce bir noktada, bir saniye sonra ise tamamen farklı bir noktada bulanık bir şekilde duruyordu. Görüşüm

sisi temizlemek için göz kırptığımda keskinleşiyor ve bulanıklaşıyor. Bu imkansız.

Adamlardan biri kendini kurtarmak için kaçmaya çalıştı ama kurtarıcı deli gibi kıkırdarak saldırganın kafasını tuttu, sonra da iki büküm oldu.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarında geziniyor. Gözlerimi kapatıyorum, başka neler olacağını göremediğim için şükrediyorum.

Yüzümün önüne düşen bir şeyin sıçraması gözlerimi açmamı sağlıyor. Yuvarlanarak tamamen durdu. Güçlü metalik kan kokusu alıyorum.

Bu bir kalp.

"Senin için hepsinin kanını akıtacağım," diye hırladıktan sonra sağır edici bir başka ilkel hırıltı tehdit etti.

Keşke teşekkür edebilseydim. Keşke tutunabilseydim ama bilinçsizliğin karanlık çok güçlü.

Kanat sesine benzer bir vınlama duyduğumda zihnim tekrar sürükleniyor, gözlerim başımdaki yaradan dolayı düşüyor. Kalan tüm enerjimi vererek beni kurtaran bulanık adama odaklanıyorum ve bana saldırmaya çalışan diğer adamı yakalamak için gecenin içinde kayboluşunu izliyorum.

Sonra ne olacağını bilmiyorum. Acıya teslim oluyorum, başımdaki travmanın halüsinasyon görmeme neden olup olmadığını merak ediyorum.

"Demi? Benim tatlı hanımellerim."

Gözlerimi açmaya çalışıyorum, beni kurtaran adama bakabilmek için bile mücadele ediyorum. Sesi Creed'e benziyor ama olamaz. Bir an için gözlerimi açmayı başarıyorum ve bana bakan parlayan gözler görüyorum.

Havaya kaldırıldım, bu da başka bir halüsinasyon olmalı.

"Sana sahibim." Alnımdan öpüyor, kolları beni daha sıkı sarıyor, böylece göğsüne bastırılıyorum.

Ben hüsnükuruntu hakkında ne demiştim?

Ve işte , kendimi belanın içinde buluyorum, lanet noktamı kanıtlıyorum.

CHAPTER FOURTEEN CREED

Adrenalin içimdeki kötü adam. Damarlarımdan pompalanıyor, her hareketimi, her düşüncemi ve her hırsımı ele geçiriyor. Dünyayı fethetmek istiyorum

-Onun dünyası ve içindeki herkes.

Kara bulutları yarıp geçiyorum, yağmur rüzgâr yüzünden tenime iğne gibi batıyor. Fırtınanın üzerine çıktığımda, soğuk olsa da huzurlu. Arkadaşımın görünüşüne bakarak aşağıya bakıyorum.

Şakağından aşağı kan damlıyor. Üniforması ıslak, kirli ve yırtık. Onları takip ederken bu kadar uzaklaşmak benim hatam.

Orada olmasaydım neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Ona saldıranları öldürmek yeterli gelmiyor. Onları öldürmekten çok daha fazlasını yapmak istedim. Onlarla oynamak, işkence etmek, onlara hayatta kalma umudu vermek istedim.

Sonra hepsini ellerinden alın, aylarca ölmeleri için yalvardıktan sonra onları domuzlar gibi katledin.

Bulutlarda beyaz patlamalar, sadece bizim için çalan bir ışık senfonisi. Kanatlarım farklı bir açıya ayarlanıyor, bizi hırçın şimşeklerin arasından hafifçe indiriyor, yanımızdan hızla geçen şimşekleri zar zor kaçırıyoruz. Tüm isteklerimin ve hayallerimin en değerli nesnesinin kollarımda olduğunu düşünerek burun üstü çakılıyorum.

Evini görüyorum. Arka bahçe mükemmel bir şekilde çitle çevrili ve çocuklarımızın oynadığını hayal , ancak bu evin sahip olmak istediğim tüm bebekler için yeterince büyük olacağından emin değilim. Bir yolunu bulacağız.

Avluya yavaşça iniyor, çimenler botumun ortasına geliyor. Ona yardım etmeme ihtiyacı var. Bu eve tek bakmamalı. Bu bir ev değil.

Doğru. Demi gibi bir kadın hiçbir şeyi tek başına yapmamalı. O çok özel, çok güzel ve çok akıllı. Bütün gün çalıştıktan sonra eve gelip hiçbir şey yapmamayı hak ediyor.

Onu şımartmak istiyorum. Ona tüm altınları, mücevherleri, kıyafetleri ve istediği her şeyi getirmek istiyorum. Hamile kaldığında, her gün tüm vücuduna masaj yapacağım ve onu elle besleyeceğim, böylece parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmayacak. Tamamen benim olacak.

Her zaman.

Uykusunda inliyor, duyguları benimkilerle senkronize oluyor. Korkuyor ve tadı acı. Yaşadığı acı bana enstitüde derimi yavaşça kesen bıçağı hatırlatıyor... sonsuz, yavaş ve bıçağın ucundan gelen keskin acılarla.

Eve adım atıp, arkamdan sürgülü cam kapıyı kapatıyorum.

"Kahretsin, kapıyı gerçekten tamir etmem gerek." En başta kıran ben olsam bile. Eve başka birinin girmesi riskini almak istemiyorum.

Demi kollarımın arasında kıpırdanarak yüzünü buruşturuyor. Dudaklarından tiz miyavlamalar dökülürken kaşları birbirine yapışıyor. Vücudunun her yerinde çizikler var ve omzu yerinden çıkmış gibi görünüyor.

"Bu biraz acıtacak ama kendini daha iyi hissedeceksin." Omzuna bastırıyorum, sonra iyice çekiyorum, omzu yerine oturduğunda yüzüm buruşuyor.

Çığlık atıyor, gözleri başının arkasına yuvarlanmadan önce bir anlığına kocaman açılıyor ve acıdan bayılıyor.

"Sorun yok." Onu yatağa yatırdım, kalan kıyafetlerini çıkarıp bir yığının içine attım. "Sen iyisin. Sen varsın, Hanımeli." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni onlardan kurtardım ama kendimden kurtarmadım çünkü sana sadece ben sahip olabilirim Demi. Anlamıyor musun?"

Hâlâ baygın, ama başındaki yaraya onu baygın tutacak kadar güvenmiyorum.

"Geri geleceğim." Alnından öpüyorum, ciğerlerim daha fazla genişleyemeyene kadar onu içime çekiyorum. Onun kokusuna karışan kokumla sikim sertleşiyor. Tanrım, onun benim olduğuna inanamıyorum.

Hırıltıyla yataktan fırlayıp aynadaki yansımamı yakalıyorum. Kana bulanmışım.

Benim olanı almaya çalışan adamların kanı.

Ellerim doğal olarak çok koyu, neredeyse siyah, koluma doğru daha açık bir griye dönüşüyor, ama hepsi kırmızının altında saklı.

Hiçbir şeyi devirmemek için kanatlarımı sıkı tutarak, botlarımı çıkarmak ve kendimi evimde hissetmek için kapının önünde duruyorum.

Ayak parmaklarım serbest kaldığında inliyorum ve onları esnetiyorum, mutfğa doğru yürürken pençelerim yere vuruyor.

Yemek odası ile mutfğı birbirine bağlayan küçük koridorda yan döndüğümde kanadım tezgaha takılıyor.

"Orospu çocuğu," diye hırlıyorum, sıkıntı göğsümde kaynarken burnumu sıkıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve ejderhamın kendini toparlamasını, böylece sırtımda kaybolmasını diliyorum.

Ama uzun bir günün ardından beni harekete geçiren hep küçük şeyler oluyor. Kanadımı köşeden çekiyorum, sonunda özgürüm. Bu mutfak benim için yeterince büyük değil. Şimdi kanatlarımı germem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama , yoksa bir şeyleri kıracağım.

Yine de yapmak istiyorum.

Kupalarını aramak için dolapları açıp kapatırken göğsümde bir gümbürtü kopuyor. Güvenlik kamerasını düşünüyorum, elektrikli su ısıtıcısını ve çayı koyduğu yukarıdaki dolabı açtığını hatırlıyorum.

Her şeyin modası geçmiş. Yeni bir eve ihtiyacı var. Neyse ki bunu ona verebilirim. "Beni evcilleştirecek bir ejderha istiyorum" yazan bir kupa kaparak sırtıyorum ve ejderhalara gerçekten ilgi duyduğunu umuyorum.

Bardağa su dolduruyorum, sonra su hafifçe kaynayana kadar küçük bir alev üflüyorum, ardından çay demliğini hazırlıyorum. Yaprakların üzerindeki kalın beyaz tozu görünce aklımın bir köşesinde uzaktan bağırın insanlığımın damlaları beliriyor.

Hırıltılar ve tehditlerle, hayvanlarım ruhumu susturuyor ve beni bir kez daha ele geçiriyor. Ben artık buyum.

Diğer canavarlar da benim gibi mi yoksa daha mı istikrarlılar? Dürtülerini kontrol edebiliyorlar mı?

Bir fark yaratmayacağını bildiğimden, demliği bardağa atıp pençemle iyice karıştırıyorum. Tezgâhın kenarına tutunurken, bu geceki olaylar aklımdan geçiyor. Onu otoparktan çıkarmadan önce üç kişinin kalbini söktüm ve cesetlerini yaktım. Neyse ki o zamana kadar yaşadığı travma ve stres yüzünden bayılmıştı da yanan etlerinin kokusunu duymak zorunda kalmadı. Demi zor bir gece geçirdi.

Belki de iyi olur.

Ama sonra yüzlerini, gülümsemelerini, Demi'nin kıyafetlerini pençeleyp güzel, sahiplenilmiş alana erişmeye çalışırken gözlerindeki açlığı görüyorum

kalçalarının arasında.

Elleri kıcını kavradı ve sıktı, küçük horozu yanaklarının arasında sallandı ve ona ne olacağını gösterdi.

Dokunuşları yerinde. Kokuları onu ıslatıyor.

Bunu düzeltmek zorundayım.

Çayı , sıvı ağızdan tezgâha dökülüyor ve onu tekrar sahiplenmek için ilkel bir dürtü beni ele geçiriyor.

Onu bıraktığım zamanki gibi. Kıpırdamıyor ve o kadar hareketsiz ki kalp atışlarını duymasam ölmüş olmasından korkardım.

Kendimi daha derin bir cehenneme mahkum ederek yatağa tırmanıyorum ve onu kaldırmak için elimi başının arkasına kaydırıyorum.

"Demi, aç ağzını. Sana sahip olmama izin ver. Tek yolu bu." Gözleri kapaklarının arkasında hareket ediyor ve cam gibi olan küçük yarıklar açılıyor. Onları açtığını bile zar zor görebiliyorum. "Aferin kızıma," diye övüyorum onu, beni çok fazla görmemesini umarak.

Yakında unuttur.

Dudaklarını aralıyor, ona çay ikram etmekten fazlasını yapmam için bana meydan okuyor.

Çay, boğazından aşağı süzölmek için doğru sıcaklıktadır. Bardağı eğdiğinde, dumanı tüten sıvı ağzına dökölüyor. Geriye sadece bir damla kalana kadar yutkunurken boğazı sallanıyor.

Başını tekrar aşağı indiriyorum, saldırganların kokusunu aldığımda onu tekrar öpmek için eğiliyorum. Bir saniye daha bekleyemem. Vücudu istediğim gibi çalmam ve kullanmam için sergilenirken olmaz. Kokuları beni uyuşturuyor, ona duyduğum sevginin yerini tehlikeli bir şey alıyor.

Pantolonumun fermuarını açmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine pençemi alıp malzemeyi yırtıyorum. Sikim serbestçe sallanıyor ve dokunaçlar Demi'yi isteyerek şafttan çözölüyor.

Ben acımasızım. Ben bir katilim.

Ama onu asla incitmek istemem.

Islak olduğundan emin olmak için bacaklarının arasına dalıyorum, benim için çoktan parladığını gördüğümde onaylayarak mırıldanıyorum.

"Seninle olduğumu biliyorsun, değil mi? Buna mecbursun." Onu tatmak için çatallı dilimi dışarı çıkarıyorum, tatlılığı ağzımın her köşesinde patlıyor.

Tıpkı hatırladığım hanımelleri gibi.

"Çok iyi, Demi. Sabırsızlanıyorum. Sana ihtiyacım var. Onların kokusunu senden silmem gerek. Anlıyorsun." Vücudunu öpüyorum, her yerini yalıyorum.

Cildinde gördüğüm kesik iyileşsin diye.

Meme uçları bana tepki veriyor, küçük tepelere dönüşüyor. Birini ağzıma alıyorum, sonra diğerini, sikim tüm emicilerimden önceden boşalıyor.

"Beni ne kadar ıslattığını hissediyor musun?" Onun gevşek elini tutup sikime götürüyorum. "Bunu hissediyor musun? O kadar çok sperm var ki ve hepsi senin için. Bana yaptığın şey bu."

Omurgam hareket ediyor, kurt adam kendini daha çok belli ederken yeniden hizalanıyor. Kulaklarımdaki tüyler uzuyor, pençelerim kalınlaşarak pençelere dönüşüyor ve azı dişlerim daha belirgin hale geldikçe çenem genişliyor.

Koşmasını istiyorum, böylece onu kovalayabilirim.

Boynuna doğru hırlayarak dilimi düzleştiriyorum, korkusu şu anda bile azalıyor.

Tadına bakıyorum.

"Sen benim için yaratılmışsın. Göreceksin. Bir gün beni seveceksin, Demi." Yüksek sesli bir iniltiyle içine girdim. "Fuuuck, çok ıslaksın." Sesim o kadar kısık bir çakıl taşına dönüşüyor ki, anlamak zor. "Artık seni almamı engelleyecek hiçbir bariyer yok." Doğrudan içeri kayıyorum, kabzasına kadar bastırıyorum ve dudaklarını yaladığını görüyorum. "Bunu , değil mi? Vücudunun her yönünü ele geçirmemi seviyorsun."

Sıkıntılı bir ses çıkarıyor, amını sikimin üzerinde oynatıyor.

"Şşşt. Şşşt. Sorun yok. Sen..." Neredeyse benimle güvende olduğunu söyleyecektim ama bu doğru olmazdı, değil mi? "Çok büyük bir tehlike altındasın Demi." Dişlerimi boynuna geçirirken bir yandan da göğüslerini kabaca kavıyorum, ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Onun içinde olmak yeterli değil, amının beni kavradığını hissetmek yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Emicilerim kendilerini klitorisinden çıkararak onu onaylamaz bir şekilde inletiyor. Ben onun derinliklerinden süzülmeden önce diğer dokunaç kıçından kayıyor. Dizlerimin üzerinde vücuduna doğru yürüyüp, yüzünü kapattım.

Gözleri kapalı. Yaranın damladığı yerdeki kan kurumuş. Eğildim, yarayı yalarken inledim. Kuru bile olsa kanı çok lezzetliydi. Sikim tekrar ağlıyor, emicilerim o kadar çok meniyle damlıyor ki, karnına düşüyor.

"Bana bakın. Çok ihtiyacım var. Benimle ilgileneceksin, değil mi?" Tüm kan gidene kadar şakağını yalamaya devam ediyorum. "Beni ele geçiriyorsun." Sesim kızgın ve sinirli çıkıyor ama hiç de öyle değil. "Sana çok ihtiyacım var, sevgilim." Alnıma bastırıyorum

Onun. "Bana mutluluk ve kalp acısının kalbimin odalarında ayrı evlere sahip olduğu bir zamanı hatırlatıyorsun."

Nefesi çenemde uçuşuyor. Doğruluyorum, dizlerim ona ne kadar uzun süredir yaslandığım için ağrıyor, ama aletim hala precome salgılıyor. Parmaklarımı dudaklarının arasına sokuyorum, ılık ve ıslak ağzı davetkâr ve yumuşak.

Kirli bir rüya gördüğünü düşünüyor olmalı çünkü parmaklarımı emmeye başlıyor, yumuşakça, çok sert değil çünkü olmak üzere olan her şeyin gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini bilmiyor.

Parmaklarımı serbest bıraktığımda sızlanıyor.

Ağzını açarak sikimi içine sokuyorum, ne kadar iyi hissettirdiğini görünce gözlerim doluyor. "Lanet olsun, Demi. Her deliğinde sorun var." Onu boğmamaya dikkat ederek sallıyorum.

Neredeyse uyanmasını istiyorum. Onu nasıl mahvedeceğimi ve benim yapacağımı görmesini istiyorum.

Gözleri tekrar yarıklara dönüşür. Sulu havuzlardan başka bir şeyin içinden bakmayan kısım. Demi'nin uzun kirpikleri kıvrılıyor, elmacık kemiklerinin üzerinde gölgeleniyor.

"Beni görüyor musun, Demi? Gerçekten görüyor musun? Yoksa kafan o kadar güzel ki ağzını kimin siktiğini anlayamıyor musun?" Yavaşça girip çıkıyorum, herhangi bir tanıma işareti için yüzüne bakıyorum.

Onun duygularını hissediyorum. Beni görmüyor olabilir ama ben olduğumu biliyor. " böyle. artık. Uykuna geri dön, dostum. sonrasını ben hallederim."

Uslu bir kız gibi dinlerken gözleri kapanıyor ve uyuşturulmuş sersemliğine dalıyor.

Hızımı arttırıyorum, çuvalım çenesine tokat atıyor. Boğuluyor, tıkanıyor ve tükürüğü damlamaya başlıyor.

"Ortalığı batırıyorsun," diye inliyorum, dişleri emicilerimin üzerinde kayarken başımı arkaya yatırıyorum. Tüm vücudum bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden titriyor. "Evet, tekrar yap. Yap şunu. O lanet ağzını hissetmeme izin ver." Narin çenesini kavriyorum, vuruşlarımı hızlandırırken başını sabit ve yerinde tutuyorum. "Dudakların uzanmış ve sarılmış çok iyi görünüyor. Zor dayanıyorsun."

Tekrar öksürüyor, sikimden aşağı daha fazla tükürük akıyor.

"Beni boşaltacaksın. İkimiz de biliyoruz ki benim boşalmam senin lanet boğazından aşağı kaymak için değil." Sikimi serbest bırakıyorum, tükürük dudaklarından sicim gibi yapışıyor. Yanına düşerek onu çeviriyorum, göğsüm sırtına değiyor. Sikimi girişine doğru hizalayarak sertçe sokuyorum, her geniş, uzun inçle onu dolduruyorum.

"Ah, Creed," diye mırıldanıyor uykulu uykulu. "Senin hakkında yanıldıklarını biliyordum." Tatlım uykusunda konuşuyor.

"Benim hakkımda kesinlikle haklılar." Elimi karnına bastırarak kalçalarımı ona doğru itiyorum. Cüsseyle şişkinleştiğini hissediyorum, canavarlarım onu doğurmak istiyor. "Ben seni uyardıkları o korkunç adamım. Seni şu anda çiğ çiğ beceriyorum. Seni düğümümle dolduracağım, dölümü içine öyle bir hapsedeceğim ki, rahminin çocuğumu taşımaktan başka seçeneği kalmayacak. Sen benimsin. Bedenin benim. Ruhun da. Zihnin. Lanet olası rahmin benim, Demi." Boynunu ısııyorum, aynı anda düğümüm yerine oturuyor ve söz verdiğim gibi içine kilitleniyorum. Kanından uzun uzun yutkunuyorum, içimdeki vampir sonunda sevgilimin kanını tadarken aynı zamanda ona dalmanın rahatlığını yaşıyor.

Bu ne anlama geliyor? Bu ne anlama geliyor?

Dişlerimi geri çekerek sert tempoma devam ediyorum, düğümüm her vuruşta onun girişini çekiştiriyor. "Oh lanet olsun. Demi." Kanatlarımı açamadığım için kanatlarım arkamdan fırlıyor. "Siktir. Oh, Tanrım. Evet, işte bu. Al onu, Demi. Koca sikimi al. Bütün dölleri al. İç onu." Elimi boğazına doluyorum, pençelerimin uçları derisini delmekle tehdit ediyor. Düğümüm çekiliyor, kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor. Bu his yüzünden homurdanıyorum. O kadar gergin ki. Yarım santim daha olsa yırtılacaktı. Küçük bedeni bana sığmazdı.

Yatak gıcırıyor, yatak başlığı her sert darbemde duvara çarpıyor, ama o açgözlülükle alıyor.

Boynuna doğru inliyorum, ısırdığım yeri yalıyorum ama solmasını izliyorum. Bundan nefret ediyorum. Kalçasının arkasındakinin neden yara izi kaldığını ama bunun kalmadığını anlamıyorum.

Hayal kırıklığını kendi avantajıma kullanarak daha sert vuruyorum, emicilerim duvarlarına emmekten şaftım boyunca bir çekilme hissine neden olurken homurdanıyorum.

Ona bakarken, amcığı boşalırken beni kenetlerken yüzündeki duygular değişiyor. Dalga dalga gelen zevk ona çarpıyor ve her spazmda sikimi ıslatıyor.

Aletimin ucundaki ekstra dokunaç rahmine yapışıyor ve ikimizin de orgazm olmasına neden oluyor. Benden kaçan her damlayla onu taşıırken o beni içine çekiyor.

"İşte bu . Aynen . Çok iyi gidiyorsun." Saçlarını yolumdan çekip kulağını ısııyorum. "Beni duyuyor musun? Beni hissedebiliyor musun? Eğer hissedebiliyorsan

Bir şeyi bilmeni istiyorum, sen benimsin Demi. Başka hiç kimse sana sahip olamaz." Başka bir küçük orgazm benden kaçarken tekrar inliyorum, çuvalım hala eşime ne kadar boşalmam gerektiğiyle dolu. "Sen bana aitsin. Sana sahibim. Bölgemi işaretledim. Başkası sana sahip olamaz. Rüyanda beni duy, sesimi uyuşturucunun sisinden geçir. Duy. Ben. Ve eğer mecbursan..." Boynunun ince kıvrımını tekrar tadıyorum. "Benden nefret et." Dişlerim son bir içki içmek için damarına girerken teni tereyağı gibi akıyor.

Onun nefreti benim arzumu asla yenemeyecek.

Yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey onu her gece becermemi engelleyemez.

Artık kimse onu kurtaramaz.

CHAPTER FIFTEEN

DEMI

Bir uyandım, nefes nefese kalmıştım. Yine çıplaktım.

Başımda hafif bir zonklama var-
Doğru.

Daniel'ın arkadaşlarının bana neredeyse tecavüz ettiği zamandan. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Her şey bulanık. Beni eve kimin getirdiğini ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Hatırladığım son şey... uçmak?

Sanırım. Bu mümkün değil.

Ve sonra Creed'in gözleri, ama yine onunla ilgili seks dolu bir rüya daha gördüm, bu yüzden onu hayal etsem şaşırmazdım.

Tüm vücudum ağırlaştı. Sanki şehirde çılgın bir gece geçirmişim ve çok içmişim gibi.

"Ah," diye sızlanıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

Baş dönmesini durdurmak için bir elimi başımın üzerine koyarak ayağa kalkıyorum. Sallanıyorum, zemin okyanus gibi dalgalanıyor. Mide bulantısı midemi sarıyor ve hızla banyoya koşuyorum, kusmadan önce zar zor tuvalete varıyorum.

"İğrenç," diye mırıldanıyorum, sifonu çekmeden önce ağzımı tuvalet kağıdıyla siliyorum.

Bugün işe gitmeyi düşünüyorum. Olanlardan sonra lokantaya gitme düşüncesi, bunu yapabileceğimden emin değilim. İşe gitmenin eskisi gibi olacağından emin değilim.

Yapmam gereken çok şey var. Bir rapor hazırlamalı ve Jake'le konuşmalıyım. Beni farklı görecektir ya da daha kötüsü, beni ciddiye almayacak. Bu Jake'in yapacağı bir şey gibi gelmiyor. O her zaman nazik ve merhametlidir, ama bu farklı.

Tuvaletten kalkıyorum, dik durmama yardımcı olması için makyaj masasının üzerine sarkıyorum.

Dün geceye ait görüntüler yüzeye çıkıyor. Arkamı döndüğümde kıcımda hatırladığım gibi parmak şeklinde morluklar fark ediyorum. Kalçalarım da var.

"Bu da ne böyle?" Popomun yanağını kaldırıyorum, daha iyi görebilmek için başımı omzumun üzerinden olabildiğince çeviriyorum. "Bu..." Parmaklarımla deriyi açarak devam ediyorum. "Isırık izi mi?" Gözlerimi kısıyorum, saldırganlardan birinin beni ısırıp ısırmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlamıyorum.

Parmaklarımı üzerinde gezdirirken ürperiyorum, cildim ne kadar hassas olduğu için çakıllaşiyor.

"Oh, vay canına." Yaralı girintileri okşayarak dokunmaya devam ediyorum. Şehvet klitorisime doğru ilerliyor. Isırığa dokundukça daha da tahrik oluyorum. Bu iz eski görünüyor, sanki hep bendeymiş gibi. Eğer saldırganım beni ısırılmış olsaydı, dişlerinin izleri kırmızı ve tahriş olmuş olurdu. "Bana neler oluyor böyle?"

Ayaklarımın topuklarına çöküyorum, uzun süre üzerinde durmaktan ayak parmaklarım ağrıyor, aynaya bakıyorum ve saçımdaki kurumuş kanı fark ediyorum.

Tamam! Başım. Arabaya çarptım. Lavabonun üzerine eğildim, saçlarımı ayırdım ve kafa derimde olması gereken yarayı ya da düğümü dikkatlice aradım. Hafifçe bastırıyorum ama hissettiğim tek şey donuk bir sızı.

Orada hiçbir şey yok.

Her şeyi hayal mi ediyorum? Ya saldırıya uğramadıysam? Bacaklarımın arası yine ağrıyor. Başka bir cevap yok. Duşa bakıyorum, kanıtları durulamak isteyip istemediğimi tartışıyorum, ama tek kanıt saçımdaki biraz kan ve kıcımdaki morluklar. Tecavüze uğrayıp uğramadığımı bile bilmiyorum.

Yine rüya gördüm, o kadarını biliyorum ve birkaç kez orgazm oldum, bu yüzden de ağrıyor olabilirim.

Gözlerimi ovuşturarak uzun ipek bornozumu giymeye ve Jake'i aramaya karar verdim.

Telefonumu elime aldığımda ekran aydınlanıyor. Bilinmeyen numarayı görünce nefesimi tuttum.

Bilinmeyen numara: "Ben hallettim, Hanımelleri."

Parmaklarım dokunmatik ekranın üzerinde uçuşuyor, ses kısılmadığı için klavyeden gelen tıkırtılar kalbimin hızla çarpmasından başka bir şey duymuyorum.

Ben: "Neyin icabına baktın? Dün gece ne oldu? Kimsin sen? Polisi aramalı mıyım?"

Cevabını yazarken üç nokta belirir.

Bilinmeyen numara: "İstersen yapabilirsin. Seni ne daha iyi hissettirecekse. Haberleri açtın mı, Demi?"

Kaşlarımı çatarak oturma odama koşuyorum, kaygan parke zeminde neredeyse kayıyordum.

Bilinmeyen numara: "Bunu izlemelisin. Bunu senin için yaptım. Bana ihtiyacın vardı.

Bana ihtiyacın var."

Elim titrerken televizyonun kumandasıyla oynuyorum. "Hadi ama!"

Bilinmeyen numara: "Sakin olmalısın, Demi. Henüz haberleri görmemişken sinirlenme ya da korkma. Koltuğuna otur."

Ciğerlerimden hava çalınıyor. Vücudumdaki her kas donuyor. Gözyaşlarım gözlerime doluyor, yanaklarımdan aşağı düşmeden önce görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu kişi beni görebiliyor mu?

Bilinmeyen numara: "Ağlamayın hanımelleri. Gözyaşlarınızı yalamak için orada değilim."

Telefonumu kanepenin diğer ucuna fırlatıyorum. Bir kez titriyor.

İki

kez.

Üç.

Dört.

Beş kez.

"Durun! Sadece dur! Bunu nasıl yapıyorsun? Neden yapıyorsun?" Hıçkırığa hıçkırığa bağırıyorum. Beni nasıl görebildiğini merak ediyorum. "Beni nereden izliyorsun? Huh? Evime nasıl girdin!"

Altı.

Yedi.

Sekiz.

Telefon her çaldığında midem yine bulanıyor. Kitaplarımı raftan yere fırlatmak üzereyken duruyorum.

Bu kişi yüzünden evimi mahvetmeyeceğim. Çıldırılmayacağım. Bu hiçbir şeyi çözmez.

Caden'dan aldığım el oyması sehpanın etrafından dolaşarak kanepenin orta minderine oturuyorum ve televizyonu açıyorum.

Haber kanalını açtığımda telefonum sürekli çalıyor.

Channel Five News, en güncel bilgileri alabileceğiniz en iyi kanaldır.

"Dün gece üç cinayetin işlendiği bu küçük kasaba topluluğunun vazgeçilmezi olan Demi's Diner'ın önündeyiz. Üç ceset var

bulundu. Hepsi tanınmayacak şekilde yanmış. Kalpleri göğüslerinden sökülmiş ve adli tabip kimliklerini tespit edebilmek için dış kayıtlarını kontrol etmeleri gerektiğini çünkü kurbanların parmak izlerinin yakıldığını söylüyor. Bildiğimiz kadarıyla bu korkunç eylemin tanığı yok. İnsanlar yeni seri katilimizi "Kalp Karındeşeni" olarak adlandırıyor. Polis alarmda olun diyor. Evlerinizde kalın. Şu anda sokağa çıkma yasağı var ve herkes gün batımından önce evlerinde olmalı. Ben Mindy Monroe, size hızlı ve doğru haberlerin geldiği Kanal Beş Haber'den canlı yayındayım. Sana dönüyoruz, Archie!"

Televizyonu kapattım ve Mindy'nin yüzü kayboldu. Ölen insanlar için üzgün görünerek harika bir iş çıkardı ama öyle olmadığını biliyorum. Liseden beri soğuk ve acımasızdı. Bir sonraki hikayeyi almak için her şeyi yapardı. Tek önemseydi buydu.

Öldürülenlerin Daniel'in arkadaşları olduğunu anlamak da uzun sürmeyecektir.

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi düşünerek dudağımı ısıırıyorum. Telefonuma uzanıyorum, arka arkaya on beş mesaj var.

Bilinmeyen numara: "Anlamalısın, bunu senin için yaptım. Başın beladaydı."

Bilinmeyen numara: "Benden başka kimsenin sana dokunmasına izin yok."

Bilinmeyen numara: "Sana saldırıyorlardı. Bunun olmasına izin veremezdim."

Bilinmeyen numara: "Lütfen, bana kızma."

Bilinmeyen numara: "Bana kızgın olsaydın yaşayamazdım."

Bilinmeyen numara: "Demi?"

Bilinmeyen numara: "Oh, güzel. Haberleri izliyorsun."

Bilinmeyen numara: "Bornozunu beğendim. Yumuşak görünüyor. İçinde muhteşem görünüyorsun. Çıkarmanı izlemek istiyorum, böylece kayarak göğüslerini ortaya çıkardığını görebileceğim."

Nefesim kesiliyor, kaba sözleri karşısında elimle ağzımı

kapatıyorum. *Bilinmeyen numara: "Başka kimsenin sana*

dokunmasına izin yok." *Bilinmeyen numara: "Sana sadece ben dokunabilirim, Demi."*

Bilinmeyen numara: "Ve sadece ben senin başına

gelebiliyorum." *Bilinmeyen numara: "Sadece ben senin*

başına gelebiliyorum." *Bilinmeyen numara: "Sadece ben sana*

olabilirim." *Bilinmeyen numara: "Sadece ben sana*

olabilirim." *Bilinmeyen numara: "Sadece ben sana*

olabilirim."

Tekrarlanan mesaj ne kadar ciddi olduğunu vurguluyor. Bu beni gerektiği kadar korkutmuyor. Yani, korkuyorum çünkü bu başa çıkılacak bir şey değil. Pek çok insan öldü ama hiç kimse benim için bu kadar yanlış bir şey yapmamıştı.

Ben: "Onları benim için mi öldürdün?"

Bilinmeyen numara: "Tek yol buydu." Ben:

"Neden?"

Bilinmeyen numara: "Konu sana geldiğinde ne kadar ciddi olduğumu bildiğini sanmıyorum. Yoluma çıkan herkesi öldürürüm, Demi. Bunun ne kadar önemli olduğunu anladığını sanmıyorum. Eğer kaçarsan, seni kovalarım. Hareket edersen, seni takip ederim. Görüyorsun, bensiz sen yoksun. Artık yoksun. Ben senin gölgenim."

Kapı zili çalıyor ve ona cevap vermemi engelliyor.

Telefonum titriyor.

Bilinmeyen numara: "Cevap . Ben Jake. Cesetler hakkında seni sorgulamaya gelmiş."

Ben: "Bu noktada, muhtemelen benim bir kişi olduğumu düşünüyorlar."

Bilinmeyen numara: "Sana kelepçe takmaya cüret ederlerse, rozetini boğazına tıklarım. Bileklerine takmana izin verilen tek bağ benim ellerim."

Kalçamın arkasındaki yara izi kanepeye sürtünüyor. Az önce söyledikleriyle birleşince klitorisim zonkluyor ve amım ağrımaya başlıyor.

Islandım.

Benim neyim var böyle?

Bornozumu sıkıca tutarak ayağa kalktım ve kapıyı açtım.

Jake, ortağı Waylon'la birlikte orada duruyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Demi. İçeri girebilir miyiz?"

"Tabii. Evet. Elbette, Jake." Onlara yer açmak için kapıyı açıyorum, üzerimdeki kıyafetle kendimi biraz açıkta hissediyorum. Mor ipek bornoz hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ama takipçimin beni görebileceğini bildiğim için başka bir şey giymek istemiyorum.

Onu şımartmak istiyorum. "Senin başına sadece ben gelebilirim" sözü çok tanıdık geliyor ama yaşanan onca olaydan sonra bunu nerede duyduğumu hatırlayamıyorum.

"Bir şey ister misin? Kahve?" Kanepeye oturduklarında onlara sordum.

"Hayır. Bunun çabuk olacağını umuyorum, Demi. Otoparkınızda bulunan cesetler yüzünden lokantanın bugün kapalı olduğunu biliyorsun değil mi?" Jake not defterini çıkarır, sonra da not almak için kalemını tıklar.

Gözleri üzgün ve pişmanlık dolu. Burada olup beni sorgulamak istemiyor.

"Evet, biliyorum. Caden bana bir mesaj gönderdi ama geri dönmedim." Karşısındaki koltuğa oturmaya karar verdim. Bornozum parçalanıyor ve bacağım uyluğumun ortasına kadar açığa çıkıyor.

Ben tamir .

Umarım görür. Kız değil de erkek olduklarını varsayarsak.

"Dün gecedен beri senden haber alamadığını ve arabanın hâlâ lokantada olduğunu söyledi," diyor Waylon, açıkça benim iyi bir şey yapmadığımı ima ederek. Waylon'un yönteminden hoşlanmadım. Masumiyeti kanıtlanana kadar herkesin suçlu olduğuna inanan türden bir polise benziyor.

Elimdeki tüm bilgileri onlara vermeyeceğim için kısmen haklı olsa da; o üç adamın öldürülmesinde herhangi bir rolüm olmadı.

Waylon'a gözlerimi kısıyorum. "Benimle konuşma şeklinden hoşlandığımı sanmıyorum Waylon. Benim evimdesin, bunu hatırlamanı istiyorum. Senin ilgini çekecek hiçbir şey yapmadım. Park cezam bile yok." Gözlerimi Jake'e kaydurdım. "Sana her şeyi anlatacağım çünkü ne soracağını biliyorum. Lokantadan çıktım ve üç adam tarafından saldırıya uğradım. Daniel'ın arkadaşları olduklarını varsayıyorum. Seslerinden tanıdım. Beni yakaladılar ve kıyafetlerimi yırttılar. Kafamı arabama çok sert çarptım. Bayılmıştım. Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Üzgünüm, Jake. Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum ama ne olduysa oldu, biri beni kurtardı."

"O adamlar sana tecavüz mü etti, Demi?" Jake'in gözleri endişeden kızgınlığa dönüyor, sıcaklık ışığa doğru parlayan bakır bir kuruş gibi parlıyor.

"Hayır." Yere bakıyorum, dün gece yeri tırmaladığım için kırılan tırnaklarımı fark ediyorum. "Beni kim kurtardıysa onları durdurdu ama o andan buraya gelene kadar her şey boş. Her şey bulanık. Sahip olduğum tek iz kıcımda. Bunu erkek polis memurlarına göstermemeyi tercih ederim" diyorum.

"Demi, bu kişinin seninle bağlantısı olan herkesi öldürdüğünü düşünüyoruz. Bu işin merkezinde sen varsın. Evde kalmalısın."

"Evde kalamam. Yürütmem gereken bir işim var."

"Peki ya çalışanlarınız? Size çok yaklaştıklarında onlara ne olacak?"

"Caden'a hiçbir şey olmadı. İlk öldürülecek kişinin o olacağını düşünmüyor musunuz? Daniel bana saldırdı, Keith bana saldırdı ve arkadaşları bana saldırdı, ama doktor bu örüntünün bir parçası değil. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Biz de hala bunun üzerinde çalışıyoruz. Seni muayene ettiği için olduğunu düşünebiliriz. Sizi gördü. Ona maruz kaldınız. Kesin bir şey söyleyemeyiz."

Bu bana mantıklı geldi. "Anlıyorum," diyorum aklım başıma gelince.

"Sen onun hedefisin. Tüm arzularının merkezi. Dikkatli ol. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz. Gidebiliriz. Başka bir şey olursa bana haber ver, Demi."

Gitmek için ayağa kalktılar, kanepede ağırlıklarından inliyordu. Evimin önünde bir memur olması gerektiğini hatırlayarak arkalarından gidiyorum.

"Jake, koruma için yanımda olması gereken memura ne oldu?"

Başını öne eğiyor, dışarı çıktığında şapkasını yavaşça takıyor. "Memur Barnett sana göz kulak olabilecek tek kişiydi. O da kayıp."

"Kayıp mı? Bunu neden daha önce duymadım? Ne oldu?"

"Yirmi dört saat boyunca bir rapor hazırlayamayız. Bilmiyoruz. O ve araba ortadan kayboldu. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim, tamam mı? Sadece benim için güvende kal."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Siyah havacı gözlüklerini hep birlikte takıyorlar ve polis arabalarına binmeden önce bana iki parmak selam veriyorlar. Kapımı öyle bir çarpıyorum ki tüm ev sallanıyor, mesajlarımı kontrol etmek için telefonuma koşuyorum.

Hiç yok.

Birdenbire, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek homurtular ayaklarımın altındaki zeminin titremesine neden oluyor.

"Ne oluyor be?" Titreşimler şiddetlenince tezgâha tutunuyorum, lavabomun üstündeki vazo kenardan düşüp ayaklarımın dibinde parçalanıyor. Kesilmekten kaçınmak için zıplıyorum.

Homurdanmalar, aynı anda çılgın atan binlerce insanın sesine dönüşür.

Tezgâhın üzerindeki kaplar titremeye başlıyor, kenarları birbirine çarpıyor. Kulakları tırmalayan çığlıklar yaklaştıkça daha da yükseliyor. Feryatlar uzun ve acı verici, hatta kalbimi sızlatan kederli.

Ve sonra gitti.

Şakaklarımı ovuyorum, her şeyin ağırlığı omuzlarıma çökerken yorgunluk kemiklerime yerleşiyor.

"Demi Hawthorne?"

Çığlık atarak en yakın vazoyu kapıp davetsiz misafirime fırlatıyorum. Paramparça oldu.

Hareket etmiyor.

Başka bir insan-şey-adam-hayalet mi? Hayır, bir adam, hayaletler yoktur. Halüsinasyon görüyorum. Evet, öyle. Saldırıda aldığım yaralar yüzünden.

Bunların hepsi benim hayal gücümün ürünü.

Mutfağa koşup dolaptan bir bıçak aldım ve önümde salladım. "Çok kötü birkaç gün geçirdim ve orospuları bıçaklamaya başlamaktan korkmuyorum, Tanrı'ya yemin ederim. Beni rahat bırak!"

Başka bir davetsiz misafir ortaya çıkıyor, sonra bir başkası, etrafım sarılmış gibi hissedene kadar. İçlerinden biri sırtarak, çenesini kaşıyarak, "Çok alıngan," diyor.

Bana bakarken. "Sevimli de."

İnsan gibi görünüyorlar ama değiller. Dev gibiler. Bahse girerim onları bıçaklasaydım, daha çok kağıt kesiği gibi olurdu.

"Yeter, Famine," diyor öndeki iri adam. "Demi, sana zarar vermek için burada değiliz. Sana yardım etmek için buradayız. Saldırılarından haberdar edildik. Biz Cehennem Hasatçılarıyız. Ben Abaddon, ekibimin lideriyim, yani Savaş, Kıtlık, Ölüm ve Fetih." Her bir kişiyi işaret ediyor.

"Hey."

"Güzel bıçak ama bende daha büyüğü var." Ölüm dediği kişi dev bir tırpan çıkarıyor. "Kendine zarar vermeden önce seninkini kaldırmanı öneririm."

"Siktir git," diye alay ediyorum.

"Tamam, bu iş kontrolden çıkmaya başladı."

"Kontrolden mi çıktı?" Çığlık atıyorum. "Evime zorla girdin-"

"-Biz hiçbir şeyi kırmadık. Kapıdan girdik."

"Kapıyı kilitledim," diye alay ediyorum çocuksu bir ses tonuyla Savaş denen kişiye. Bıçağı önümde tutuyorum, kapıya gelene kadar geri geri gidiyorum. Kolu sallıyorum. "Kilitli. Peki bu isimler nedir? Sen bir

Motosiklet kulübü mü? Bunlar sizin yol isimleriniz mi?" Kafam daha da karışmış bir şekilde soruyorum.

"Tabii, öyle diyelim. Demi, burada paranormal bir yaratık olduğu konusunda uyarıldık. Yarattığımız herkesi ve her şeyi tanıyoruz ama onu tanımıyoruz. Kim o? Eşin nerede?"

Kafam karışıyor, boğazımda bir kahkaha fokurduyor, ta ki içimden iğrenç bir şekilde patlayana kadar. "Pardon, ne dedin? Paranormal mi? Dostum? Sen neden bahsediyorsun? Bir kitaptan mı bahsediyorsun?"

Başını öne eğiyor ve havayı koklayarak bir adım öne çıkıyor. "Onun kokusunu alıyorsun. Çoktan çiftleştin. Onun çocuğuna hamilesin. Kokusunu alıyorum. Bize ondan bahsetmende bir sorun yok. Ona zarar vermeyeceğiz ama insanları neden öldürdüğünü anlamamız gerek."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Elimi ona doğru sallıyorum. "Ne tür bir delilik saçtığını bilmiyorum ama bunu yutmuyorum. Ben çiftleşmedim. Hamile değilim. Komik bir gerçek, ben bakireyim. Hiç seks yapmadım. Yani kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu çok kötü," diyor Abaddon. "Cinayetleri senin için işledi. Seni koruduğunu sanıyor ama aynı zamanda neredeyse vahşileşmiş durumda. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyecek. Bizim burada olmamız sorun yaratacak. Çılgına dönecek."

"Dinleyin, eminim siz iyi adamlarsınız." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Ama gerçekten çok yorgunum." Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. "Cehennem gibi bir gece geçirdim. Etrafımda insanlar ölüyor. Lütfen gider misin?"

"Hayır. Acımasız dürüstlük zamanı. Eve nasıl girdiğimizi bilmek ister misin?"

"Bu iyi olacak," diyor kendine Kıtık diyen adam, ellerini birbirine sürterken gözlerinde manik bir parıltı var.

Abaddon'un katı bedeni simsiyah bir sise dönüşerek parçalanır. Asıl formunu alarak geri dönmeden önce duvardan içeri adım atar.

"Biz Cehennem Hasatçılarıyız. Bu adamlar dört atlı. Bizi paranormal polis olarak düşünün." Tekrar öne doğru adım atarak bana yaklaşıyor ve ben de kapıya gömülmeye çalışıyorum. "Yanaştığımızda duyduğun sesler var ya? Onlar motorlarımızın çalışmasını sağlayan ruhlar. Lanetlenmiş olanların çılgınlıkları."

"Eşime yapmak istediğin şey bu mu?" Buna gerçekten inanıyor muyum?

"Bilmiyorum," diyor dürüstçe. "Çok fazla insan öldürdü, ki genellikle görmezden gelebiliriz, ama o seninle çiftleşti."

Rıza. Sen hamilesin. Paranormal varlıklar bunun kokusunu alabilir. Şu anda korkmuş, kafanız karışmış ve rahatlamış durumdasınız."

Çılgınca başımı salladım. "İblis için bir ödül." Gözyaşlarına boğulmadan önce bir kıkırdamayla ona parmak atıyorum. Buna inanabileceğimden emin değilim.

"Eşinin kim olduğunu sanıyorsun?" diye ısrar ediyor, panik içinde konuşmamı istiyor.

"Bilmiyorum. Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sadece birkaç gün oldu."

"Bizim türümüz için gereken tek şey bu. Bir eş, karı ya da koca gibi değildir. Ondan daha fazlasıdır. Birbirinize bağlısınızdır, ruhlarınız birbirini tamamlar. Onun yanında kendini güvende hissedersin, sevilirsin, yanında olmadığında onu özlersin. O ölürse, siz de ölürsünüz. Varlıklarınız iç içe geçmiştir ve şimdi onun çocuğunu taşıyorsunuz, ki bu sürpriz değil çünkü eşlerimizle nihayet buluştuğumuzda amacımız budur."

"Tabii ya, eşimi bulduğumda onunla çiftleşmekten asla vazgeçmeyeceğim." Ölüm omuz silkiyor, tırpanı omzuyla birlikte hareket ediyor. "Etiket umurumda değil. Sadece kişi."

"Bu... iyi mi?" Yardım için Abaddon'a bakıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Demi, düşünmeni istiyorum. Kim olduğunu biliyorsun. Onlarla birlikteydin. Sanki sadece ikiniz varmışsınız gibi hissediyorsun."

"Beni nasıl buldun?" Sersemlemiş bir halde koltuğumda otururken fısıldıyorum. "Olay yerini kontrol ettiğimizde lokantada aldık. Görünüşe göre onu koklamak için. Sanki birden fazla canavarmış gibi kokusu her yerde ama bu imkânsız. Koku izini buraya kadar takip ettik."

Bir elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum, aniden kalbime bir sıcaklık dolduğunu hissediyorum. "Nasıl hamile olabilirim ve seks yaptığımı hatırlamıyorum?"

"Bir yeteneği olmalı ama daha önce eşini gizemli kılan bir yaratık görmemiştim," diyor Famine.

"Başka bir yolu olmadığını düşünseydi ona ilaç verebilirdi." "Bana ilaç mı verdin?" Soruyu yineliyorum, bunun gerçek olması gerektiğini bilerek. Çünkü son birkaç gün çok tuhaf geçti. "Sanırım bu kadar," diyorum nefesimin altında.

"Bununla sonra ilgileneceğiz ama Demi," Abaddon önümde durup çömeliyor. "Ona yardım edebilmemiz için kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ona bir şey yaparsan ölürüm. Onu öldüremezsın."

"Sizi ve çocuğu koklayana kadar yapacaktık. Yapamayız. Böylece eğlencem elimden alınmış oldu," diye yakınıyor Ölüm tırpanını parlatırken.

Abaddon bana dokunmak için uzanıyor ve parmaklarından birinin üzerimde olmasını istemediğim için geri çekiliyorum.

"Eşiniz dışında başka bir erkeğin dokunuşunu istemeyeceğinizi göreceksiniz."

Kanepede oturup düşünüyorum, bana bu affedilmez hareketi kimin yapabileceğini merak ediyorum. Benim haberim olmadan beni hamile bırakmak, bekaretimi benimle uyumlu olmadan almak. Ağlamamı durduramıyorum çünkü bu durum çılğınca. Gerçek olamaz, ama başka ne seçenek var ki?

Gerçekten bu fanteziyi oynayacak mıyım?

"İzliyor," diye itiraf ediyorum zar zor duyulabilen bir fısıltıyla. "Bana bilinmeyen bir numaradan mesaj atıyor. Evde kameralar var. Bana bugün söyledi." Bana açıkça söylemedi. İkiyle ikiyi bir araya getirmek zor olmadı. "Bu bir... eş için normal mi?" Eş kelimesinden emin değilim ama ruhum bile bunun doğru olduğunu biliyor.

"Hayır, işte bu yüzden daha fazla insan ölmeden onu bulmamız gerekiyor."

"O insanlardan bazıları bunu hak etti," diye homurdanıyorum, itirafımdan dolayı dehşet içinde soluyarak. "Cehenneme gideceğim, değil mi?"

"Hayır, iyisin. Ayrıca, insanların düşündüğü kadar kötü değil." Conquest, sanırım adı buydu, yanıma oturdu. "Demi, daha fazla zaman kaybedemeyiz. Kim o?"

Aklıma gelen tek adamın gözleri güneş gibi ve teni fırtına bulutu gibi. Son birkaç geceye dair her şey aklımdan uçup gidiyor. Gördüğümü sandığım tüm rüyalar onun bana fısıldadıklarıydı.

Sadece ben senin başına gelebilirim.

Beni kendinden başka herkesten korudu.

"Adı Creed. Tek bildiğim bu. Hissediyorum..." Nefes veriyorum. Bunu açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken uzun ve ağır.

"Kader," Abaddon benim yerime cümlemi tamamladı.

"Evet, aynen öyle. Sanki onunla olmak için yaratılmışım gibi. Olmadığım zamanlarda onu o kadar çok özliyorum ki ölecekmişim gibi hissediyorum. Dramatik ama gerçek."

"Kader arkadaşısı bu demek." Abaddon keskin, dişlek bir gülümsemeyle beni tedirgin ediyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Ben soruyorum. "Onu bulacağız."

"Buraya gelebilir. Sadece beklememiz gerekiyor."

"Bu yüzden buradan ayrılıp lokantaya gideceğiz. Herkesi dışarı çıkardık. Rahatsız edilmeyeceğiz."

"Onları sen mi öldürdün?" Adamlara bakarken sesim dengesiz çıkıyor.

"Yok artık. Onlara hiçbir şey olmadığını düşündürdük. Unutup evlerine gitmeleri için." Famine beni kaldırıp dişlerini gösterdi. "Lokantaya gitme zamanı Cutie."

Göz açıp kapayıncaya kadar evimden çıkıyorum, üstümde bornozumdan başka bir şey yok, motorlarının çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. Ruhlar özgür olmak için feryat ediyor ve ibislere çığlık atan yakıt olmak için yapmış olmaları gereken korkunç şeyleri düşünene kadar neredeyse kalbim kırılıyor.

Eğer Creed'i reddedersem, onun ruhuna ne olacak?

Özgürlük için çığlık atar mıydı? Benim için çığlık atar mıydı?

CHAPTER SIXTEEN CREED

Onun evindeki adamlar da kim? Eşimi sorguladıklarını, çalışma odama girdiklerini ve kokularını evime yaydıklarını da kim sanıyorlar?

Tanıdık sıcaklık göğsümde yayılıyor, öfke içimde kaynayan ateşe yakıt ekliyor. Ağzım bir kükremeye açılıyor, alevler televizyonu sarıyor. Ekran erimeye başlıyor ve ben orada değilken onu görmemin tek yolu, görüntü nihayet kaybolurken benden uzaklaşıyor.

Televizyonu tutuyorum, pençelerim televizyonun erimiş çerçevesine batıyor ve göğsümün derinliklerinden gelen şehvet dolu bir kükremeye televizyonu duvardan söküp pencereden dışarı fırlatıyorum.

Cam kırıkları yerde şıngırdıyor, serin esinti kabine girerken ısıklık çalıyor. Göğsüm çılgın nabız atışlarıyla yükselip alçalıyor. Demi'yi nereye götürdüklerini merak ederek yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

Onu kaçırıyorlar.

"O benim!" Hırlıyorum, ağzımdan perdeleri tutuşturan bir ateş daha fişkırıyor.

Hayranlıkla izliyorum, parlak turuncu ateş duvarları yerken mutlu bir şekilde titriyor. Daha sonra koltuğun yanındaki sehpa alev alıyor, beslenirken çatırdıyor. Bu canavara dönüştüğümünden beri bildiğim tek evin kül olmasına izin vererek, neden olduğum yıkımı izlemek için ayağa kalkıyorum.

Bu kulübeye artık ihtiyacım yok çünkü Demi benim evim. Gökyüzünde ya da ormanda yaşayabilirim, onu korumak için uzaktan izleyebilirim, geceleri onu bildiğim tek şekilde sevebilirim.

Ateş büyüyor, kollarıma yayılıyor ve beni de ele geçirmeye çalışıyor. Ejderham beni ateşin getirdiği felaketten koruduğu için kötü ısı hiçbir şey yapmıyor.

Savaşa hazırlanmak için boynumu döndürürken hırlayarak Demi'yi bulmaya hazırlanmak için evden çıkıyorum.

Tam dışarı adımımı atarken, çatıyı ve sundurmayı destekleyen sol kiriş devrilmeden önce inliyor. Çatı çöküyor ve yarı yanan verandaya çarpıyor. Ayaklarım sağlam zemine basar basmaz çöküyor.

Dönüp kulübenin kül oluşunu, alevlerin gökyüzüne uzanan uçlarını izliyorum. Küçük ev hiçbir zaman kalıcı olmamıştı. Her zaman geçici olması gerekiyordu. Burada asla sonsuza kadar kalmayacaktım. Bu kasabayı içimdeki canavarı beslemek için kullanacaktım ama Demi beni şaşırttı.

Geçici olan her zamana dönüştü.

Ve kimse bunu benden alamayacak.

Demi uğruna yaşadığım tek insan. Onun varlığı olmasaydı, bu hale geldiğim için kendimi çoktan öldürmüş olurdum. Ne olduğumu bilmiyorum ve doğru yolu da bilmiyorum.

Demi bu duyguyla başa çıkmayı kolaylaştırıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum, sesimi duymaması için aramaktan kaçınmak istiyorum.

Ben: "Seni kim kaçırdı? Bunu sana kim yaptı? Yaralandın mı?"

O yanıtını yazarken noktalar beliriyor ve onları ekranda görmek bile kanatlarımın sırtımdan fırlayıp uçuşa hazırlanmasına neden oluyor.

O: "Senin onu incittiğinden daha fazla değil. Eğer onu tekrar görmek istersen lokantadayız."

Mesajı tekrar tekrar okudum ve eşime elini sürmeye cüret eden adama hırladım. Kokusu her tarafına sinecek. Telefonu avucumun içinde sıkıyor, ekran kırılana kadar eziyorum. Tutuşumu bıraktığımda telefon parçalara ayrılmıştı.

Demi'yle iletişim kurmamın tek yolu olan tozu bırakarak çömeliyorum, boğazımda tehditkâr bir homurtu yükseliyor. Birinin beni görüp görmediğini umursamadan havaya sıçırıyorum. Ana odağım Demi.

Belki onu kaçırın kişi beni görür ve hayatını önemsiyorsa kaçır. O zaman Demi'yi beni gerçekte olduğu gibi görmediğine ikna etmem gerekecek. Geçen geceki kafa travması ona oyun oynuyordu.

Bunu düzeltebileceğim.

Kırılmış olanı onarabilirim.

Kanatlarım bulutları yarıyor, lokantaya varmak için hiç olmadığı kadar sert ve hızlı çırpınıyor. Demi'ye bir şey olduğunu düşününce boğazımda bir yumru oluşuyor. Bağıma uzanıp onun duygularını arıyorum.

O kadar çok ki, duyguları içime işlediğinde kanatlarımın titremesine neden oluyorlar. Korkmuş, kafası karışmış ve incinmiş ama fiziksel olarak değil. Uçuşumun kontrolünü kaybediyorum, gökyüzünde yuvarlanıyorum. Pozisyonumu yeniden kazanmaya çalışıyorum ama beni eşime bağlayan ipi çekerken kanatlarım birlikte çalışmıyor gibi görünüyor.

Sevgilim.

Benim her
şeyim.

Yer hızla yaklaşıyor. Kanatlarım vücudumun etrafında dönüyor, kenarlarındaki pençeler kargaşadan birbirine dolanıyor. Onlara uzanarak, derimsi etten çıkan keskin kancaları kavırıyorum, kendilerini kurtaracaklarını umarak büküyor ve çekiştiriyorum.

Yer daha yakın. Ormanla Demi'nin Lokantası arasındaki alandaki çimler düşüşümü engellemeye yetmeyecek. Hız çok fazla. Yere çarptığımda muhtemelen öleceğim.

Belki de en iyisi budur.

Eğer ben ölürsem, Demi
özgür olabilir.

Onun kokusunu düşünerek gözlerimi kapatıyorum ve bir tarlada koştuğum, güneşin tenimi ısıttığı, gerçekten insan olduğum bir ana geri dönüyorum. Hanımelleri her yerde. Bu kısa anıdan mutluluk fışkırıyor, ama sonra gözlerimi açtığımda toprağın canımı almak üzere olduğunu görüyorum.

Demi'den ayrılırsam bir daha asla hanımeli göremeyeceğim.

O, hayatımın en karanlık kısmındaki çiçek ve ben de onun içindeki iyi şeyleri soldurmak için içeri sızan soğuşum.

Ama eminim geriye kalanlar yine de çok tatmin edici olacaktır.

Kanatlarımı o kadar büyük bir güçle açtım ki, birbirine yapışmış pençeler kemikten koptu. Demi'siz bir hayatla kıyaslandığında bu acı hiçbir şey.

Yerden birkaç santim yüksekte süzülüyorum, kanatlarım nihayet çekiş gücü buluyor. Yavaşça kendimi uzun, sallanan çimlere bırakıyorum. Ejderhamı kanatlarımı uzaklaştırmaya zorluyorum, kanatlarım etime battıkça sırtım dalgalanıyor. Sonra, tarlada ilerleme yolculuğuna başlıyorum. Çimenler parmaklarımın ucunu gıdıklıyor, sabahın erken saatlerinde yağın yağmurdan dolayı kayganlaşmışlar.

Otoparka adımımı atmadan hemen önce duruyorum, kaldırım zifiri karanlık, cehenneme giden yol gibi bir mürekkep havuzu. Lokantayı çevreleyen sarı bant hâlâ duruyor, polis tarafından terk edilmiş. Pençemle koparıp ikiye ayırıyorum. İşe yaramaz şeritler beni içeri almak için yere doğru süzülüyor.

Polisler gerçekten küçük bir bandın insanları dışarıda tutacağına inanıyor mu?

İleriye doğru adım atıyorum, botlarım yavaşça topuktan ayak ucuna kadar kaldırıma vuruyor. tetikte, içimde canlanıyor ve hırlıyorlar. Sağ tarafta, her tarafı kafataslarıyla kaplı kemikten oyulmuş beş motosiklet park etmiş.

Kötücül bir hava beni rahatsız ediyor. Gücün tehdidi ezici. Tüm duyularım aşırı hızda çalışıyor. Bu motosikletlerin sahipleri insan değil. Kokusunu alabiliyorum. İnsanların farklı bir aroması var, sade ve hafif. Demi hariç hepsinin. Demi'nin kanı tatlı, çökmüş, biraz çiçek, yağmur ve güneş ışığı içeriyor.

Bu insanlar karanlık. Duman, sıcaklık, kül ve şiddet duyularımı dolduruyor. Acı ve soğuk.

Lokantanın kapısını açıyorum, o lanet zil şingirdiyor.

"Bize katılman çok güzel Creed. Temizlememiz için bize bir pislik bırakıyordun."

Alaycı sesi takip ederek yemek odasına doğru bir adım daha atıyorum. "Demi nerede? Onu istiyorum. Eşimi istiyorum!" Podyumu itiyorum, tahta yere çarptığında parçalanıyor.

"O güvende."

Duman odada bir sise dönüşüyor, burun deliklerimden ve ağızımdan yangın tehdidiyle akıyor. Bunu yapamam. Bu lokanta Demi için çok şey ifade ediyor. Onu yakmak affedilemez.

"İlginç. Karşılaştığım hiçbir yaratık gibi kokmuyorsun." Ses her yönden geliyor. Nerede olduğunu söyleyemiyorum.

Ana yemek salonunun zeminini inceliyorum, bir figür arıyorum ama tüm kabinler boş.

"Bana lanet olası dostumu ver!" Kükreyerek yumruğumu masaya vuruyorum, masayı ortadan ikiye ayırıyorum ve anında pişman oluyorum.

"Tsk. Tsk. Demi lokantasını mahvetmenden hoşlanmayacak." Ses yaklaşıyor ama gölgeler nerede olduğuna dair hiçbir cevap vermiyor.

"Bana sevgilimi ver, ben de seni öldürmemeyi düşüneyim."

"Sevgili" mi? İlginç. Sen bir vampir değilsin. Var olan en güçlü vampirlerden birini tanıyorum ve onun türü gibi kokmuyorsun."

Etrafımda dönerken elimi havada savuruyorum, pençelerimin onu ölçmesini umuyorum. Hırlamam tehditkâr, ateş dudaklarımı yalıyor.

Kontrol bende.

O çekerken boynuma bir çeşit zincir dolanıyor, sırtım göğsüne çarpıyor. Derim yanmaya başladı. Acı dolu bir uluma beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Zincirlere pençe atıyorum ama parmak uçlarım kararmaya başlıyor. Deri parçaları havada sürüklenip küle dönüşüyor.

"Bir vampir gibi davranıyorsun, bir vampir gibi yanıyorsun ama bundan çok daha fazlasısın, değil mi?" Zinciri daha sert çekiştiriyor. "Gümüş bir sürtük, değil mi?"

Kendi etimin yanık kokusu beni güçsüzleştiriyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır! Hayır, ona zarar vermeyeceğini söylemiştin. Söz vermiştin!" Demi'nin sesi

Odanın arkasından bir ses geliyor ve boynumdaki zincirden kurtulmaya çalışıyorum ama tek yaptığım yanmış ellerimin üzerine düşmek oluyor.

"Demi," diye mırıldanıyorum, ona doğru sürünmeye çalışıyorum, ona yakın olmak, onun varlığıyla sarmalanmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bu bana güç verecek.

"Aman Tanrım!" Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, ipek bornozu bacaklarından ayrılıp pürüzsüz tenini gösteriyor.

Hırlayarak ileri atılıyorum. Zincir boynuma batıyor, sonra onu bir tasma gibi sararak beni sabit tutuyor.

Açıktaki kalan bacağını örtecek kadar yaklaştım, bornozu vücudunu gizleyecek şekilde yerleştirdim. "Benim." Gümüşün verdiği acı yüzünden sesim boğuk çıkıyor. Derim cızırdıyor ve pişerken yaramdan dumanlar yükseliyor.

Demi'nin parmağı çenemin altından kayıyor ve beni başımı kaldırmaya zorluyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum. Beni görmesini istemiyorum. Şimdiye kadar gizli kalarak iyi bir iş çıkardım. Sadece bazı kısımlarımı gördü, şüpheli olan kısımlarımı, ama sonunda cevaplara sahip olmaktansa gördüklerini sorgulamasını tercih ederim.

"Ona bak," diye emrediyor arkamdaki yaratık, başımı çekiştirerek. "Eşine bak ve ona yaptığın tüm korkunç şeyleri anlat. Bilmeye hakkı var."

"Bana bak Creed," diye yalvarıyor Demi, yumuşak sesi duygusallıktan kırılıyor. "Lütfen. Anlamam gerek. Seni görmeyi hayal ettim."

Başımı eğmiş, siyah beyaz kareli zemine bakıyorum. Boğazımda bir yumru var. Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor, gözlerimi yakıyor ve tek ses gümüşün bedenimi öpmesinden çıkan tıslama.

"Gümüş zinciri çıkar ondan! Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin. Bunu neden yapıyor?" Demi zinciri çekiştiriyor ama sadece sıkıyor, hava akışımı daraltıyor.

Nefesim kesildi.

"Tanrım, özür dilerim. Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"O insan değil, Demi," diye açıklıyor arkamdaki yaratık. "Bu yüzden gümüş ona bunu yapıyor. Vampirlerin gümüşe alerjisi vardır. Ama o bundan daha fazlası. Sonsuz yıllarım boyunca onun gibi bir şeyin kokusunu hiç almadım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Demi ağlıyor, hâlâ zincirlerimi çıkarmaya çalışıyor. "Bir hata yaptınız. Lütfen bırak onu!"

"Böyle hissediyorsun çünkü o senin eşin. Onu tehlikede ve acı içinde görmek seni incitiyor."

"Anlamıyorum," diye hıçkırıyor. "Neler olduğunu anlamıyorum. Umurumda da değil. Lütfen, lütfen, zincirleri bırakın. Onu öldüreceksin!" Çılgılığı gözyaşlarıyla birlikte sertleşiyor, pençelerini ruhunuza geçiren, size insanlığınızı hatırlatan, ruhunuzu burkan türden.

Gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor, sonumun geldiğini fark ediyorum. Sonunda öleceğim ama bu eşimin sevgisi olmadan olacak. Bu tür bir acı en soğuk, en kalpsiz canavara bile asla sahip olamayacağı şeyin yasını tutturur.

Kapının üstündeki zil çalıyor. "Ne oluyor lan?" Caden.

"Lanet kapıyı kilitlemediniz mi?" diye hırlıyor beni kontrol eden yaratık adamlarına.

Adamlarından biri utanç verici bir homurdanmayla, "Ben öyle sanıyordum," diye cevap verir.

"Demi, ne oluyor? Ondan uzak dur!" Demi'ye doğru koşuyor, onu kolundan tutuyor ve benim gördüğüm tek şey kırmızı.

Başka hiçbir şeyin
önemi yok. Sadece
Demi.

Kimse ona dokunmayacak.

Pençelerimi çıkarmış, dişlerimi göstermiş ve normal bir insanın diz çöküp hayatı için yalvarmasına neden olacak vahşi bir hırıltıyla ileri atılıyorum.

"Vay be. Lanet olsun, çok güçlü." Bu canavarların kim olduğunu bilmiyorum ama beni kontrol eden benden çok daha güçlü. Kurtulamıyorum.

Ama ona cehennemini yaşatabilirim.

Kanatlarım serbest kalıp Demi'ye ulaşmak için uçmaya çalışıyorum ama zincirler beni zapt etmek için yüksek kemerlerin etrafını sarıyor. Dizlerimin üzerine çökmeye zorlanıyorum ve gümüş, deriye benzeyen derimi kemiriyor.

Demi feryat ediyor, beni, yüzümü, ne olduğumu ilk kez gördüğünde dehşeti onu geriye doğru yuvarlıyor.

Caden'ın kolları onun etrafında sıkılaşıyor, onu sabit tutuyor. Ben olmalıydım.

Onu tutan ben olmalıydım.

Kafese hapsolmuş bir canavar gibi kükrüyorum, gücümle camları sarsıyorum. Tüm gücümle savaşıyorum, zinciri çekiyorum, ona ulaşmak için boynumun daha derinlerine girmesine izin veriyorum.

İsterse başımı kessin, umurumda değil. Yeter ki önce ben ona ulaşayım. Son bir kez daha mutlu olmak için canımı veririm.

Ve kokusunu alıyorum.

Korkusunun çürümüş kokusu. Onunla beri ilk kez, sadece nezaket, merak ve biraz da şehvet kokusu alıyordum. Geceleri gizlice evine girdiğimde, onu becerip düğümlediğimde, onu kendim için yetiştirdiğimde, sonsuza dek benim olduğunu iddia ettiğimde, arzu ve aşk ondan çok güçlü dalgalar halinde aktı, nefes alamayana kadar kendimi onun içinde boğdum.

Ona ulaşma dürtüsü kayboluyor, öfke bedenimi terk ediyor. Yüzüm öfkeden hüzne dönüşüyor. Nefes alışım her nefes verişimde gürültülü, ona bağlı bir sertlik.

Tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bana ne istiyorsan yap," diyorum, gözlerimin içinde yüzen duyguları kimse görmesin diye başımı başka yöne çevirerek.

"Bırak beni, Caden. Ben iyiyim. Bırak beni!" Demi kendini onun elinden çekip alıyor, yanakları ıslak, gözlerinden şelale gibi yaşlar dökülüyor. "Neden? Neden bana gerçeği söylemedin?"

"Bana bak," diye fısıldıyorum, dostumla bakışlarımızı kilitliyoruz, mavi gözleri bana cenneti yeniden hatırlatıyor. "Aynada kendime bile bakamıyorum," diye tükürüyorum, kendimden ne kadar nefret ettiğimi kanıtlamaya çalışarak. "Ben bir canavarım. Gerçekten. İnsan yanımda neredeyse hiç yok ve var olduğunda da canavarlarım onu susturuyor."

"Canavarlar mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. "Birden fazla mı?" "Birden fazla," diye yineliyorum sözlerini.

Kan boynumdan ve kollarımdan aşağı damlamaya başlıyor ve parmak uçlarımda küçük bir havuz oluşturuyor. Sıcak, ipeksi ve sıvı ne kadar çok beslendiğimden dolayı onun kokusunu taşıyor.

"Nerelisin sen?"

Misilleme olarak zinciri çekiyorum. "Bana kim olduğunu söyleyene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Mırıldanıyor. "Ben Abaddon'um. Diğerleri Savaş, Kıtık, Fetih ve Ölüm. Dört Atlı. Birlikte Cehennem'in Hasatçılarıyız. Bizi paranormal kolluk kuvvetleri olarak düşün. Arkanda bir sürü ceset bıraktın Creed."

"Kendimi kontrol edemedim," diye açıkladım. "Bu işte yeniyim. Tek bildiğim, Demi'ye karşı yoluma çıkan, onu inciten, ona dokunan, ona saygısızlık eden herkesi öldürmek istediğimdi. Ben de öldürdüm," diye alay ediyorum. "Ve o değersiz adamlardan kurtulduğum için hiç üzgün değilim. Onun huzurunda olmayı hak etmiyorlardı."

"Bu işte yeni misin?" Abaddon zincirlerin kontrolünü adamlarından birine verir. "Kendini açıkla." Demi'yi göremeyeceğim şekilde önümde duruyor ve ona dair tek görüşümü engelliyor.

Derin bir nefes alıyorum ama zincirlerin derinliği yüzünden daha çok hırıltı gibi geliyor. "Birkaç ay önce kaçırıldım. İnsandım. Bir gece bardan eve ve bir enstitüye götürüldüm."

"Shallow Cove Enstitüsü yakınlarda," diye ekliyor Caden.

Yavaşça, bitkin bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Orada ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyorum ama benimle başardılar. Onların yüzünden bu haldeyim!" Zincirleri tekrar çekiştirerek bağıriyorum. "Ben bir ejderha, kurt adam, yılan, kraken ve vampirim. Kalıcı olarak bu fiziksel şekle dönüştüm. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Onlara sonuçlarını vermek için test edildim, istismar edildim, dövüldüm ve aç bırakıldım. Yaşadım." Başımı kaldırıyorum ve Abaddon'un gözlerinin içine bakıyorum. "Ben hayatta kaldım!" Bağıriyorum, kanatlarım tekrar gerilmeye çalışıyor.

"Sizden kaç tane var? Senin gibi başkaları da var mı?" diye soruyor aceleyle, bir dizini yere koyarak. O zaman bile adam iri yarı.

"Evet, ama kaç tane olduğunu bilmiyorum. Serbest kaldığımda tüm bilim adamlarını öldürdüm. Onları kurtarmak için kapana kısılan herkesi serbest bıraktım. Dosyamda, onu yok etmeden önce, bana farklı DNA türleri enjekte ettiklerini okudum. Bana işkence ettiklerinde, nasıl tepki vereceğimi bilmek istediler. Sonunda, her travma içimdeki hayvanın ortaya çıkmasına neden oldu."

Abaddon'un arkasından hıçkırık sesleri geliyor. Benim için ağlayanın Caden olmadığını biliyorum.

"Bu neden kendinizi kontrol edemediğinizi açıklıyor. Biz olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir bilginiz yok." Kenara çekilir ve Demi'yi işaret eder. "O senin için ?"

"Sevgilim. Eşim. Yaşama sebebim." Ona bir bakış atıyorum ve Demi hemen gözlerini kaçırıyor.

"Neden?"

"Bilmiyorum," diyorum hayal kırıklığıyla. "Bilseydim, gümüş bir zincir beni yavaş yavaş öldürürken bu lanet lokantada diz çökmezdim!"

"Çünkü o senin ruhunun diğer yarısı. Birbirinize bağlısınız. Ve anladığım kadarıyla çoktan çiftleştiniz, bu da bazı endişelere yol açıyor." Demi'yle geçirdiğim zamanın sona erdiğini bildiği için iç geçiriyor. "Ayrıca," diye çenesini kaşıyor. "Sevgililer, vampirlerin kader arkadaşları olarak adlandırdıkları şeydir. Dünyada birlikte olmanız gereken tek kişi. 'Sevgili' kelimesini düşünmenizin nedenlerinden biri de bu. Şiddetli sadakat ve sahiplenme tüm eşlerle birlikte gelir. Bunu bilmiyordunuz ve içgüdülerinizle hareket ettiniz çünkü kimse size aksini öğretmedi. Bu yaptığın şeyi doğru yapmaz."

"Neden Daniel?" Demi soruyor.

Caden, "Demi, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyerek fikrini söyler.

Hırladım. "Senin ne düşündüğünün bir önemi yok. Sen de bir yalancısın. Ne olduğunu anlayamıyor olabilirim ama sen de tam olarak insan değilsin. Bir şekilde sen de en az benim kadar kötüyken kendini beğenmişlik yapma." Sırıtiyorum, aldığım yaralardan dolayı boğazıma doğru ilerleyen kanı yere tükürüyorum.

"Ne?" Demi tıslayarak Caden'ı itiyor.

"Ben o değilim," diye beni işaret ediyor. "Senin için etrafta dolaşıp insanları öldüren bir psikopat değilim. Paranormaller insanlara ne olduğumuz hakkında gerçeği söylemezler. Bu bir numaralı kuraldır. Bu sadece beni değil, diğer tüm paranormalleri korumak için."

"Nesin sen?" Demi soruyor. "Çünkü ne olduğun umurumda değil. Ben gerçeği önemsiyorum."

Bu ifadenin benim için geçerli olup olmadığını merak ediyorum.

"Ben bir fırtına kitsuneyim. Suyu ve diğer sıvıları manipüle edebilirim. Bu yüzden son zamanlarda çok yağmur yağıyor. Yaratığım bu şekilde besleniyor. Hayatta kalmak için güce ihtiyacım var."

"Vay canına," diye Abaddon. "Bir kitsune mi? Bunlar nadir bulunur."

"Benim türüm iyi durumda. Sessiz kalıyoruz ve sayılarımız yeniden artıyor."

Demi ondan bir adım uzaklaşıyor, gözyaşları dökülürken yüzünde perişan bir ifade var, sonra bana dönüyor. "Neden bütün o insanları öldürdün?" diye soruyor, tekrar önümde dizlerinin üzerine oturarak.

Bir şekilde onun içinde bir şeyleri kırdığımı görebiliyorum, tamir edemeyeceğim bir şeyi.

"Keith'i sana ellerini sürdüğü ve onun için eğilmeni söylediği için öldürdüm."

"Daniel'ı öldürdüm çünkü sana dokundu. Sana saldırdı." "İyi ki kurtuldun," diye homurdanıyor Caden nefesinin altından. "Ondan nefret ederdim."

"Arkadaşlarını öldürdüm çünkü sana tecavüz edeceklerdi. Sana saldırdılar. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Ne!" Caden bağırarak Demi'nin yanına gitmek için bir adım öne çıkıyor ve ben kendimi durduramadan içimden bir hırıltı yükseliyor.

Demi sestem dolay keskin bir nefes alır.

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin? Ne oldu lan?"

"Şimdi olmaz, Caden." Onu durdurmak için elini kaldırıyor, sonra dikkatini tekrar bana veriyor. "Beni koruması gereken polis memuru mu?"

Umursamadan bir omzumu kaldırıyorum. "Onu öldürdüm ve cesedini en yakın nehre attım. Arabasında senin gazetedeki resmine bakarak mastürbasyon yapıyordu."

"Peki ya doktorum?"

Dudağım dişlerime doğru kıvrılıyor. "Seni benden alıyordu. Çocuklarımın olmaması için sana haplar verdi. Durdurulması gerekiyordu."

Daha tek kelime edemeden bir tokat sesi duyuldu. Yanağım yanıyor. Demi bana vurdu.

"Bu ne cüret," diye feryat ediyor. "Bu seçeneği elimden almaya nasıl cüret edersin. Bu senin vereceğin bir karar değildi. Peki nasıl? Nasıl senin bebeğine hamileyim?"

"Hamile misin? Nereden biliyorsun? Gerçekten mi?" O kadar mutluyum ki, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Ona doğru dizlerimin üzerinde yürümeye çalışıyorum ama zincirler beni tutuyor.

"Üzerimdeki hamilelik kokusunu alabiliyorlar" diye açıklıyor ama gözlerine yansıyan mutluluk değil.

Bu ihanet.

Ve korkusundan bile daha kötü kokuyor.

"Nasıl?" diye soruyor, ellerini karnının üzerinde kavuşturarak. "Nasıl hamileyim? Daha önce hiç seks yapmadım Creed."

Nefes alıyorum, nihayet hamileliğin kokusunu alabiliyorum. Son içtiğimde kanının tadının tatlı olmasına şaşmamalı.

"Bunu benden almaya hakkın yoktu. İlk seferim hatırlanmalı. Bir bulanıklık değil. Rüya gibi gelmemeli. Ne

ne yaptın?"

Sıkılmış çenesinin arasından bana söylediği sözlerin ne kadar keskin olduğunu görünce irkiliyorum.

"Evinize kameralar yerleştirdim, böylece rutininizi öğrenebilecektim. Sana göz kulak olmak istedim. Seni herkesten korumak istedim ama seni kendimden koruyamayacağımı biliyordum. Sana olan isteğim, ihtiyacım hayatımda hissettiğim her şeyden daha güçlüydü. Onu nasıl evcilleştireceğimi bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum." Canavarlarım yüzeye çıkmaya başladığında son cümle bir hırıltı olarak çıkıyor. "Şu anda bile üzerindeki hamilelik kokusunu alırken kendimi zor tutuyorum. Bu gümüş olmasaydı tutamazdım." Boynumu yana doğru çekiyorum, gümüş kendini daha derine gömüyor.

Vampirim ve kurt adamım mutlu değil.

"Çay içtiğini gördüm," diye başladım. "Her gece. Ben de içine Ambien kattım çünkü sana sahip olabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Benim gibi birini asla sevmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden evine girdim, seninle yatağa girdim ve seni becerdim, seni eşim olarak kabul ettim. Sen de sikimin üzerine boşalırdın. Bayılırdın. Benim için çok ıslanırdın. Adımı inliyordun. Biliyordun," diyorum kıkırdamadan önce dilimi şaklatarak. "Bilinçaltında neler olduğunu biliyordun. Bunu inkâr edemezsin. Gördüğünü sandığın tüm o rüyalar? Onlar gerçektir. Bir kere bile bana durmamı söylemedin. Sanırım hoşuna gitti. Bu şekilde alınmak. Sanırım bunu fark ettiğinden daha çok kabulleniyorsun ve seni korkutan da bu." Her nasılsa, eğildiğimde yüzüne birkaç santim uzakta duruyorum. Zincirlere bastırdıkça tenim tıslıyor. "Peki ya seni doğurmamı engelleyen o hapları bulduğumda?" Başımı omuzlarımdan üzerinde döndürüyorum. "Aklımı kaçırdım ve bir daha benim için sorun olmayacağından emin olmak için doktorunun peşine düştüm."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ama bana yalan söylemesine izin vermeyeceğim. Onun da şehvet kokusunu alıyorum. Kafası karışık.

Çatal dilimi melek yüzündeki gözyaşı damlasını yalayacak kadar yakınım. Tuzluluğun tadı neredeyse kanı kadar güzel ve tadına varmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Benden nefret ederken bile tadın çok lezzetli."

"Seni hasta pislik," diye bağıyor Caden, kolunu geriye doğru kaldırıp yüzüme yumruk atıyor. "Cehennem Hasatçıları sana ne ceza verirse hak ediyorsun. Umarım cehennemde çürürsün, orospu çocuğu."

"Ne yapacağımız Demi'ye bağlı," diye açıklıyor Abaddon. "Eğer çiftleşmemiş olsalardı, böyle bir şey söz konusu olmazdı."

"Zinciri bırak lütfen," diyor Demi, sesi o kadar kısık ki zor duyuyorum

o.

"Ne? Demi, hayır. Sana yaptığı her şeyi duydun mu? Yapma. Komşun Keith'i unut."

Gözlerimi deviriyorum, burnumdan duman üflüyorum. "O bunu hak etti. Bunun için üzgün değilim."

"Bırak şu lanet zinciri! Ona zarar vermeyi kes! Lanet olsun, dur artık!" O kadar büyük bir güçle bağırıyor ki, kolu karnının üzerine düşüyor ve sözleri hıçkırıklara dönüşüyor. "Sadece dur amına koyayım. O hâlâ benim eşim. O benim ruhumun diğer yarısı. Ne yapmış olursa olsun onu böyle görmek içimi parçalıyor mu sanıyorsun? Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Demi devam ediyor, duyguları onu boğarken zar zor nefes alabiliyor. Eliyle göğsüne vuruyor. "Bunların benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Demi'nin gözleri bana doğru kısılıyor ve şeytani yarıklara dönüşüyor. "Gitmene izin verirlerse sorun çıkarmayacağına söz veriyor musun? Olduğun yerde kalacaksın. Bana da yaklaşmayacaksın."

Beni yanında istemediğini duymak beni öldürüyor ama eşim ne isterse o. Bu ondan uzak durmam anlamına gelse bile.

"Yemin ederim. Hayatım üzerine."

"Ona güvenemezsin, Demi. Sana tecavüz etti. Sana ilaç verdi."

Tecavüz kelimesini duyunca hırlıyorum. O kadar şiddetli olduğunu düşünmüyorum. Hoşuna gitti. İnledi ve boşaldı. Adımı fısıldadı.

"bir şey olduğunu bilmiyorsun. Anlamıyorsunuz. Bir kısmını hatırlıyorum.

Bulanıklıkları ve içimde nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Yeterince kafa karıştırıcı. Kulağıma fısıldamana ihtiyacım yok!" diye bağırıyor en yakın arkadaşına. "Bu benim çözmem gereken bir şey. Senin değil." Abaddon adamlarına başıyla işaret ederek, "Bırakın gitsin," diye emretti. "Kadere güvenelim."

Zincirler bir anda yok oluyor ve çok ihtiyacım olan bir yudum havayı içime çekebiliyorum. Derim kendini dikeyliyor, yara neredeyse anında kapanıyor, ama yine de kendimi güçsüz hissediyorum, sanki bir torba taşla ezilmiş gibiyim.

Omuzlarımın ağır yükselişi ve düşüşü, ağır nefes alışlarımla senkronize. Söz verdiğim gibi hareket etmiyorum. Olduğum yerde kalıyorum ama bu çaba beni titretiyor, tüm yaratıklarımı kontrol altında tutuyorum.

Tek yapmak istediğim onu alıp götürmek, gökyüzünde uçmak ve ona tekrar sahip olmak. Şu anda tek kokladığım onun hamileliği ve bu şartlar altında bile sikim onun için kalkıyor.

"Gerçekten mi? Hâlâ mı?" Abaddon sırtıyor.

"değil. verdiğim tepki bu." Demi'nin bana ne yaptığını görebilmesi için sikimi sıkıyorum. "Başka hiç kimse bana böyle hissettirmiyor. Kimse yaklaşamadı bile."

Önüme oturdu, ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Unutma, bana dokunma." Gök mavisi gözleri bu yüzden daha parlak, neredeyse parlıyor.

"Aşkın ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana. "Hissedebiliyor musun yoksa bu sahiplenme bu kadar basit mi?"

Uzanmamak için pençelerimi kalçalarımın geçiriyorum. "Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum."

"Hissettiğin şeyin aşk olduğunu nereden biliyorsun Creed?" Parmak uçları yüzüme uzanıyor, kıllı çenemde geziniyor, sonra sivri kulaklarıma kadar gidip uçlarındaki tüyleri okşuyor. Yüzümü inceliyor. "Aşık olabileceğin gerçeğini biliyor musun? Burada mı?" Eli kalbimin üzerine bastırıyor. "İçimde."

Bu soru beni patlattı. Kızgınlım, evet, ama incindim. Kalp kırıklığı böyle bir şey işte.

Benim sadece bir canavar olduğumu düşünüyor.

Ağlıyorum. Gözyaşlarım beni parçalıyor ve elini atan kalbime daha sert bastırarak bağırıyorum. "Seni tüm içimle seviyorum. Her şeyimle! Bunun ne kadar olduğunu biliyor musun? Beş canavar ve bir insan. Aşkın beni ele geçirdi. Sahip olunan tek kişi benim." Nefesimi bıraktım, "Tüm iç organlarımla," diye homurdandım onu bırakmadan önce. "Hepsiyle," ifadesinde yenik bir suskunluk vardı.

"Zamana ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin? Sana kızgınlım." Bir başka çılgılığı bastırmak için elini ağzına götürüyor. "Kızgınlım ama kızgın olmak istemiyorum. Yaptığın ve doğru olmayan o kadar çok şey var ki. Ama yine de seni bir kenara atamam. Cehennem Hasatçıları'nın seni alıp götürmesine izin veremem. Hâlâ benim eşimsin ve çocuğuna hamileyim ama zamana ihtiyacım var. Bana biraz normallik vermene ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim," diyorum tereddüt etmeden, kalbimde bir umut kıvrıntısı kıpırdanıyor.

"Ona canavarları hakkında bilmesi gereken her şeyi öğreteceğiz," diye açıklıyor Abaddon, elini omzuma koyarak. "Buna ihtiyacı olacak. Özellikle de onun gibi başkaları da varsa. Eşleriyle bir gelecek istiyorlarsa onları bulmalı, öğretmeli ve kurtarmalıyız."

"Ne kadar sürecek?" Demi parmağını önce burnumda, sonra yanağımda gezdirerek soruyor.

Onun basit dokunuşuna doğru eğiliyorum; bir damla daha parmağına çarpana kadar sol gözümde yavaşça kaçıyor.

Gitmek istemiyorum.

"Birkaç hafta, belki."

"O zaman birkaç hafta sonra görüşürüz Creed."

Yanağımdan öpüyor. Tenimi okşayan dudaklarının yumuşaklığı gözlerimi kapamama neden oluyor, bu anı hatırlayıp mutluluğa dair sahip olduğum birkaç anıya eklemek için elimden geleni yapıyorum.

Ve sonra gitti.

Zil çalıyor ve gözlerimi açtığımda kapının kapandığını görüyorum.

Onun peşinden koşmaya çalışıyorum ama Abaddon beni yakalıyor ve çılgınlıkların yankıları beni götürdüğü karanlığa doğru takip ediyor.

CHAPTER SEVENTEEN

CREED

Demi'den uzak kalmak işkence gibi. İki gün oldu ve tek yapmak istediğim ona geri dönmek, uyumasını izlemek, tenine dokunmak, onu işaretlemek, ısırarak ve onu tüketmek. Böyle olmaması gerekiyordu. Yakalanmamam ve onu arzularken bırakılmamam gerekiyordu.

"Böyle olmaması gerekiyordu!" Kükrüyorum, bana kontrolü öğretmeye çalışırken tüm vücudumu Famine'e çarpıyorum.

Kontrolü siktir et.

Famine havada uçarak birkaç metre öteye ayaklarının üzerine çömelmiş bir şekilde iner.

Gerçek formunu gösteriyor.

Kanatlı bir iblis canavar. Onu nasıl açıklayacağımı bildiğim tek yol bu. Yüzünün üçte biri, sanki bir parçası insan olmaya çalışmış gibi birbirine dikilmiş.

Dişlerini göstererek bana hırlıyor. "Hiç kontrolün yok. Buna ihtiyacın var. Demi'ye karşı kendini kontrol edebilmelisin. Ona yaptığın şey doğru değil. Ona ilaç verdin. Ona tecavüz ettin. Onu hamile kalmaya zorladın. Bu doğru değil."

"Ona tecavüz etmedim. Beni orada hissetti. Orada olduğumu biliyordu. Onu götürenin ben olduğumu biliyordu." Famine'e karşı sabrım tükenirken kanatlarım bedenimden ayrılıyor. "Anlamıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum. Kendini kontrol edemiyorsun." Açlığın kanatları devasa, daha büyük ve benimkilerden daha geniş.

"Yeter, Kıtlık," diye bağıyor Abaddon, sesi Araf'ın boşluğunda yankılanıyor. "Onu bilerek kışkırtıyorsun. Beş canavarı var

Güreş. Hepsi baskın. Hepsi alfa. Onun öz kontrolünü seninkiyle ölçemezsin. Bu adil değil. O çoğunlukla ilkel içgüdülere sahip. Biz sadece bunları anlamasına yardımcı olmak için buradayız, onu küçümsemek için değil. Yeterince açık olabildim mi?"

Famine doğruldu ve kanatlarını geriye doğru itti. "Ben sadece onu test ediyordum. Kontrolü daha iyi hale geldi. Dün beni canlı canlı yakmaya çalıştı. Bu sefer ateş ondan kaçmadı. Biraz duman, ama hey, bir ejderhadan başka ne beklenir ki?" Famine omuz silkiyor ve bana göz kırpmıyor.

Gamsız tavrından hoşlanmadığım için hırlıyorum. "Pislik herif."

"İblis." Beni düzeltmek için kollarını bir kez daha omuz silkerek kaldırıyor. "Nasıl daha azını bekleyebilirsin ki?"

"Tamam." Abaddon burnunun kenarını sıkarak iç geçirir. "Bu kadar yeter. Her bir canavarını öğrenmesi gerekiyor. Eğer içinde ne olduğunu anlamazsa onu kontrol etmek için eğitmenin hiçbir anlamı olmaz. Bugün kurtadaminizle başlayacağız. Daha fazla şekil değiştirebilir misin yoksa bu senin formun mu?" diye soruyor.

Etrafıma bakıyorum, sahip olduğum manzaradan nefret ediyorum. Her şey ölü ve gri, etrafımızda rastgele yaratıklar uçuşuyor ve ben bundan yoruluyorum. Demi'yi istiyorum. Onun güzel yüzüne bakmak istiyorum, arafta sıkışıp kalmak değil.

Sessiz kalıyorum. Ona cevap vermek istemiyorum.

"İşlediğin suçlar yüzünden Arafta kilitli kalmak yerine tekrar evine, Demi'ye dönmek istiyorsan, programa ayak uydurmaya başlamanı öneririm!" diye bağılıyor, sesi şeytani doğasını ortaya koyuyor.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor, yerdeki damarlar çatlıyor ve tam ayaklarımın dibine yıldırım düşüyor.

Demi'yi düşünüyorum, parmaklarımın onun vücudunu kavramayı nasıl özlediğini. Eğer işbirliği yapmazsam bir daha asla buna sahip olamayacağım.

"Bazen büyüyorum ama tam bir canavara dönüşmüyorum. Çoğunlukla böyleyim." Elimi aşağı yukarı sallıyorum. "Tatmin oldum," diye parıldıyorum, artık bununla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ejderhalar ve Kurtadamlar tek başlarına baskındırlar ama birlikte? Onları içinde savaşırken hissediyor olmalısın."

Başımı salladım. "Hayır. Öyle değil." Yumruklarım sinirle sıkılıyor. "Ben alfayım. Canavarlar benim. Ben sadece... sürekli ilkel dürtüler hissediyorum."

Başını sallıyor, bir ağaca yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Kurtadamlar çiftleşme söz konusu olduğunda vahşidirler. Çok vahşi. Dikkatli olmazlarsa eşlerini öldürebilirler. Dolunayda eşlerini avlarlar ve onları düğümlerler."

"-Düğümleme hakkında her şeyi biliyorum." Hınzır bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyorum. "Demi'yi düğümledim."

"Belli ki hamile."

Bu düşünceyle sikim kalınlaştıkça zevkle homurdanıyorum. "Öyle. O benim."

"Ya onun benim olduğunu söylersem?" Abaddon bunu önermeye cüret eder.

Önünde durana kadar bulanıklaşıyorum, onu durduğu yerde yakmak için ateşimi serbest bırakıyorum.

Eli boğazımı öyle sıkı sarıyor ki, fışkıran vahşi alevleri kesiyor. Beni için için yanan kömürlerden tekrar normal dikişli etine dönüyor.

"Ben bir cehennem zebanisiyim. Ateşinin bana zarar verebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Sen bana zarar veremezsin ama ben sana verebilirim. İçindeki canavarları seni öldüreceğim." Beni itti. "Dışarıda her zaman senden daha güçlü biri vardır Creed. Bunu aklında tutsan iyi edersin."

Boğazımı ovuyorum. Evet ya da hayır demiyorum ama bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamaya başlıyorum.

"İçgüdüleriniz şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Kader arkadaşları birbirleri için öldürür, bu normaldir. Sahiplenici nitelikler normaldir ama içinde çok fazla canavar olduğu için bunlar katlanarak artıyor."

"Kurt adamım hakkında başka ne bilmem gerekiyor?"

"Kalp sökmeyi seviyorsunuz," diye bilgi veriyor War. "Kurtadamlar sadece kendilerini etkileyen bir hastalıkları varsa bunu yaparlar. Önlerine çıkan herkesi öldürürler ve genellikle eşlerine ulaştıklarında artık çok geçtir. Onu da öldürürler, sonra da kendi kalplerini söküp çıkarırlar."

"Bunu Demi'ye asla yapmam."

"Biliyoruz ama sanırım sende War'ın bahsettiği hastalıktan biraz var. Akıl almaz çılgınlık sadece kurtadamları etkiler. Her türlü muhakeme ve mantığı gölgeliyor ki bu da sürekli bu kadar gergin olmanızın nedenlerinden biri."

"Ne güzel bir kelime. Lanet olası bir deli diyecektim ama domates, tomahto," diyor Famine ve bir sopanın üzerine inmesi için kolunu uzatıyor. "Sevimli değil mi?" Yarasayı çenesinin altından okşuyor.

Abaddon parmağını kaldırır ve bir şey dinliyormuş gibi başını çevirir. "Geri geleceğim. Sen-" Beni işaret ediyor ve parmaklarını şıklatıyor.

Bir güç alanı beni içine hapsediyor. Omuzlarımı her taraftan ona çarpıyorum ama hareket etmiyor. Ateş solumaya çalışıyorum ama alevler geri tepiyor. Duman

billows, boşluğu dolduruyor ve öfkem etrafımı sararak omuzlarımın hızlı vuruşlarla yükselip alçalmasına neden oluyor.

"-Sen olduğun yerde kal."

Tıslıyorum, dilim kayıyor ve uyarmak için dışarı fırlıyor.

"İlginç. Sanırım çoğunluğunuz ejderha ve kurt adam DNA'sı tarafından yönetiliyor. Diliniz dışında başka bir yılan yönünüz yok. Ve hepimiz krakenin nerede kontrolü ele aldığını biliyoruz." Abaddon rahatsızlıkla öksürüyor.

Pençelerimi görünmez bariyere geçiriyorum. "Çıkar beni buradan, Abaddon. Çıkar beni!"

"Bunu yapamam. Özel bir konuğum gelecek ve sen de burada kalmalısın. Geri döneceğim." Parmaklarını tekrar şıklattı ve gitti, beni Savaş, Kıtık ve Fetih'le birlikte lanet olası hiçbir yerin ortasında mahsur bıraktı.

Öfke kaynıyor. Ejderham hapsedilmekten gerçekten nefret ediyor. Kanatlarım bu alana yayılamayacak kadar büyük.

"Hey, dostum. Sakin ol. Kendine zarar vereceksin. Bir şeyin yok. Güvendesiniz."

"Güvende olmak umurumda mı sanıyorsun?" Bağırıyorum, ateş tüm bedenimi sarıyor. "Çıkarın lan beni!" Kükrüyorum, içimde dönen her canavarın kontrolünü tamamen kaybediyorum. Derimden siyah mürekkep sızmaya başlıyor, bu daha önce hiç yaşamadığım yeni bir gelişme.

Vücudumu tekrar bariyere çarpıyorum. Ve tekrar.

"Tehlikede değilsiniz. Mürekkep dökmen için bir neden yok." Kıtık Savaş'a kıkırdar.

"Büyü . kaybediyor."

"Tehlikede olduğu için mürekkep dökmüyor. Mürekkep yapıyor çünkü kızgın. Yarın gerçekten kraken dersi olmalı. Onlar dev, sessiz ama öfkeli yaratıklardır. Özellikle de iş korumaya gelince."

Tüm alanı alevler sarıyor, ısı etimin her santimini yalıyor ve kıyafetlerimi yakıp kül ediyor. Gözlerim kapanıyor ve sıcaklığın içinde kayboluyorum. Kontrol etmeyi düşünüyorum, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum ama denedikçe daha da öfkeleniyorum. Daha çok öldürmek istiyorum. Bir şeyleri daha çok parçalamak istiyorum.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diyor Famine birdenbire.

"Creed."

Ölüyor olmalıyım çünkü Demi'yi duyuyorum. Belki yeterince yanarsam, öleceğim. O zaman herkesin sorunu olmayı bırakırım. Onun sorunu, uğrak yeri, korkusu olmayı bırakırım ve o da huzur içinde, olduğum bu şeyden uzakta yaşayabilir.

"Creed!" diye bağırarak bariyere vuruyor.

Gözlerimi açıyorum ve onun gözyaşı lekeli yüzünü görüyorum. Alevler azalıyor ve mürekkep derimin içine işliyor.

"Kontrolünü kaybediyordun çünkü eşini yakınında hissediyordun," diye açıklıyor Abaddon. "Nükleerleşmek üzereydin. Alevlerin maviye döndü ve açıkçası seni hiç bu kadar sakın görmemiştim. Bu... hoş değildi. Neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok ama eşin beni çağırdı. Seni görmek istemiş."

"Çıkarın beni," diyorum, dostuma dokunmak istiyorum.

"Hayır. Bu onun için de senin için de güvenli değil. Eşine istediğin zaman sahip olamayacağını bilmen gerekiyor."

"O benim eşim!" Bu sefer sesimi kontrol eden, bariyeri sallayan ve beni hapseden benim yaratığım. "Ne zaman istersem ona sahip olabilirim."

"Hayır, yapamazsın. O kendi başına bir insan. O senin malın değil," diyor Abaddon. "Bunu öğrenmen gerek. O da bir birey. Yaralanabilir. Ölebilir. Eğer dikkatli olmazsan, bunları yapabilirsin. Eşinin ölümünden sorumlu olmak ister misin?"

Gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum, gözlerimi onun yanaklarından süzülen yaşlardan ayıramıyorum.

Benden korkmasını
istemiyorum. Sadece beni
istemesini istiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona bir adım daha yaklaşarak soruyorum, o kadar yaklaşmışız ki bariyer olmasa öpüşebilirmişiz. "Gitmen gerek, Demi. İyi bir günümde bile en kötü halimi zapt edemiyorum. Sen buradayken, hiç zapt edemiyorum."

"Yanılıyorsun. Az önce seni gördüm. Yanıyordun ve şimdi .
Bu da bir şeydir."

"Onu hâlâ içimde hissediyorum. Her zaman hissediyorum," diye açıklıyorum bakışlarımı Abaddon'a kaydırarak. "Neden onun yanındayken kendimi kontrol edemiyorum? Ama burada, sakın kalmak için ihtiyacım olan şey o mu? Bu hiç mantıklı değil." Yumruğumu bariyere vuruyorum, özgür olmak istiyorum, Demi'ye ihtiyacım var. O çok yakınımda. Ben ona dokunamazken onun bu kadar yakın olması adil değil.

"Çünkü onun yanındayken kontrolün farklı bir tanımı oluyor. Onunlayken dürtülerini kontrol edemiyorsun. Ondan uzaktayken, yetenekleriniz tahmin edilemez görünüyor, ama o yanınızdayken, onları sabitlemenize yardımcı oluyor. O senin bomban ama seni etkisiz hale de getirebiliyor. Bu diğer paranormallerden farklı değil. Sen sadece...." Ne söyleyeceğini düşünüyor. "Daha fazla dürtün var ve bunlar daha güçlü, karşı koyması daha zor ve dürüst olacağım, karşı koyabilir misin bilmiyorum. Bence bu dürtüler artık DNA'nda var. Onları kapatıp açmak o kadar kolay değil."

Omuzlarım çöküyor, çaresizim, umutsuzum, sonsuza kadar böyle kalacağım. Kaşlarım çatılıyor ve başımı eğiyorum, Demi'ye bakamıyorum. "Gitmelisin. Zamana ihtiyacım var diyen sendin." Arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum. "O zaman acele etme."

"Buraya geldim, burası her neresiyse-"

"Araf," diye cevaplıyor Kıtık. "Sen tüm yaramaz yaratıkların kötülük yaptıklarında gittikleri yerdesin."

War, Famine'in bir tokat atar. "Kapa çeneni."

"Creed, Creed, bana bak. Lütfen. Seni görmeme izin vermesi için Abaddon'a yalvarıyorum. İki gün oldu ve ben... kalbim iki parçaya ayrılmış gibi hissediyorum. Seni görmem gerekiyordu. Lütfen, konuşalım."

"Bu toplantıdan sonra Creed'e daha fazla izin vermeyeceğim. Bu, söylemek istediklerinizi söylemeniz için bir fırsat. İkinizi yalnız bırakacağız."

"Lütfen onu... onu hapsettiğiniz şeyden çıkarabilir misiniz?" Demi soruyor.

"Hayır. Eğer onu serbest bırakırsam, kıyafetlerini yırtar ve seni Araf'ın ortasında becerir."

Bu düşünceyle zevkle homurdanıyorum.

Evet, bunu kesinlikle yapardım. Abaddon beni iyi tanır.

Kanatlarım sırtımda birleşiyor ve Demi muhtemelen iğrenerek kanatlarımın bedenimle bütünleşmesini izliyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor.

Arkamı dönüyorum ve kurtadamımdan acınası bir sızlanma yükseliyor. Sanırım... Daha yakın olamadığımız için üzgünüm. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Demi de aynısını yapıyor, bacakları bariyere değene kadar yaklaşıyor.

"Kanatlarınız çok ilginç. Dövme şeklinde de çok güzeller." "Demi, beni eşin olarak görmekten heyecan duymadığını biliyorum. İhtiyacın yok yalan söylemek."

"Yalan söylemiyorum. Creed, lütfen bana bak. Lütfen," diye yalvarıyor.

Başımı kaldırıp onunkilerle göz göze geldim. Hâlâ ağlıyor ve buna sebep olduğum için nefret ediyorum ama buna sebep olduğum için de seviyorum. Benim için ağladığı sürece, bizim için bir şeyler hissediyor demektir. İyi ya da kötü.

"Kafam karıştı. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Sana karşı çok şey hissediyorum ve nedenini anlamıyorum. Yani... anlıyorum. Anlıyorum. Paranormal kitaplarımı okudum. Eş bağının ne olduğunu biliyorum ama böyle hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anda nerede olduğumu bilmiyorum. Araf kulağa korkunç bir yer gibi geliyor ve burada olmaktan biraz korkuyorum."

Onu kollarımla sarmaya çalışıyorum ama lanet olası bariyer yoluma çıkıyor ve keşke böyle bir yük olmasaydım diye kükrüyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Demi, seni rahatsız eden herkesi ve her şeyi öldüreceğim. Hiçbir tehdidin olmayacak çünkü onları ortadan kaldıracam."

"Bunu demek , değil mi? Benim için öldürmeyi gerçekten umursamıyorsun." "Her zaman senin için öldüreceğim."

"Bu beni korkutmalı, ama-" Dudaklarını yalıyor. "Öyle değil. Kendimi rahatlamış hissediyorum. Tıpkı Daniel'in öldüğünü gördüğümde hissettiğim gibi. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Benim olduğun yazıyor."

Yanaklarını silmesini, sonra yutkunarak etrafına bakmasını izliyorum. Korku dalga dalga yayılıyor. Kokusunu alabiliyorum.

"Sana hiçbir şey olmayacak."

"Şu anda bir şey olursa beni kurtaramazsın. Sen içeridesin. Burası korkutucu ve karanlık."

"Seni kurtarmak için beni engelleyen her şeyden kendimi kurtaracağım. Abaddon'un gücü bile beni senden uzak tutamaz. Korkman gereken tek kişi benim. Şu anda içinde kaybolduğun karanlık benim."

"Bu beni korkutmuyor," diye yanıtlıyor. "Korkutmalı ama korkutmuyor. Şimdi burada olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum."

Ne söyleyeceğimizi bilemeden sessizliğe gömülüyoruz.

"Buraya geldin, neden?" Ona sordum. "Bebek iyi mi? Sen iyi misin?" Bir şeylerin ters gittiğini düşünerek panikle koşuyorum.

Elini karnının üzerine koyar. "Biz iyiyiz. Sanırım sizi görmek istememin nedenlerinden biri buydu. Biz... biz seni özledik. Hem de çok. Sensiz kendimi boşlukta hissediyorum. Seni lokantada görmeyi özledim. Kabinimizde. Sadece düşünceli ve huysuz olmanı. Seni tanımaya ihtiyacım var Creed. Varlığını, yakınlığını özleyorum ama sen kimsin? Şu anda bir parçası olduğum bu dünya nedir?"

"Kim olduğumu bilmiyorum. Bilmek istediğin her neyse, eminim ben de biliyordumdur. Kişisel hiçbir şey hatırlayamıyorum. Bana işkence ettiklerinde hafızam mahvoldu."

"Başına gelenler için çok üzgünüm." Elini bariyere bastırıp düzleştiriyor.

Benimkini kaldırıyorum, avuçlarımızı birbirine hizalıyorum, dokunabilmeyi diliyorum, ama onun sıcaklığını, ruhunun iyiliğini hissediyorum ve bu beni rahatlatıyor. "Beni sana getirdi. Üzgün değilim. Bana her şeyi sorabilirsin ve cevaplamak için elimden geleni yaparım."

"En sevdiğin renk ne?"

Sırıttıyorum. "Gözlerin."

Onları yuvarlıyor. "Ama gerçekten."

Gülümsemem soluyor. "Gerçekten. Benim ejderham gökyüzünü sever ve senin gözlerin bulutsuz bir günün rengine."

"En sevdiğin yemek nedir?"

"Ne kadar klişe bir soru, değil mi?" Kıkırdıyorum.

"Lokantadayken yemek yediğini hiç görmedim."

"Çünkü en sevdiğim yemek sensin. Seni yiyorum, Demi. Doyana kadar seni içerim."

Yanakları kızarır ve ağzı şokla açılır. "Oh."

"Beğenilerim, isteklerim, benimle ilgili her şey sana bağlı. Hakkımda bilmek istediğin ne varsa zamanla birlikte öğreneceğiz çünkü ben de öğreniyorum ama şu anda evrenimin merkezinde sen varsın."

Sırıttıyor, dudağını ısırırken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Beni daha fazla tanımak istemiyor musun? Sonsuza kadar kime bağlı olduğunu öğrenmek?"

"Bunu bilmek için sonsuzluğa sahip olmalıyım, ama seni tanıyorum. Nazik, düşünceli ve kahvene çok fazla krema ve şeker koyan biri olduğunu biliyorum. Geceleri çayı seviyorsun ama gündüzleri çaydan nefret ediyorsun. Sıcak ve rahat olmayı seviyorsun. Battaniyeleri kapüşonlulara tercih ediyorsun. Akıllı ve başarılısınız. Bağımsızsın. Başarılı bir lokantanın sahibisin. Çok güzelsin. Benim için fazla bir şey olmayabilir ama ben seninim, Demi."

"Bunu nasıl söylersin?" Sanki elimi tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını bariyere doğru kıvrıyor. "Sende çok şey var ve farklı yönlerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. yönünü. Kendini kabullenmeyi öğreneceksin Creed. Öğreneceğini biliyorum."

"Gitme vaktin geldi Demi," diye geri dönüyor Abaddon. "Burada ne kadar uzun süre kalırsanız, dengeyi o kadar bozarsınız. İnsanlara izin yok

burada."

"Ama- ben-"

O mavi gözleriyle bana bakıyor, gözleri daha fazla yaşla doluyor.

"İhtiyacın olan şey ben olacağım," demek için acele ediyorum. "Sana yemin ederim. Sana yemin ediyorum. Tüm içtenliğimle, Demi."

"Bence zaten öylesin," diyor. "Öp beni, Creed."

"Yapamam." Bariyeri tekrar yıkmaya çalışıyorum. "Yapamıyorum!" Kontrolüm kırılmaya başlıyor ve duman ve alevler etrafımdaki alanı doldurmaya başlıyor.

"Sorularımız ne olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşeceğiz. Bu yeni dünyayı seninle birlikte öğreneceğim için gerginim ama heyecanlıyım. Paranormal kitaplar benim favorimdi ve şimdi bunu yaşayabilirim."

Famine, "Bu onun neden bu kadar kabullenici olduğunu açıklıyor," diyor.

"Kapa çeneni. Tanrım. Her anı mahvediyorsun," diye burnunu çekiyor Ölüm. "İyi bir aşk hikâyesine bayılırım."

"Tırpanın nerede? Duygusal davranıyorsun. Ruhları katlederken de ağlıyor musun?"

"Bu farklı."

Demi bizi ayıran duvarı öptüğünde saçma tartışmalarını duymazdan geliyorum.

Ben de aynısını yapıyorum, ne kadar aptalca görünse de umurumda değil.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum dudaklarımız ayrıldığında. "Ve bunu sana her zaman hatırlatacağım."

Abaddon parmaklarını şıklatmadan önce "Dört gözle bekleyeceğim," diyor.

Ve bir anda yok olur.

Bariyer kalktı ve ben dizlerimin üzerinde kaldım, beni gerçekten daha iyi yapan tek parçamı özledim.

"İşe koyulma vakti geldi," diye haykırıyor Abaddon. "Ejderha ateşin ele geçirildiğinde ne olacak Creed?"

"Bilmiyorum."

"Vampir gözyaşlarını döktüğünde ne olur?"

"Bilmiyorum!" Tam bir gözyaşı serbest kalırken kükrüyorum.

Abaddon bana farklı renklerde nasıl parladığını göstererek onu kaydırıyor. "Kendini koruyabilmen için sana bunu öğreteceğiz çünkü dünyamızda iyi insanlar da var kötüler de ama bu gözyaşı için her şeyi yapabilecek yaratıklar da var, anlıyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü iyileştiriyor, hayat kurtarıyor, ihtiyacı olan kişiye daha uzun bir yaşam veriyor. Dünyayı değiştirebilir ama dünya buna hazır değil. Gözyaşlarınızı ve alevlerinizi koruyun."

Ve Demi. Her
zaman. Demi.

CHAPTER EIGHTEEN

DEMI

Bir hafta sonra yataktan kalkmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Creed olmadan depresyondayım. Yirmi dört saat boyunca tek düşündüğüm o. Abaddon beni geri getirdiğinde hayat daha da zorlaştı. Dostumun öğrenmek, daha iyi olmak ve kendini anlamaya çalışmak istediğine dair küçük bir anlık görüntü, görmem gereken tek şeydi.

Acımasız ve yoğun, ama acımasızlığı tamamen benim için.

Onu hâlâ istediğim için kafadan hasta olmalıyım ama onsuz bir hayat düşünemiyorum. İster meseleleri kendi eline aldığı için isterse doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığı için olsun, kalbimde ve ruhumda biliyorum ki, yine de onunla birlikte olmayı seçerdim. Yaptığı tüm o korkunç şeyler olsun ya da olmasın.

Lokantaya girdiğinde bunu hissettim. Onun varlığının hayatımın sonsuza dek yeni bir anlam kazanacağı anlamına geldiğini biliyordum.

Artık ondan yeterince uzak kaldım. Onu özlüyorum. Ona ihtiyacım var. Arafta onu görmeye gittiğimden beri yeniden başlamak istediğimi biliyordum. Zamana ihtiyacım olduğunu söylediğim için pişmanım.

Sanırım

Olabilir

Zaman istemek zorunda kaldım. Çok fazla şey oluyordu. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Ama o zaman neden kameralar için evimi süpürmedim? Neden çayı atmadım? O zamandan beri içmedim, ama o evdeyken içmek istiyorum. Daha önce yaptığı gibi beni becermesini istiyorum.

Sunduğu her şeyi ve daha fazlasını istiyorum. Ondan acımasız, akli başında olmayan, saf, lekesiz bir şehvet istiyorum. Hiç beklemediğim bir anda beni almasını istiyorum.

Bana sarılmasını
istiyorum. "Demi?"

Yatağımın kenarına otururken Caden'ın sesi düşüncelerime nüfuz ediyor.

"Demi, kalkmalısın."

"Beni rahat bırak, Caden." Yanıma dönüyorum, ondan uzaklaşıyorum ve yastığı başımın altına sıkıştırıyorum.

Boştaki elimle karnımı avuçlayıp yüzümü yastığa bastırıyorum, o sırada bir başka duygu dalgası beni vuruyor. Creed bunun için burada olmalıydı. Şimdiden dört aylık hamile gibi görünüyorum. Hızlı büyüyorum, bir insan hamileliği için çok hızlı. Ne zaman doğuracağımı bilmiyorum. Abaddon dün beni ziyarete geldi ve bana yardım edemeyeceğini söyledi.

Creed çok farklı yaratıklardan oluştuğu için ne zaman doğuracağımı ya da bebeğin Creed gibi tek bir yaratık mı yoksa birçok yaratık mı olacağını söylemek zor.

Ultrasonda da bebeği göremiyorum. Abaddon beni daha iyi hissettireceğini umarak bir makine getirdi, ama sadece daha kötü hissettirdi. Kalp atışını duyabiliyorum ama resmini göremiyorum.

"Al." Bana parfümümü uzattı. "Buna ihtiyacın var. Farkında değilsin ama bence onsuz yavaş yavaş ölüyorsun. Ona geri ihtiyacın var."

"Bunu bana neden verdin?" Şişeyi kaldırdım. "Buna sarılmak beni daha iyi hissettirmeyecek."

"Şimdi neden farklı koktuğunu biliyorum. Koku alma duyum çok iyi değil çünkü suyun içinde daha fazla koku alıyorum ama şişeyi açtığımda bileşenleri ayırabildim." Şişeyi tekrar elimden alıyor ve uzandığım yastığa sıkıyor.

Creed'in özü içime işliyor. İnliyorum, kollarımı kumaşın etrafına doluyorum, sonra onu içime çekiyorum.

Acıması bir şekilde ağlıyorum, kalbim kırılırken acımı dışa vuruyorum. Ona duyduğum şehvet tehlikeli bir seviyeye yükseliyor. Tüm vücudum yanıyor. İnleyerek parfümü Caden'dan kapıyorum.

"Nedir bu?"

"İçine işedi. Tüm bölgeyi de işaretledi." Onaylamayarak burnunu kırıştırdı.

Bu

Bayıldım.

Daha fazla sıkıyorum, vücudum terleyecek kadar sıcak olana kadar kendimi ıslatıyorum. "Çık dışarı, Caden! Çık dışarı!" Ona bağıriyorum ve aynı anda

alevler ağızımı terk ediyor.

Yeni yetenek umurumda değil. Tek istediğim Creed.

Zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini kaldırarak geri çekiliyor.
"Ben gidiyorum. Kendi evinizi yakmayın."

Gidişini izlemiyorum ama gökyüzünde şimşekler çaktığı sırada ön kapının çarparak kapandığını duyuyorum. Creed gittiğinden beri her gün durmadan yağmur yağıyor. Sanırım Caden benim için üzülmüyor ve gücünü kontrol edemiyor.

Ateş tenimin üzerinde dans ediyor, küçük alevler titriyor ama acıtmıyor. İyi hissettiriyor. Çok iyi.

"Aman Tanrım. Creed! Creed! Creed, sana ihtiyacım var. Lütfen." Gömleğimi yırtıp çıkarıyorum, sonra külotumu, tüm vücudum terlemeye başlıyor. Komodinimin çekmecesine uzanıyorum ve oyuncagımı çıkarıyorum. "Tanrım. Bu yeterli değil!" Oyuncanın ne kadar küçük olduğunu gördüğümde gözyaşlarım daha da artıyor. Sıska ve kısa.

Creed'i istiyorum. İri ve kalın, o kadarını hatırlıyorum.

Oyuncayı odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve aynaya çarpıyor. O lanet şeyi kırmak için bile çok hafif.

Ağrıyı dindirmek için dört parmağımı içime sokarken inliyorum, ateş daha da parlıyor ama düğümüne duyduğum ihtiyaç daha da yoğunlaşıyor. Dişlerini boğazımda istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Onu oluşturan her şey. Tüm iç organları.

"Düşündüğümünden de kötü."

Abaddon çıplak bedenimi görmemek için başını başka yöne çevirirken, bir anda battaniyeyle örtüldüm.

Dudaklarımın arasından sıvı sıcaklığın damladığı yüksek sesli bir hırıltı evin içinde bir yerlerden geliyor.

"Creed!" Ona sesleniyorum, battaniye alevler yüzünden küle dönüyor. "Creed! Lütfen! Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var. Tanrım. Ölecekmişim gibi hissediyorum."

"Eğer karşılığında onunla çiftleşmezsen çiftleşeceksin. Çok farklı olduğu için bunu düşünmemiştim ama canavarları çok güçlü. Buraya girmesine izin verirsem hazırlıklı olmalısın. Onu buradan çıkaramayacağım."

"Umurumda değil," diye hıçkırıyorum ve parfümümü koklamak için yüzümü tekrar yastığa gömüyorum.

"O zaman seni burada bırakıyorum. İhtiyacın olursa beni çağır." Abaddon gitti ya da belki de hiç orada değildi.

Öyle telaşlı bir durumdayım ki, yeniden uyuşturulmuş gibi hissediyorum. Bir kükreme sesi daha geliyor, bu seferki daha yakın, daha tehditkâr ve bedenim tepki olarak kamburlaşıyor.

"Demi."

Puslu bakışlarım kapı aralığında ona takılıyor. Gömleğini çıkarmış. Aldığı her sert ve hızlı nefeste kasları dalgalanıyor. Göğsünde ter parlıyor.

"Seni hissettim. Bana ihtiyacın var," diyor sıkı dişlerinin arasından. Artık kendini hiç saklamıyor.

"Evet. Evet, lütfen. Creed. Başından beri sana ihtiyacım vardı."

"Biliyorum, bağın içinde hissettim." Elleri kapının pervazına vuruyor, pençeleri tahtaya saplanıyor, sonra onları aşağı çekiyor. Pazuları esniyor, belirgin kaslarını gösteriyor. "Elimden geldiğince uzak durdum ama bana olan çağrını geri çeviremezdim. Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü yok. Sen benimsin. Bir yere gitmeyeceğim. Yapmam gereken buysa seni lanet yatağa bağlayıp beni sevmeye zorlayacağım ama gitmeyeceğim. Bir daha asla." Tırnaklarını tekrar çerçeveye geçiriyor, sonra aşağı indiriyor, her zaman hatırlamamız için ahşaba sonsuz oyuklar açıyor.

Kanatları arkasına doğru açılarak tüm vücudunu gölgeleyecek şekilde kıvrıldı. "Lütfen, lütfen Creed. var bilmiyorum. Sana ihtiyacım var. çok kötü."

Hırlayarak kapının pervazını kavlıyor. "Bunu anlaman gerek. Hasatçılarla birlikte uzaktaydım. Kontrolümü geliştirmeye çalışıyordum. Ama bir adım daha atarsam, onu kaybedeceğim. Hayır dersen, durmamı söylersen, bana vurursan, tekmelersen, ısıırırsan-" burnundan iki duman tütüyor. Dudaklarından kıvılcımlar saçılıyor. Gözleri kehribar mücevherlerden erimiş lav rengine dönüşüyor. "-Bundan hoşlanacağım. Umursamayacağım. Durmayacağım. Senden çok uzun zamandır uzaktayım. Senden, kokundan, sesinden, bedeninden." Sertleşmiş sikini yeniden ayarlayarak inliyor. "Bu olacak. Geri dönüşü olmayacak. Ne senin ne de benim için umut olmayacak."

"Evet," diyorum, alevler tenimde titreştikçe daha da yükseliyor. Gözlerimden süzülen yaşlar yanağıma çarpar çarpmaz kuruyor.

Tutuşunun gücüyle duvar çatlamaya başlıyor, parçaları yere düşüyor. "Demi," diye homurdanıyor, beni ısıtan aynı ateş onun bedenini de sarıyor, kapının önünde çırılçıplak durana kadar pantolonunu yakıp kül ediyor.

Ayağa kalkıyorum, bir elimi karnımın üzerinden kaydırarak bacaklarımın arasına yerleşiyorum, horozunu ilk kez gördüğümde parmaklarımı kayganlığımla kaplıyorum. "Oh," diye inliyorum heyecanla, dokunaçların kendilerini çözmesini izliyorum. Horozu boyunca emiciler hareket etmeye başlıyor ve onlardan berrak sıvı damlamaya başlıyor.

Birden fazla canavar olduğunu söylediğini biliyorum ama kraken dediğinde ne demek istediğinden emin olamadım.

Artık biliyorum.

Bir elini sikinin etrafına sararak yavaşça okşuyor ve eli, içinden bol miktarda sızan meniden dolayı parlıyor.

Ona tekrar soramadan, ona tekrar yalvarmadan önce, bir bulanıklık içinde, tüm ihtişamıyla önümde duruyor. Kanatları etrafımı sarıyor, bizi karanlığın içinde kozalıyor ve turuncu dallar solana kadar alevlerimiz bir oluyor. Tenini tenimde hissetmek bile beni rahatlatıyor.

Kanatlarından birine yaslanana kadar başımı arkaya eğerek inliyorum.

Beklenmedik bir şekilde dişlerini boynuma geçiriyor, beslenirken göğsünden vahşi gümbürtüler çıkıyor. Bir eli yukarı kalkıyor, başımın yan tarafına baskı uygulayarak bükülü kalmasını sağlıyor. Boynuma hırlıyor, zorla besliyor ve alıyor, bu konuda ustalaşmış durumda.

Sıcak kan boynumdan aşağı damlıyor ve bacaklarımın arasına daha kavurucu bir sıcaklık yayılıyor. Aldığı her yudumda inliyorum, orgazmım kreşendoya ulaşıyor ve dilinin bir sonraki yalamasıyla boşalıyorum.

"Creed! Evet, durma. Daha fazla. Oh Tanrım." Amımı bacağının üzerinde sallıyorum, sürtünmeye ihtiyacım var, ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Neden bana daha fazlasını vermiyor?

Sonra inliyor ve boşalmasının sıcak sıçramaları karnıma çarpıyor. Ağzını boğazımdan ayırıyor ve hınzır, hayvani gözleriyle bana bakıyor. Ağzı ve çenesi kırmızıyla kaplıydı. Dişleri uzun, sivri ve kıpkırmızı. Dişlerinin arasındaki kanı emmek için dilini kaydırıyor.

Eli yılan gibi uzanıyor ve ben nefes nefese kalana kadar boğazımı sarıyor. Creed'in kanatları havalanıp arkasına doğru kıvrılırken bir esinti yaratıyor. Tek kelime etmeden beni boğazımdan kontrol ediyor ve sikiyle göz hizasına gelene kadar aşağı itiyor.

Dokunaçlar yanağımı okşuyor ve ben daha ağzımı açamadan Creed sert bir darbeye sikini dudaklarımın arasına sokuyor. Ucu boğazımın çarpıyor.

Ve orada kalıyor.

"Uykunda sana bunu yaptığımda çok hoşuna gitmişti."

Nefes alacak kadar nefes alamıyorum, ama kocaman sikinde boğulurken sulu bakışlarım onunkine doğru yükseliyor. Emiciler ağzımın her tarafına sürtünüyor, menisi dalgalar halinde boğazımdan aşağı kayıyor. Öksürüyorum, tükürüğüm çenemden aşağı damlıyor.

"Ağzın çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, dudaklarımın arasında sadece başı kalana kadar geri kayıyor. "Ama ne var biliyor musun?" Tekrar içeri sokup çıkarıyor, emiciler dilimin üstünü gıdıklıyor. Beni saçlarımın arkasından tutarak dudak büküyor. "Uykunda daha çok sevdim." İçimden tamamen çekiliyor, beni belimden kavırıyor ve sırtüstü yatırıyor.

"Evet," diye inliyorum, diziyle bacaklarımı ayırırken elleri doğrudan karnıma gidiyor.

Sert, küfürlü bir vuruşla siki içimi dolduruyor.

"Creed! Oh Tanrım, oh Tanrım," diye bağıyorum, ne kadar büyük olduğunun acısı, zevkle karışık olarak beni eşiğe kadar geriyor. Uykumda olanlardan parçalar aklıma geliyor. Ne kadar iyi hissettirdiğini ve rüya bittiğinde nasıl nefret ettiğimi hatırlıyorum, daha fazlasını istiyordum.

"Tanrı değil, Demi." Eğiliyor, çatalı dili kulağımın kabuğunda geziniyor. "Senin şeytanın."

Yatak başlığı duvara çarpıyor ve komşularımın duymaması ellerimi kaldırıp kenarından tutarak susturmaya çalışıyorum. Creed homurdanıyor ve bileklerimi başımın üstünde tutuyor.

"Bırak duysunlar. Seni nasıl sahiplendiğimi herkesin duymasını istiyorum. Seni nasıl becerdiğimi. Sana nasıl çılglık attıracağımı. Seni nasıl yalvartacağımı." Sesini alçaltıyor, boynumdaki taze ısırığı yalıyor. "Seni öyle sert, öyle hoyrat becereceğim ki, durmam için yalvaracaksın." Dokunaçlarından biri klitorisimi emerken diğeri kıcıma giriyor.

Uyluklarım uyarılmaktan titremeye başladı. Dokunaçlarıyla beni aynı anda hem içeri hem de dışarı doğru sikmesi. Aşağı bakıyorum, onu içimde görmek istiyorum. Aleti kırmızı emicilerle mor renkte ve lanet olsun, bunlar bir kızın hayal edebileceği her şey.

"Geleceğim. Geleceğim, Creed. Sakın durma. Lütfen, durma. Çok iyi hissediyorsun. Senin için yanıp tutuşuyorum." Başımı kaldırıp dudaklarını öpmek için çalışıyorum.

İlk öpüşmemiz.

Başımın arkasını kavrayıp ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyor. Başını çeviriyor, dudağı üst ve alt arasına sığıyor ve benim için yaratıldığını kanıtlıyor. Eşsiz dili benimkinin etrafını sarıyor, serbest kalmadan önce bir an için titreşiyor.

Birlikte inliyoruz, vücutlarımız paylaştığımız ter ve sıcaklıktan birbirlerine sürtünüyor. Vücudu esniyor, kalçaları kıvrılıyor, aleti içimdeki her parçayı buluyor ve zevk veriyor ve onunla ilgili her şey, her santimi başka bir dünya. O mükemmel. O benim kitaplarımdan çıkmış bir rüya.

Gri teni terden parlıyor ve o sahip olduklarını alırken, ben de farklılıklarına hayranlıkla bakmak için zaman ayırıyorum. Parmaklarım kollarını okşuyor, koyu renkli tüyler parmak uçlarını gıdıklıyor. Mor ve siyah pullar düşündüğümünden daha yumuşak, güneş ışığı pencerelerden süzülüp onun üzerinde parlarken neredeyse holografik.

Sahne ışıkları altındayken bir şeytan olmaktan çok uzak, ama eğer burası cehennemse, asla ayrılmak istemiyorum.

Parmaklarım keskin çenesinde geziniyor. İnsanken de yakışıklı olduğunu söyleyebilirim, o yanı hâlâ duruyor ama ilkel canavarlar onu gaddar görünecek şekilde şekillendirmiş, çenesi geniş ve keskin, ona yeterince uzun süre bakan birinin nefesini tutmasına neden olacak kadar keskin.

"Ne yapıyorsun?" Parmaklarımin yanaklarında ilerleyişini izleyen gözleri şaşkın bir halde itişlerini beceriksizce sürdürüyor. Neredeyse paniklemiş gibi görünüyor.

"Sana hayranım," diye cevap veriyorum, kulaklarına geçmeden önce yüksek kemiklerini okşuyorum. Kulakları sivri ama uçları kürkle kaplı.

Ben onu okşarken gözleri kapanıyor. Tüm vücudu titriyor ve mırıldanıyor, tüm hareketlerini durdurarak hareketsiz kalıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Yavaşça başını sallıyor, derin bir nefes alırken göğsü genişliyor. "Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum. Bir rüya gibi hissettiriyor. Güzel bir rüya. Hiç göremeyeceğimi sandığım bir rüya." Tekrar karnımı avuçluyor ve gözlerini açıyor. "Hepsi benim." Odaya duyurduğu hırıltıyı göğsümde hissedebiliyorum. Gözleri daha önce hiç görmediğim nazik ve yumuşak bir ifadeden sıcak kömürlere dönüşüyor. "Sikeyim. Benim."

Beni ellerime ve dizlerime doğru çevirip, beni -ya da canavarı- ellerinden tutarak dışarı çıkmasını sağlayacak pozisyona getirdiğinde inliyorum. Dokunaçları hala bağlı ve biri klitorisimi çekiştirirken diğeri kıcımın derinliklerine kaymayı başarıyor.

Daha önce hiç çıkarmadığım sesler çıkararak inliyor ve miyavlıyorum. Sesim çok çıkmasın diye yüzümü yatağa bastırıyorum. Pençeleri her bir kış yanağımı ısıyor, acı verene kadar kavıyor ve sonra içeri itiyor.

"Seni ilk kez becerdiğim zamanı hatırlıyorum. Sadece benim olman gerektiğini hissettiğim için çok mutluydum. Şimdi, beni mümkün olduğunca derine inmekten alıkoyan hiçbir şey yok. Bunu ben yaptım. Sahiplendim. Sahiplendim." Parmakları saçlarımı yumruklayarak başımı çevirmeye zorluyor. "Neyi sahiplendiğimi duysam iyi olacak. Çığlık atmanı istiyorum." İçime kıvrılırken omurgamı yalıyor.

Başka bir orgazm oluşuyor ve klitorisime bağlı emiciler hareket etmeye başlıyor, klitorisimi yuvarlayan bir dalgalanma hareketi.

"Daha sert. Daha sert. Creed. Bana daha fazlasını ver. İhtiyacım var-İhtiyacım var-" Boşalırken kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, patlamalar patlıyor, görüşüm kararıyor ve onun horozunu kayganla ıslatıyorum.

Ben de tam onun istediği gibi çığlık atıyorum. "Creed! Aman Tanrım," diye inliyorum, yatağı tırmalıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum çünkü her şey çok fazla.

"Nereye gittiğini sanıyorsun bilmiyorum." Kalçalarımı kavıyor ve beni geriye doğru çekerek sikinin üzerine oturtuyor. Tutuşuyla o kadar çok baskı uyguluyor ki kemiklerim ağrımaya başlıyor.

Ben acı içinde mırıldanıyorum, o da zevkle homurdanıyor, içime girerken çıkardığımız ıslak sesler bir spazm daha yaratıyor. "İşimiz bittiğinde her yerinde izlerim olacak," diyor ve saçlarımdan sert bir şekilde çekerek beni dizlerimin üzerine kaldırıyor, böylece sırtım göğsüne bastırılıyor.

"Dolunayda benden kaçacaksın ve ben de seni avlayacağım." Beni acımasızca sikerken dudaklarını boğazımda gezdiriyor, göğüslerimden birini avuçluyor. "Ağlasan da umurumda değil, sikimi alacaksın, değil mi?"

"Evet, evet, evet." Ona doğru bastırıyorum, okşamasına okşamayla karşılık veriyorum. "Ne zaman istersen bana sahip olabilirsin."

"Uykunda mı?"

Kolumu kaldırıp boynuna dolayarak kendimi bir şekilde ona yaklaştırıyorum. "Beni de uyuşturabilirsin. Beni her şey için kullanabilirsin. Her şey için. Ne istersen onu istiyorum."

Tekrar hırlıyor, kolu başımın arkasında kayboluyor ve ısırıldığını duyuyorum ama ısırıldığı benim derim değil. Kanı omzuma damlıyor.

"İç." ağzıma bastırmaya çalışıyor ama siki büyümeye başlayınca geri dönüyorum.

"Bu da ne? Aman Tanrım, acıyor Creed. Çok iyi hissettiriyor."

"Bu benim düğümüm. Zaten çiftleşmiş olmana rağmen kurt adamım seni . Elimde değil. Onu içine kilitleyeceğim, seni benimle dolduracağım ve bu çiftleşmeyi tamamlayacağım."

"Öyleyiz. Senin kanına ihtiyacım yok." Düğüm içimde kilitlenmekle tehdit ettiğinde irkiliyorum. Henüz yeterince büyük değil ama gerildiğini hissediyorum.

Creed'in hırıltısı acımasız ve içime bir parça korku salıyor. "Ben de vampir olduğum için kanımı içmen gerektiğini öğrendim. İç şunu, Demi."

Sabrının tükendiğini görmek hoşuma gidiyor.

"Hayır." Başımı sağa sola oynatarak onunla mücadele ediyorum.

Kan her tarafıma, göğsüme, göğüslerime ve yatağıma damlamaya başladı.

Beni sırtüstü çeviriyor, bacağıma omzuna kaldırıyor ve tekrar bana çarpıyor.

"Evet dedim." Bileğini ağzıma sokuyor, kanının dumanlı tadı tat alma tomurcuklarımda çiçek açıyor. Düşündüğümünden daha iyi.

Aslında tadı çok lezzetli.

İnliyorum, ağzıma daha sert bastırmak için kolunu tutuyorum. Bağırıyor, düğümü içimde kilitleniyor, deliğimi çekiştiriyor.

Creed geliyor, sıcaklığı içimi dolduruyor, içimi yeniden ele geçiriyor.

"Evet, işte bu, Demi. Beni vücuduna al. Kabul et beni." Eğiliyor, daha fazla boşalma içime dolduğunda inliyor ve sonra dişleri derimi kesiyor, ben ondan içerken aynı anda benden besleniyor.

Boynumu her çekişinde, bileğini her emişinde boşalmaya daha da yaklaşıyorum.

Ve sonra onun anıları benimkilerle birleşiyor. Benim hakkımda hissettikleri

daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük oluyor. Ona ne kadar iyi

hissettirdiğimi bilerek aldığı zevk, içimde bir orgazm daha yaratıyor.

Damarımdan kan çekerken meme ucumu cımbızlıyor, hırıltılar ve alaylar odayı dolduruyor. Ama benimkiyle çarpışan bir anı var. Birlikte iyileşiyorlar, bir olmak.

Ortak bir anı.

Oyun parkının yanındaki hanımeli tarlasında oynuyorum ve tanımadığım dağınık saçlı bir çocuk tek başına oturuyor.

"Bizimle ebelemece oynamak ister misin?" Ona soruyorum, diğ er beş  ocuk sahaya koşmak için bekliyor.

Gözleri büyük ve kahverengi, sıcak ve nazik. Sonra gülümsüyor. "Evet! Bu harika olur."

Kıkırdayarak omzuna vuruyorum. "Tag! Sen osun." Koşarak , tarlada koşarken arkadaşlarım da benimle birlikte kıkırd yor.

Çok tatlı.

 nce o beni yakaladı ama birbirimize takıldık. Bir hanımeli kopardığında ikimiz de nefes almaya çalışıyorduk. Bana uzattı.

"Bunun nektarını nasıl i e e ini biliyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Nerede olduğumuzu soran diğ er çocukların ba ır şlarını duymazdan gelerek o da bir tane koparıyor.

"Sapını çekerek kurtar. Sonra dibini em. Çok tatlıdır."  i e in dibini ağzına sokar.

Dedi ini yapıyorum, dilimin üzerinde tatlılık patladığında  i e in dibini a zıma çekiyorum. Sırıtıyorum. "Bu çok güzel! Tadı bal gibi."

 i e i kulağıma sıkıştırıyor, sonra omzuma dokunuyor. "Sen osun."

Bile inden içmeyi bıraktı ım anda dişlerini çıkarıyor. Bana bakabilmek için kollarını düzeltiyor, d   m  tekrar girişimi çekiştiriyor.

Gözyaşları yanaklarında parlıyor ve gözleri yüzümde gezinirken kırmızı renkli dişlerini göstererek gülümsüyor. "Sensin. Sen her zaman benim mutlulu um oldun. Asla unutmayaca ım, hep hatırlayaca ım tek şey hep sen oldun. Ge mişimden hiçbir şey hatırlayamıyordum ama o tarlayı hatırlıyordum. Mutluluğun tatlı kokusunu hatırladım." Nefes alıyor, bir gözyaşı daha serbest kalıyor. "Sen her zaman benim olmalıydın."

Duygularım beni ele ge irdi inde parmaklarımı saçlarında, yanaklarında gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. Bu anıyı onunla paylaşmak şimdiye kadar yaşadığım en iyi duygusal patlamaydı. Aramızdaki doğal ba ın ötesine geçti. Onu şekillendirdi ve ortalama bir aşkın ötesine geçen bir şey yarattı.

Kaderimizde

varmış.

M h rlenmi

ř.

Takip im olmadan yaşayamam.

Dostum.

"Son birkaç ayda hayatımı cehenneme çeviren onca karanlığın içinde tutunduğum tek iyi şey, seninle sahada yaşadığım o anın kırıntısı oldu." Alnımdan öpüyor, daha rahat edebilmem için bizi başka bir pozisyona getiriyor. O sırt üstü yatıyor, ben de göğsüne uzanıyorum, zaten hamile olmama rağmen siki hala içimde kilitli.

Şikayet etmeyeceğim.

Gülümseyerek yanağımı göğsüne değdiriyorum. Kanatları beni şaşırtıyor, hızla genişliyor ve irkiliyorum, bu da sadece sikini daha sert çekmemeye neden oluyor.

Düğümü içimde yıldızları görmemi sağlayan bir noktaya değiyor ve vücudum kasılırken shaftını sıkarak tekrar boşalıyorum.

Creed pençeleriyle sırtımı okşayarak, "Kahretsin, seni orgazm ettiğim zamanlara bayılıyorum," diye inliyor. Kanatları tekrar etrafımızı sarıyor. Bu güvenli. Onun bedeninin sığınağında saklanmayı seviyorum.

İçime başka bir sıcaklık fişkirirken boynundaki tendonlar çıkıntı yapıyor.

"Bu daha ne kadar ?" Yorgun ama tatmin olmuş bir ifadeyle İç çekiyorum. Bitmesini istiyorum ama asla bitmesini istemiyorum.

"Bilmiyorum ama kıpırdamadan duralım." Kalçalarımı nazikçe kavırıyor, pençeleri tenimi hafifçe ısırtıyor ve bizi yan yatana kadar manevra yaptırıyor. "Yorgun olduğunu hissedebiliyorum, Demi."

Karnımı avuçlarken bir kolunu yastığımın altına sokuyor. "Öyle olmalısın. Çocuğumu büyütüyorsun." Omzumu öpüyor, daha önceki davranışlarına hiç benzemeyen tatlı bir jest.

Onun iki yönünü de seviyorum.

"İkinizi de hayatım pahasına koruyacağım."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve endişelenmemeye çalışarak iç çekiyorum. "Ultrasonda bebeği göremiyorum Creed. Her şeyin yolunda olup olmadığını bilmiyorum. Zaten gösteriyorum."

"Daha çabuk doğuracaksın. Bir insan kadar uzun süre hamile kalmayacaksınız. Abaddon bebeği görememenizin nedeninin onun bir yumurtanın içinde olması olduğunu düşünüyor."

"Yumurta mı?" Dehşete düşmüş gibi görünmemeye çalışıyorum ama ben sadece insanım. "Ejderhalar yumurtlar. Demek bu yüzden."

Sesinin utanmış gibi çıkmasından nefret ediyorum.

"Daha fazlasını bilmediğim için üzgünüm. Ben buna dönüştürüldüm. Çok fazla cevabım yok."

"Hey." Güven vermek için elini sıktım. "Cevapları birlikte bulacağız. İlerledikçe öğreneceğiz. Hepimiz güvendeyiz. Hepimiz seviliyoruz. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, düğümünü daha da itiyor. "Beni seviyor musun?"

Yakında, çok yakında, ama umurumda değil. Bu adamın benim için ne kadar önemli olduğunu ruhumda hissediyorum. "Öyle," diye cevap veriyorum. "Sen gittiğinde, ruhumun bir parçasının kaybolduğunu hissettim."

"Ben de öyle hissediyordum. Sana geri dönmemi engellemek için beni gümüşle zincirlemek zorunda kaldılar."

Başımı göğsüne yaslıyorum, o itişlerine devam ederken ağzımı ayırıyorum.

"Beni sevdiğini bilmek tüm hayvanlarımı yeniden uyandırıyor."

Kıkırdıyorum, öpmek için başımı çeviriyorum ve lanet olsun, bana her şeyini veriyor.

Sanki hayatı buna bağılıymış gibi yavaş ve derin öpüyor beni. "Seni tüm içtenliğimle seviyorum."

Onun için, bir insanın başka bir insan için hissedebileceğinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Ben şanslıyım.

"Yine de beni takip edeceksin, değil mi?"

Biraz daha sert giriyor ve inlememe neden oluyor. "Hiçbir şey gözlerimi her zaman senden ayırmama engel olamaz. Hiçbir şey."

Verdiği hazzın içinde kayboluyorum, normal kabul edilene asla uymamasını umuyorum çünkü vahşi tarafları ihtiyacım olan her şey.

CHAPTER NINETEEN CREED

"Heart Ripper küçük kasabamızda sessizliğe gömüldü. Son cesedin bulunmasının üzerinden bir ay geçti. Polisin elinde ne bir cevap ne de bir şüpheli var. Görünüşe göre hepimiz kalplerimizi biraz dinlendirebiliriz."

Kendime ayrılmış kabinde oturup tepesine kazıdığım kalbin izini sürerken televizyondaki haber muhabirine kulak misafiri olduğumda homurdanıyorum.

Kimse eşime bulaşmadığı sürece, kimse ölmek zorunda kalmayacak. Bu basit ve mantıklı. İnsanlar konuşmadan ya da bir şey yapmadan önce düşünselerdi, belki onları öldürmek zorunda kalmazdım.

"Senin sipariş alıyor olman gerekiyordu," Caden kabinde durup kupamı dolduruyor. "Hatırladın mı? Artık burada çalışıyorsun."

Caden beni büyüttü.

Daha çok bir siğil gibi. Kıçımda. Demi'nin en iyi arkadaşı olduğu için ona tahammül ediyorum.

Ayrıca, benim doğamı anlıyor gibi görünüyor, ama bana ihtiyatlı bir gözle bakıyor.

İnsanların çoğundan gizli kalmak için elimden geleni yapıyorum. Demi'nin benimle, bir canavarla, görmeye alışık olduklarından çok farklı biriyle çiftleştiği için bu kasabanın insanlarından acı çekmesini istemem.

Demi bana yüzlerce kez insanların beni görmesini istediğini, benimle birlikte olmaktan gurur duyduğunu söyledi ama ben henüz görünüşümle gurur duymuyorum.

"Hatırlıyorum." Bardağı elime alıp dudaklarıma götürüyorum, sonra Demi'nin mutfak kapısından çıktığı anı hissediyorum. Karnı ondan daha büyük, bu da göğsümü gururla kabartmama neden oluyor.

Ben yaptım.

O benim bebeğim. *Benim* çocuğumu taşıyor. "Tanrım, onu izlediğini görmek rahatsız edici."

"O zaman onu izlememi seyretme," diye homurdanıyorum, tıpkı söz verdiğim gibi ona bakarak. "Çünkü asla durmayacağım."

"Bana teşekkür etmedin, biliyorsun."

Hâlâ Demi'ye uzun uzun ve sertçe bakıyorum. "Ne için?"

"Ne için? Ne için! Yağmura büyü yapacak bir cadı bulmaya ne dersin? Hani şu benim yarattığım fırtına var ya, herkes Demi'nin zaten hamile olduğunu düşünsün de işe gelebilsin diye."

"Doğru. İşte bu." Öyle bir fırtına yarattı ki, yağmur yağdığında ve insanlar dışarı çıktığında, bir damla yağmur Demi'nin aylardır hamile olduğuna inanmalarını sağladı.

"Doğru. O," diye alay ediyor benimle.

"Teşekkürler." Bu umurumda değildi. Kendi bencil çıkarlarım için onu kilit altında tutmak istiyordum ama çalışmak Demi'yi mutlu ediyordu ve benim için önemli olan tek şey buydu.

İç çekiyor. "Hiç yoktan iyidir. Bunu alacağım." Bana bir defter ve kalem uzattı. "Çalışmaya başla."

"Gerçekten çalışmamı istiyor musun? Müşterilerini korkutup kaçıracağım." "Demi çalışmanı istiyor."

Kalemi ve defteri elinden kapıp hızla ayağa kalkıyorum. "Demi ne isterse, onu alır."

Sadece eve, birlikte inşa ettiğimiz muhteşem yuvaya gitmek istesem bile. Yatak altınla çevrili. Bulabildiğim her altın şeyi ona getirdim.

Şimdi yatak yuvamız yerde, yastıklarla, battaniyelerle ve Demi kokusunu çok sevdiği için yırtık pırtık gömleklerimle dolu.

Caden omzuma vurarak, "Hırlamayı bırakmalısın," diye öğüt veriyor. "Ve şehvetini dizginle. Odayı kokutuyorsun."

"Asla."

Demi bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını çeviriyor ve gözlerini beklediği müşterilerden kaldırıyor. Sırıttıyor, o mavi gözleri kanatlarım patlamaya çalıştığında omuzlarımın seğirmesine neden oluyor, ama onları dizginlemeyi başarıyorum. O gözler bende uçma isteği uyandırıyor.

Elini karnına bastırıyor ve muhtemelen bu duruma nasıl düştüğümüzü hatırlayarak kızarıyor.

Lanet zil çalıyor, lanet anı mahvediyor. Dikkatini yeni müşteriye vermek için benden ayrılıyor.

Ve bundan hoşlanmıyorum. Onu benden çalan kişiyi öldürmek istiyorum, sadece bir saniyeliğine bile olsa.

Kapıdan kimin girdiğini gördüğümde göğsümde bir şimşek çaktı. Jake Holland.

Ondan nefret ediyorum ve daha da kötüsü, onu öldüremiyorum da. O bir polis, Demi'nin arkadaşı ve bir tehdit değil.

Yine de bu onu parçalara ayırmayı düşünemeyeceğim anlamına gelmiyor. Canavarlarım bu fikre bayılır.

"Demi, harika görünüyorsun," diyor ona ve karnını okşamadan önce yanağından öpüyor. "Her an olabilir, değil mi?"

"Yapma." Caden, eşime ve çocuğuma dokunduğu için kafasını omuzlarından koparmamı engellemek için pazumu kavırıyor.

Ağzımdan dumanlar çıkıyor ve Caden dumanları savuşturuyor.

"Bunu durdurmalısın. Kendine gel. Seni seçti. Senin çocuğunu doğuruyor. Bir şekilde seni seviyor."

Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum.

Jake masaya oturmak yerine tezgâhta oturuyor, ben de o tarafa yöneliyorum, kapüşonumu yukarıda tutuyorum ve yüzümün büyük bir kısmını gizlemek için ağzımı maskeyle kapatıyorum. Arkasında durup aptal şapkasını koparmak istiyorum ama Caden'ın ne dediğini hatırlıyorum.

Kalemi tıklayarak, Demi'nin bana öğrettiği gibi en iyi müşteri hizmetleri sesimi takındım. "Ne istiyorsun lan?"

Kıkırdıyor.

"Ah, Creed. Seni görmek de güzel. Her zamanki gibi bir zevk."

"Bu bir zevk değil. Ne istiyorsun?" Bu adamın bu kadar kibar olmasına dayanamıyorum, bu yüzden vampir yeteneğimi kullanarak onları transa geçirip bunca zamandır bu kasabada olduğumu düşünmem beni rahatsız etmedi. Demi dışında kimse bunu yaptığımı bilmiyor.

Cinayetten paçayı sıyırdım. Ve eğer ailemi koruyacaksam paçayı kurtarmaya devam edeceğim.

"Benden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum Creed."

"Sevmiyorum," diye cevap veriyorum, açıkça. "Demi'den başka kimseyi sevmiyorum. O her şeyim. Bütün günüm yok. Ne istiyorsun?" Sabırsızlıktan hırlamamaya çalışıyorum. Müşteri hizmetlerinin bana göre olduğunu sanmıyorum. Belki ofiste çalışırım, insanlardan uzakta.

İnsanlardan nefret ediyorum.

İç geçiriyor, sonunda şapkasını çıkarıyor. "Duble çizburger, patates kızartması ve çikolatalı milkshake alacağım."

Ona itiraf etmeyeceğim ama kulağa lezzetli geliyor.

"Bu kadar zor muydu?" Kalemimi tıklıyorum, sonra cebime atıyorum. "Yemeğimi sen yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Keskin nesnelere yaklaşmama izin yok." "Hala umut var."

Alay ediyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve neredeyse Demi'ye çarpıyorum. Padi bırakıyorum ve onu sabitlemek için kollarımı ona doluyorum. Kalbim o kadar sert ve hızlı atıyor ki kanın kulaklarıma hücum ettiğini duyuyorum.

"İyi misin?"

Yüzümü gizleyen maskeyle oynayarak çenemi kavırıyor. "Yüzünü göstersen daha iyi olurdu. Seni görmeyi özledim."

Elimi onunkinin üzerine bastırarak dokunuşuna doğru eğildim. Şimdiden, öfke, öldürme dürtüsü, nefret, o bana dokunduğunda kayboluyor. Neredeyse insan gibi hissediyorum.

"Burada yüzümü gösteremeyeceğimi biliyorsun."

"Neden olmasın? Düşündüğünden daha insani görünüyor ama olsun." Bu konuşma hakkında ne hissettiğimi bildiği için yumuşuyor.

Bebeğin hazır olduğunu hissederek elimi karnına koyuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok kötü değil. I-" Yere sıçrayan su başka bir şey söylemesini engelliyor. "Sırtım ağrıyordu ama bunun sadece bebeği taşımaktan kaynaklandığını sanıyordum."

İçgüdüler devreye girer. "Gitmemiz gerek. Şimdi." Benimle tartışmadan onu kollarımın arasına aldım ve suyu geldiği için yerde oluşan su birikintisine bastım. "Caden! Tek başınasın. Gitmek zorundayız."

"Beni haberdar edin! Bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin!"

"Seni polis arabasıyla hastaneye götürebilirim. Sirenlere basarım," diye teklif ediyor Jake, sanki ben zaten evet demişim gibi şapkasını takarak.

O anlamıyor. Evet diyemem. Eşimin bu bebeği doğurabilmesi için uçmalıyız, onu düğümlemeli ve germeliyim ki yumurtayı acı çekmeden kolayca geçirebilsin. Ejderhalarla ilgili hızlandırılmış kursta Abaddon'la bana öğretilen buydu.

Hastane bize yardım edemez.

"Alınma ama şu anda bizden uzak dur," diye homurdanıyorum, canavarların ses çıkarmasını engelleyemiyorum.

Olduğu yerde durur, gözleri fal taşı gibi açılır, şaşkınlığı ve şoku dalga dalga yayılır.

Ama korku

değil. İlginç.

Kapıyı itiyorum, aptal zil çalıyor ve daha fazla dayanamıyorum. "Lanet olsun, bu aptal lanet şey." Uzanıp onu yerinden kapıyorum ve yere fırlatıyorum. "Artık zil de yok!"

Demi kıkırdayarak kollarını boynuma doluyor. "Paniklediğinde çok tatlı oluyorsun."

"Paniklemedim." Lokantanın arkasında bulanıklaşıyorum, kanatlarımı açıyorum ve havaya fırlıyorum. "İhtiyacım var ve yeterince yükseldiğimde sen de olacaksın."

"Bu delilik, bir bebeğim olacak. İstemiyorum- oh- oh!" Bir kasılma geldiğinde karnını tutuyor ama şehvetin güçlü kokusu onu takip ediyor. "Ne oluyor be?"

Havada uzun, hızlı kesiklerle, artık yeri göremeyene kadar bizi daha yükseğe çıkarırken kanatlarım fazla mesai yapıyor.

Sadece biz varız.

Gökyüzünde kaybolmak, uzaya yaklaşmak ve eğer yapabilseydim, onu yıldızlara götürürdüm.

"Neden böyle oluyor?" diye bağıyor bir kasılma daha geldiğinde, sonra pantolonuma pençe atıyor. "Acı çekmemden ve sikine ihtiyaç duymamdan hoşlanmıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Canım yanacak." Karnını tutarken iç burkan bir çığlık atıyor. "Aman Tanrım! Seni öldürmeden sikini bana ver Creed, yemin ederim!" diye tehdit ediyor ve pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indiriyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Pençelerimle bacaklarının arasına uzanıyorum, bugün elbise giydiğı için şükrediyorum ve külotunu bedeninden ayırıyorum. Sırılsıklam olmuştu. Şehvetten, suyunun gelmesinden, bana ihtiyaç duymasından... Ona istediğini vermek için sabırsızlanıyorum.

"Çünkü yumurtaya başarıyla sahip olabilmek için benim düğümüne ihtiyacın var." Yükseklerle çıktıkça hava soğuyor ve onu sıcak ve güvende tutmak için, onu kendime çekerken vücudumun her yerinde alevler çıkıyor. Ateş bizi sarıyor ve onda hemen bir değişiklik hissediyorum. Bacaklarını belime doluyor. Onu, sikimi sırılsıklam deliğine yönlendirecek kadar kaldırıyorum, sonra içeri itiyorum, düşmemesi için kollarımı vücudunun etrafında sıkı tutuyorum.

Bana tamamen güveniyor. Onu havada güvende tutmak bana bağlı. Kanatları yok, kendini koruyacak yeteneğı yok, ve kendini kurtarmanın bir yolu yok.

bir şeyler ters giderse. Onun güvenini kazanmayı seviyorum. Ona bir şey olmadan önce ölürüm.

"Kahretsin Demi," diye homurdanıyorum, kalçalarını sallamaya başladığında, sikim benim için ne kadar sırlıslıkam olduğundan kolayca içine girip çıkıyor.

"Çok iyi hissediyorsun. Bu hiç olmadığı kadar iyi hissettiriyor. Tanrım, Creed. Şimdiden boşalacağım. Evet!" Kalçalarını kıvrıyor, klitorisini bana sürüyor. "Evet." Kollarını boynuma doluyor, orgazmı yaklaştıkça dudakları aralanıyor. "Oh, evet, işte, tam orada, lanet olsun, Creed."

"Beni becerirken çok güzel görünüyorsun. Benim için gel, Demi. Bırak acını dindireyim." Daha sert ve daha hızlı sallanmaya başlıyor, kanatlarım bir an önce evimize, yuvamıza ulaşmak için gökyüzünü yararak fazla mesai yapıyor.

Dokunaçlarım klitorisine kilitlenip küçük patlayıcı sinir demetini emerken, diğerini yanaklarının arasına kaydırıp büzülmüş yıldızıyla oynuyorum.

Boğazımdan aşağı bağıırken dudakları benimkine bastırıyor, duvarları sikimin etrafında kasılıyor, şaftıma masaj yapıyor ve düğümün tabanda oluşmaya başlamasına neden oluyor. Dillerimiz çarpışıyor, ama sonra ona yapışıyor, emiyor ve okşuyor.

İnliyorum, gözlerim başımın arkasına doğru kayıyor.

Ellerimi omuzlarına dolayarak, uçuşun ortasında elimden geldiğince içine giriyorum. "Sen bu yeni bedenimin her santimini almak için yaratıldın. Benim olduğunu bilen eller tarafından yontuldun. Amcığın beni hayal edilmiş." İtiyorum, olabildiğince içeri giriyorum, onu her kalın santimimi almaya

Orgazmından ve yumurtaya hazırlanan vücutundan büyük miktarda kayganlık var. Kalçaları ondan parlıyor, pantolonum tatlı nektardan sırlıslıkam.

"Gitmene izin vermeliyim," diye fısıldıyorum kulağına, ne kadar harika hissettirdiği için gözlerimi sıkarak. "Demi, çok ateşli ve sıkısın, bağımlılık yapıyorsun. Tanrım," diye hırlıyorum, tırnaklarımı sırtına geçirip elbisesini yırtıyorum.

"Beni bırakır mısın?" Başını sallıyor, alnını benimkine bastırıyor. "Bırakamazsın. Ölürüm."

"Seni yakalayacağım ama gitmene izin vermek zorundayım. Ejderham bunun için zorluyor. Gitmene izin vermek de sürecin bir parçası olmalı." Onu bırakmak istemiyorum. Ondan ayrılmak yapmam gereken en zor şeylerden biri olacak. "Yakalayacağım

Söz , o zaman seni düğümleyeceğim. Bunu , değil mi? Düğümümü arzuluyorsun."

"Evet, ama korkuyorum." Parmakları ensemdeki saçları kavırıyor. "Mesele de bu zaten, Demi." Onu sikimden kaldırıyorum, dokunaç Emiciler klitorisini bırakmayı reddederken kışını. Kuvvet onun tekrar orgazm olmasına neden olur ve ondan daha fazla gelir.

Dokunaçlarım sonunda kendini kaldırıyor. "Unutma, sen benimsin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Onu serbest bırakıyorum.

Hızla düşer, çaresizce gökyüzüne doğru alçalır. Demi karnına tutunuyor, vücudu dönerken gözlerini kapatıyor, böylece yüzü yere dönük, yere yaklaşmasını izliyor.

Kıyafetlerimin geri kalanını parçaladım ve havaya ateş püskürterek ona doğru daldım.

Kanatlarım aerodinamik olarak sırtıma doğru düzleştirilmiş, hızımı artırmak için bulutları kesiyor.

Yukarıdan bile korkusunun kokusunu alabiliyorum, ama yine de çok fazla şehvet var. Elbisesi parçalara ayrılıyor, pençelerim malzemeyi çoktan yırttığı için vücudundan ayrılıyor. Vücudu herkesin görebileceği şekilde sergileniyor, bu da kanatlarımı başımın üzerine çekmeme ve daha fazla hız üretmek için vücuduma yaklaştırmama neden oluyor.

Ondan birkaç santim uzaktayken, kanatlarım onu çevreliyor, kucağıma getiriyor ve kıcı pelvisime yerleşiyor, sikim tekrar amına kolayca kayıyor.

"Ah, kahretsin, Demi," diye homurdanıyorum, damarlarımda pompalanan vahşi, şiddetli arzu akışını kontrol altına almaya çalışmak için omzunu ısırıyorum.

Hâlâ düşüyoruz, sevişiyoruz ve onun korku çığlıkları sadece kalçalarımı ona daha sert vurmamı sağlıyor.

"İşte bu, sikimi al. Çok korkuyorsun, değil mi? Ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok ve bu çok iyi hissettiriyor." Dışarı kayıyorum, tekrar içeri girmeden önce horozumun ucu onun içinde kalan tek parçam.

Pençelerimi yanaklarına batırırken etleri altıma giriyor, ben ona vururken vücudunu destek olarak kullanmak için gücümün çoğuyla kışını kavırıyorum.

Kanatlarım aniden açılıyor, yer o kadar hızlı üzerimize geliyor ki, yere çarpmadan hemen önce yeşil çim bıçaklarının farklı tonlarını görebiliyorum. Tam zamanında, tekrar gökyüzüne yükseliyoruz, düğümüm şişiyor ve eşimin içinde kilitleniyor.

Tekrar orgazm oluyor, spazmlar şaftımı titreştiriyor ve benden akmaya başlıyor, akıntıdan sonra akıntı, rahmini sular altında bırakıyor.

"İyileştiğinde bu bedenın başı çok büyük belaya girecek," diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarıyorum. Elimi boynunun arkasına dolayarak başını geriye doğru çekiyorum ve yere inerken vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyorum. "Ve seni nasıl ve ne kadar almak istediğimle ilgileneceksin. Değil mi?"

"Evet," diye tıslıyor, kendini yukarı kaldırmaya çalışıyor, sonra beni becermek için geri iniyor, ama düğüm onu geriyor ve durmasına neden oluyor.

"Ne oluyor lan? Ona ne yapıyorsun?" Mr. Pete çitin diğer tarafından yakınıyor.

"Hiçbir şey görmüyorsunuz Bay Pete," diyorum ona sert bir bakış atarak, ama biliyorum ki içeri adımımı attığım anda, onu transa soktuğum andan itibaren benimle ilgili her şeyi unutacak.

"Lütfen, beni yuvamıza götürün. Yakında ıkınmam gerek. Lütfen Creed. Lütfen," diye yalvarıyor, vücudu terden ateş gibi oluyor.

Şakağını öpüyorum, teninde boncuklanan terin tadına bakıyorum, yorgunluk beklentiyle karışıyor, arzu, endişe ve mutluluk içimde patlıyor. Duygularının her birinin tadı farklı.

Ama beni endişelendiren bu.

"*Sorun nedir, Hanımeli? Neden endişelisin?*" diye soruyorum zihnine, aramızdaki bağ sayesinde telepatik olarak iletişim kurabiliyorum.

Keskin bir acı daha sonra bağlantımızı kesiyor, neredeyse tökezlememe neden oluyor, ama sıkı tutunuyorum.

"*Korkuyorum.*"

Aşağıya bakıyorum, gözlerini kapatırken yanaklarından süzülen yaşları fark ediyorum.

"*Korkacak bir şey yok. Sana ya da çocuğumuza bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Benimle güvendesin.*"

"*Bir şeylerin yanlış gitmesinden korkuyorum. Seni seviyorum ama sen de bilmiyorsun ve bir şey olursa bunun senin suçun olacağını bir an bile düşünme. Ne olacağını bilmiyoruz. Kalp kırıklığından korkuyorum. Onu ya da onu kaybetmekten korkuyorum.*"

Çocuğumuzda bir sorun olduğu düşüncesi boğazımda bir yumru oluşturdu. Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti. Benim hatam olmayacağını biliyorum ama bir baba olarak öyle olacakmış gibi hissediyorum.

"*Her şey yoluna girecek, Demi. Söz veriyorum.*" "*Bunu bilemezsin.*"

"Biliyorum. Çünkü ben kâbuslar yaşadım ve senin için karanlığı yarattım, bu bizim mutlu sonumuz. Bu bizim mutluluk alanımız."

Onu yuvanın ortasına yatırıyorum, yatak tamamen yana doğru itiliyor. Yanlarımıza yerleşirken düğümümü tekrar çekiştirdiğinde inlemekten kendimi alamıyorum.

"Yuvada kendimi daha iyi hissediyorum," diye fısıldıyor, sonunda rahatlamış. "Çok daha iyi." Elimi karnına koyuyor ve kasılmanın başladığını hissediyorum. Yumurta yerine oturuyor ama benim düğümüm henüz çözülmedi. Hâlâ onu geriyorum, onu benimle dolduruyorum, böylece ıkındığında kaygan olacak ve yumurta daha kolay geçecek.

"Güzel." Omzunu öpüyorum, yanağımı sırtına bastırıyorum ve battaniyelerimizin içine yerleşiyorum.

Düğümüm nihayet sönüyor ve ben dışarı kayarken, başka bir kasılma vurduğunda bağılıyor. Bacaklarının arasında hareket ediyorum, sakın kalmaya çalışıyorum ama tüm yaratıklarım gergin.

Her şey yolunda olmalı.

Bacaklarını ayırdım, ellerimi dizlerinin üzerine koydum ve amının en mükemmel görüntüsünü elde ettim. Genişlemişti. Yumurtanın tepesini şimdiden görebiliyorum. Altındaki battaniyeler orgazmlarımızdan dolayı çoktan dağılmıştı.

"Yapabilirsin, Demi. Sen olağanüstüsün. Güçlüsün. Güzelsin. Sana sahip olduğum için yaşayan en şanslı canavarım. Beni affettin, beni kabul ettin, bir şekilde beni sevmeyi başardın ve bu yeni hayatı sensiz asla yaşayamayacağımı biliyorum. İt, Demi. Benim için it."

Avazı çıktığı kadar bağılıyor, tırnaklarını kollarıma öyle sert geçiriyor ki kan akıyor.

"Yapamam. Bunu yapamam," diye hıçkırıyor Demi, koluma yapışarak. "Yapamıyorum. Çok acıyor."

Eğilip battaniyelerden biriyle alnındaki teri sildim. "Biliyorum. Biliyorum, ama çok yakınsın. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Tekrar ağlıyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve eğer onu haberi olmadan hamile kalmaya zorlamasaydım bunların hiçbirinin olmayacağını düşünüyorum.

Onun doğumunu izlerken, dünyadaki yerimi sağlamlaştırırken, hiç pişmanlık duymuyorum.

Yumurta nihayet çıkıyor ve Demi rahatlamış bir şekilde inliyor, nefes nefese kalırken bitkin bir şekilde sırt üstü uzanıyor.

"Aman Tanrım." Yumurtaya uzanıp dikkatlice kollarına yerleştirirken sesim titriyor. "Başardın, Demi. Başardın. Yapabileceğini biliyordum." Yanına oturup çocuğumuzu kucağına alırken gözlerim doluyor.

"Kabuğu gri ve mor pullu. Tıpkı senin gibi. Tıpkı senin gibi," diyor heyecanla ve gülmek için enerji buluyor. "Ne zaman yumurtadan çıkacaklar? Biliyor musun?"

"Abaddon üç ay daha dedi."

Burnunu çekiyor, yumurtanın üstünü öpüyor. "Sabırsızlanıyorum."

Pençelerimi saçlarında gezdiriyorum, yeni aileme olabildiğince yakın olabilmek için bedenimi onunkiyle birleştiriyorum.

Hak bir aile ama her zaman değer vereceğim ve koruyacağım bir aile.

Gerekirse onlar için tüm kasabaları öldürür ve katlederim.

"Haklıydın, biliyorsun," diye fısıldıyor Demi.

Dikkatimi yumurtadan ayırmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri ama gözleriyle buluşmak için bunu yapıyorum. "Ne hakkında?" diye soruyorum.

"Sen benim başıma gelebilecek tek kişisin, bizim başımıza gelebilecek tek kişisin. Bana var olduğunu bilmediğim güzel bir dünyanın kapılarını açtın. Alışılmadık birisin ama alışılmadık bir şekilde benimsin."

Sırıttıyorum, dudaklarını dudaklarımla eziyorum.

Tek mutlu anım hanımeli tarlalarının geleceği oldu.

EPILOGUE

CREED

İki ay sonra

Keith'in sokağın karşısındaki evini sırf Demi'yi takip etmek için satın aldım. Burayı seviyor ve artık iyi bir yerde olduğumuza göre, onun doyamadığı doğal dürtülerime geri dönebilirim.

Keith'i öldürdüğüm yerde hala kan var ve onu orada bir hatıra olarak bırakacağım. Bu ailem için her şeyi yapacağımı gösteriyor. Her şeyi yaparım. Şu anda Demi'nin lokantadaki vardiyasından sonra eve gelmesini bekliyorum ve bahçeye ne yaptığımı görmesini istiyorum.

Ona bundan bahsetmedim, bu yüzden yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Seksen inçlik düz ekran televizyonumdaki ekran, lokantada ve evde olup biten her şeyi görmemi sağlıyor. Demi'ye günün yirmi dört saati ulaşabiliyorum. Nerede olduğu ya da kiminle olduğu önemli değil.

O benim.

Araba garaj yoluna girdi. Arabadan inip yeni bahçesine bakarken gözlerimi ekrandan ayırmıyorum.

Hanımeli çalıları her yerde, posta kutusu bile örtülü ve sadece kapağı görülebiliyor.

Tezgâhtan kullan at telefonumu aldım ve bilinmeyen bir numaradan ona mesaj attım.

Bilinmeyen numara: "Yeni bahçeni beğendin mi? Senin için yaptım. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim."

Gönder tuşuna basıyorum, o telefonunu kontrol etmeden önce bir an bekliyorum.

Demi: "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

Oynadığımız oyunları seviyorum.

Bilinmeyen numara: "Sen."

Etrafına bakınıyor, sanki kendisine kimin mesaj attığını bilmiyormuş gibi davranıyor.

Ekran tekrar titriyor ve yumurtamızın güvende olduğu yatak odasını gösteriyor. Onu görebildiğimde her zaman daha rahat nefes alıyorum. Her gece ateşimle onu sıcak tutuyorum. Takip ettiğim başka bir içgüdü.

Saate bakıyorum, başımı omuzlarımin üzerinde döndürüyorum ve sonra boynumu kırıyorum. Ay neredeyse dolunay.

Ve avlanmaya hazırım.

Evinin arkasında bize biraz mahremiyet sağlayacak bir orman var. Lokantanın yanındaki ormanı planlamaya çalıştık ama yumurtayı bırakacak kadar rahat değildik.

Biz de anlaştık.

Demi: "Arkadaşım yakında evde olacak. Bana mesaj atmayı bırakmalısın. Benden uzak dur."

Telefonunu çantasına sokuyor ve evin içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden son bir kez bakıyor.

"Asla uzak durmayacağım," diye homurdanıyorum. "Bundan emin olabilirsiniz."

Eve girdiğinde yaptığı ilk şey yumurtamızı kontrol etmek oluyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Battaniyeleri yumurtanın etrafına sarıyor, sonra işten eve her geldiğinde yaptığı gibi üstünü öpüyor.

Yumurtanın çatlamasını beklerken benim evde kalıp onu izlememe karar verildi. İnsanlarla aram iyi değildir, bu yüzden karar vermek kolay oldu. Çocuğumuzu koruyacaktım. Neyse ki henüz kimseyi öldürmek zorunda kalmadım.

Demi soyunmaya başlayınca sikim kotuma yapıştı. Sandalyemden kalkıp ekrana yaklaşarak eşimi izliyorum. Dilim dışarı fırlıyor, kurt adamım ona gitmek için içimi tırmalıyor.

Daha yakın olmalıyım.

Monitörlere son bir kez bakıp kapıdan çıkıyorum ve caddenin karşısına koşuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Arka bahçeye açılan kapıdan gizlice girmeye ara veriyorum. Sürgülü cam kapıdan girmeyeceğim ama bu sabah erken saatlerde özel durumumuz için kırıdığım misafir odası penceresinden gireceğim.

"Bay Pete. Her şeyi mahvediyorsun. Evimde ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez. Şimdi kapa çeneni, gidip arkadaşımı becermem lazım."

"Kaba üslubunuz hiç hoş değil. Demi onun hakkında böyle konuşmandan hoşlanmazdı."

Sırıtarak kapıyı açıyorum. "Onun hakkında konuşmama bayılıyor Bay Pete, özellikle de onu becerirken, onu aşağılayıp herkes için mahvederken." Yakınına eğilip, onu transıma çekmek için tekrar göz göze geliyoruz. "Beni her gördüğünde ne yaptığımı sormayı bırakacaksın, yoksa seni öldürür ve yeni bahçemin altına gömerim. Demi için sana tahammül ediyorum."

"Tamam," diye başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi kendi işine bak." Sonunda Bay Pete'i geçip kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı evin yan tarafına yasladım.

Gömleğim tuğlaya takılıyor. Köşeye geldiğimde, ay beni vahşi bir güçle dolduruyor. Sanki elektrik tenimin üzerinde dans ediyor. Sikim canlanıyor, ağırlaşıyor ve fermuara doğru bastırıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, hırlıyorum ve ay yükseldikçe daha da hayvanlaşıyorum.

Bardağın içine bakıyorum, görüşüm mutfaktaki Demi'yi netleştiriyor. Çayını içiyor, üzerinde benim tişörtlerimden birinden başka bir şey yok.

Vücudum büyümeye başladığında omurgam çatlıyor, bacaklarım kalınlaştıkça kot pantolonum yarılıyor. Dişlerim kalınlaşıyor, uzuyor ve başımı geriye eğip gecenin içinde uluyorum.

Demi evin içinden çığlık atıyor. Onu tekrar görmek için başımı eğiyorum ve beni görünce elindeki kupa yere düşüp paramparça oluyor.

Kalbi daha hızlı atıyor, adrenalin ve korkuyla güzelce gümbürdüyor. Bu planlanmış olsa da, tepkisi gerçek. Benim daha korkunç görünmemi asla beklemiyor. Pençemle camı çiziyorum, sonra yumuşak bir dokunuş yapıyorum.

Tüm çarşaf kırılıyor. Parçalar yere çarpıyor ama üzerlerinden geçerken derimi delecek kadar keskin değiller, başımı eğip dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum.

Ayaklarına dikkat ederek kırık bardağın üzerinden geçiyor. "Creed, sadece bir dakika bekle, tamam mı?"

Hırlıyorum, ateş dudaklarımı yalıyor. Beklemeyeceğim.

Ben odaya girerken cam ağırlığımla kırılıyor.

Benden uzaklaşırken kanepeye çarptı. Bir şehvet dalgası bana çarpıyor, daha tatlı bir şey, daha güçlü bir şey.

Bakışlarım bacaklarının arasına düşüyor ve nektarının kalın bir iz bırakarak damlamasını izliyorum.

Öncekinden daha yoğun kokuyor. Abaddon beni onun bir ateşlenme yaşayacağı konusunda uyardı, ama benim ne olduğumu göz önüne alarak, bunun olup olmadığını, nasıl veya ne zaman olacağını bilmiyordu.

olur.

Dudaklarımı yalayıp bir adım daha atıyorum ve ayağının altındaki cam kırılınca sıçırıyor. Ardından kan kokusu alıyorum, içimdeki vampir onu yerden yalamak için can atıyor.

Demi, kırık kapıdan dışarı fırlayıp çimlere doğru koşarak kaçır.

Yerdeki nektarını, sonra da kanını yalıyorum, geride bir damla bile bırakmak istemiyorum. Kapı aralığında durduğumda, çitin üzerinden tırmanıyordu. Gözleri benimkilere kilitleniyor, ay en tepede ve bir hırıltıyla koşuyorum.

Çitten atlayıp koşuyor ve beni geçmek için elinden geleni yapıyor.

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Havaya sıçırıyorum, pençelerim tahta çitlere takılıyor. Kanatlarım çalışmayı reddediyor, bana hiç yardımcı olmuyor çünkü bu ejderham için değil, kurdum için.

Çitin üzerinden atlayarak dört ayak üzerine düştüm. Havayı koklayarak hangi yöne doğru koştuğunu bulmaya çalışıyorum. Akıllı kız. Kokusunu farklı ağaçlara sürmüştü. Kaba kabuğun tadına bakıyorum, keşke onun amcığı olsaydı diyorum.

Ona sahip olacağım. Çok yakında.

Kokusunun en güçlüsünü yakalayarak o yöne doğru koşuyorum, devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyorum ve acelele düşen yaprakları eziyorum. Hırlıyorum, avımı dünyaya duyurmak için bir kez daha uluyorum.

Sonunda ortaya çıkıyor. Gömleği yırtılmış ve saçları dallarla dağılmıştı. Demi beni görmek için omzunun üzerinden bakıyor ve daha hızlı koşmak için kollarını pompalayarak ağlıyor.

Ama çaydan aldığı ilaç etkisini gösteriyor. Yavaşlıyor.

Demi tökezliyor, ayağını kaybediyor ve bir ağaca çarpıyor. Omzuna büyük bir güç isabet eder.

İnliyor, düşerken elleriyle kendini yakalıyor. Gömleği yukarı kalkıyor, bana kışını ve çiftleşme işaretimi gösteriyor.

Havaya fırlayıp onu yere yapıştırıyorum. Benimle biraz mücadele ediyor, vücudunu bana karşı oynatarak kurtulmaya çalışıyor ama benden kaçmaya çalıştıkça ilaç daha hızlı etki ediyor.

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Yeni parti çayı ne zaman koyduğumu ona hiç söylemedim, bu yüzden uyuşturulup uyuşturulmayacağını bilmiyordu.

Dilim boynunu yalıyor ve dişlerim kulağını okşuyor. "Benden kaçabileceğini gerçekten düşündün mü? Benden bu kadar uzun süre kaçmana izin vereceğimi mi sandın?" Aramıza uzanıyorum, pantolonumun son parçasını da düşerken parçalıyorum. Sikim kıkına çarpıyor ve onu kavrayıp girişine yönlendiriyorum, sonra sert bir hamleyle muhteşem amını geriyorum.

İlaç etkisini göstermeye başladığında elinden geldiğince inliyor. Çiftleştığımızdan beri Demi artık daha güçlü, bu yüzden ilacın ninnisiyle eskisinden daha uzun süre savaşıyor.

"Siktir, Demi. İyi bir kız gibi düğümümü , değil mi? Muhtemelen bile olmayacaksın. Uyuyor olacaksın, sikimin üzerine boşalacaksın, mutlu bir şekilde rüyada olduğunu düşüneceksin."

İnliyor, elleriyle toprağı yumrukluyor, tekrar içeri girdiğimde adımı mırıldanıyor. Kendimi kontrol edemiyorum. Onu kabaca alıyorum. Onu uzun, sert ve derin darbelerle sikiyorum. Yaprakların üzerinde kayıyoruz, mücadele vücudunu terk ederken amı benim oluyor.

Boynunu ısııyorum, sürerken omzuna yapışıyorum. Onu doldurduğum her darbede dudaklarından küçük, kesik sesler dökülüyor. Dokunaçlarım her zaman olduğu gibi kıkına kayıyor, ama diğerinin klitorisini bulmak için zemini itmesi gerekiyor.

Çok dağınık. Çok pis.

Kanını uzun yudumlar halinde içime çekiyorum. Tadı bir iksir, sadece benim için lezzetli bir şekilde tasarlanmış. Hanımelleri ve yağmur.

"Seni iple bağlamalıyım ve bileklerini birbirine bağlamalıyım, böylece bana dokunamazsın. Bu vücudu öyle bir acıyana kadar sikeceğim ki durmam için yalvaracaksın." Kulak memesini ağzıma alıp kıkırdıyorum. "Ama durmayacağım. Asla durmayacağım, Demi. Sana sahibim," diye dudak büküyorum ve onu daha sert itiyorum. "Sen benimsin. Seni sahiplendim. Başka hiç kimse sana böyle sahip olamayacak. Kimse senin vücudunda ziyafet çekemeyecek. Ve eğer denerlerse-" Gelişmiş yeteneklerimi bir anlığına kullanarak ona her zamankinden daha sert bir şekilde çarpıyorum. "Onları öldürüp kanlarında yıkanacağım ve biri seni benden almaya çalıştığında ne olacağını sana göstereceğim."

Orgazmım sikimin tabanını ısıtırken çenem düşüyor. Düğümüm şişmeye başladı. Onu sırtüstü çeviriyorum, tişörtünü vücudundan ayırıyorum, böylece göğüslerini görebiliyorum. Daha büyükler, çocuğum için sütle şişmişler ve ben memnuniyetle mırıldanıyorum.

Gözleri kukuletalı, cam gibi yarıklar rüyalarının köşelerinden beni izliyor.

Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, süt dilimin üzerinde patladığında inliyorum. Onu becerirken diğer göğsünü de sıkarak içiyorum. Süt elime damlıyor, vücudundan aşağı sızıyor ve temizlemem için bana daha fazlasını veriyor.

"Mmm," diye inliyor.

"Sen kullanılmaya bayılıyorsun ve ben de seni kullanmaya bayılıyorum, Honeysuckles." Pençelerim omuzlarına saplanıyor, deri kırılıyor ve kan damlacıkları oluşuyor. "Tanrım, sütün bile çok tatlı." İçine girerken bir elimi boğazına doluyorum, aşağıya bakıp karnının sıkımın büyüklüğünden şiştiğini görüyorum. "Seni tekrar doldurmak için sabırsızlanıyorum. Gecenin sonuna kadar hamile kalacaksın Demi. Her zaman hamile kalacaksın."

"Benim." Ben ittim. "Benim." Pençelerimle toprağı kazarak kendimi amına daha fazla sokmak için kullanıyorum. "Benim!" Düğümümü içine sokup bizi birbirimize kenetliyorum ve kükrüyorum, avlandığımı ve eşimi sahiplendiğimi anlatan ilkel bir uluma.

"Creed," diye mırıldanıyor bilinçsizce, etrafımda kenetleniyor, benim orgazmım onunkini tetikliyor ve her kasılma ve kasılmayla, boşalmam rahmine daha fazla sızıyor.

Ben bıraktıkça karnı şişiyor, o kadar çok akıyor ki, tekrar hamile kalacağına hiç şüphe yok.

O uyurken eğilip vücudundaki sütü yaladıktan sonra kollarımı ona doluyor, sınıksız sarıyor ve eve doğru yürüyorum. Yanağı omzuma yaslanıyor ve her adımda deliğini çekiştiren bir başka akıntı onu dolduruyor.

Yapraklar ayaklarımın altında çıtırdarken, kendimi tekrar boynuna atıyorum ve çok arzuladığım için kanını içiyorum.

Çitlere vardığımızda, kolayca tırmanıp diğer tarafa iniyorum, sonra kırık kapıya yöneliyorum.

Hay aksi.

Bunu daha sonra temizlemem gerekecek.

Bizi temizlemeden yuvaya götürüyorum ve yumurtamızla birlikte olabilmemiz için uzanıyorum. Yanına yerleşerek karnını tutuyorum ve bir yandan da onun derinliklerine boşalmaya devam ediyorum.

Onu ilk gördüğümde saplantı haline gelmişti.

Ve sonunda saplantı olacak.

Her zaman için.

EPILOGUE TWO

DEMI

Bir ay sonra

Bir çatırtı sesi duyduğumda uyandım.

Uykulu gözlerimi ovuşturarak, duyduklarımın bir rüya olmamasını umarak yumurtayı izliyorum. Kabuğun gri ve mor rengi çok daha derinleşti. Yumurtanın boyutu kolayca üç katına çıktı ve bebeğimizin nasıl görüneceğini merak ediyorum.

İnsan mı? Ejderha mı? Bir kraken? Bilmiyorum, ama her ne iseler, onları seviyorum.

Yan tarafta bir çatlak oluşuyor, sonra tekrar.

Heyecandan çığlık atıyorum ve Creed'i uyandırmak için göğsüne vuruyorum. "Creed! Creed! Creed! İşte oluyor. Gerçekleşiyor. Uyan artık."

Öylece uyanmıyor. Kanatlarını açıyor ve havaya uçuyor, yumurtanın yanına çömeliyor, tamamen uyanık.

Keşke ben de böyle uyanabilseydim.

"Kanatlarını içeri sok, Creed. Duvarları çiziyorsun" diye dalga geçerek hasarı gösteriyorum.

"Üzgünüm, Hanımelleri. Çok heyecanlıyım." Keskin dişlerini göstererek sırtıyor.

"Ben de." Elini tutuyorum ve yumurtanın etrafını sarıyoruz, sadece izliyor ve bekliyoruz.

Çatlaklar çok fazla olmaya başlar ve parçalar yuvanın üzerine düşmeye başlar.

"Yapabilirsin," diye ısrar ettim, yardım etmek istiyordum ama Creed bana müdahale edemeyeceğimizi söyledi. Bebeğin kabuğundan çıkması gerekiyordu. "Hadi tatlım. Sana inanıyorum." Gözlerim yaşlarla doluyor, göğsüm sabırsızlık ve mutlulukla doluyor.

Yumurtanın üst kısmı serbest kalır ama bebeğimiz havaya doğru feryat ederken kafasına yapışır. Sırada kollar var, sonra bacaklar.

Ve sonra, yumurtanın geri kalanı düşer.

"Çok güzelsin." Başındaki son yumurta kabuğunu da kaldırarak ağlıyorum. "Bir oğlan. Ona bak Creed. Bak." Yanağımı oğlumun yanağına bastırıp eşime bakıyorum.

Keskin, korkunç yüzünden iri gözyaşları dökülüyor. "Bir çocuk. Bir oğul. Bir oğlum var," diye boğuluyor, pençesini tombul yanağından aşağı kaydırarak. "Görünüşünden memnun musun?"

"O mükemmel. Başka türlü olmasını istemezdim." Babası gibi gri bir teni ve aynı mor pulları var ama pullar kaplıyor ve yüzünde duruyor. Bir kurt adam gibi kıllı, kulakları Creed ile aynı kıllarla sivri. Hatta bacaklarının arasında da aynı dokunaçlar var.

Ama benden aldığı tek şey ne?

Benim mavi gözlerime sahip.

Her yerdeki kadınların kıskanacağı uzun gri kirpikleriyle yuvarlak ve büyüktürler. Feryat ederken çok güçlü ciğerleri var.

"Onu tutmak ister misin?"

Creed başını sallayıp kollarını uzatıyor.

"İşte böyle," diye fısıldadım. "Bu senin baban."

Göz göze geldiklerinde oğlumuz ağlamayı kesiyor ve Creed onu yüzüne doğru kaldırıyor. Ateş onun dudaklarından ayrılıyor, aynı şekilde benim oğlumdan da ve alevleri birlikte dans ederek bir oluyor.

"O da neydi?"

"Bilmiyorum. Sadece bunu yapmam gerektiğini biliyordum," diye açıklıyor Creed. "Eğer onun ateşi , ona kendi ateşimi verebilirim." Ağlamaya başladığında oğlumuzu bana geri veriyor. "Sanırım acıktı."

"Ben de öyle düşünüyorum." Gömleğimi yukarı çekiyorum ve onu göğsüme yerleştiriyorum. Kolayca yapışıyor, tıpkı bir canavar gibi besleniyor.

Tıpkı babası gibi.

"Ona ne isim vereceğiz?" Ben sordum. İsimler hakkında hiç konuşmadık. Bebek doğduğunda bunu birlikte çözmek istedik. Creed

boğazını temizleyerek, "Şey," diye başladı. Utangaç biri.

"Ne oldu?" Bilmek istediğim için onu zorluyorum.

"Peki ya Storm Blackstone? Çünkü seni yağmurda ve gök gürültüsünde buldum."

Oğlumuza bakarak gülümsüyorum. "Bu mükemmel. O mükemmel. Merhaba, Storm. Merhaba," diye mırıldanıyorum ona, çok mutlu olduğum için ağlıyorum. Creed yanıma uzanıyor, parmaklarını saçlarımda gezdirirken diğer elini Storm'un sırtında tutuyor. Avuçları Storm'u sarmalıyor.

"Benim kendi mutluluk tarlam," diye fısıldıyor Creed, bizi dikkatle izleyerek. "Hanımellerim."

Yanağımı başına bastırıyorum, kalbim mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla sevgiyle doluyor.

"Seni tüm içtenliğimle seviyorum," diye fısıldıyorum Storm'a.

Kaderimin yıllar önce çocukken bağlandığını ve bunu bilmediğimi bilmek.

Hepsi bir elim sende oyunu ve tatlı çiçeklerle dolu bir tarla sayesinde.

Son.

Belki de benden hoşlanıyorsunuzdur? Güncellemeleri yayınladığım okuyucu grubuma katılın,

sanat ve saçmalık.

Facebook grubu: Ocak Ayının Raynestormers'ı

ABOUT THE AUTHOR

Ben January Rayne. İlk kara romanım Hanımelleri'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım hayal kırıklığına uğratmamıştır. Yazmayı, okumayı ve bu yolculuk boyunca öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeyi seviyorum. Bu kitabı tamamlama konusunda beni destekleyen herkese teşekkür etmek istiyorum.

Çok fazla şüphem vardı ve Creed'in hikayesini yayınlayıp yayınlamama konusunda çok düşündüm.

Ekibime, Carolina'ya, Tiff'e, kocama, alfa okuyucularıma, ark okuyucularıma, arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım. Motivasyonumu hepinize adıyorum.

Her zaman nazik olun. Daima sev. Ve Creed'in dediği gibi, "Seni tüm içtenliğimle seviyorum."

BENİ SOSYAL MEDYADA TAKİP ETMEK İÇİN BURAYI TARAYIN:

İçindekiler

- [1. Önsöz](#)
- [2. Birinci Bölüm](#)
- [3. İkinci Bölüm](#)
- [4. Üçüncü Bölüm](#)
- [5. Dördüncü Bölüm](#)
- [6. Beşinci Bölüm](#)
- [7. Altıncı Bölüm](#)
- [8. Yedinci Bölüm](#)
- [9. Sekizinci Bölüm](#)
- [10. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [11. Onuncu Bölüm](#)
- [12. On Birinci Bölüm](#)
- [13. On İkinci Bölüm](#)
- [14. On Üçüncü Bölüm](#)
- [15. Bölüm On Dört](#)
- [16. On Beşinci Bölüm](#)
- [17. On Altıncı Bölüm](#)
- [18. On Yedinci Bölüm](#)
- [19. On Sekizinci Bölüm](#)
- [20. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [21. Sonsöz](#)
- [22. Sonsöz II](#)
- [23. Yazar Bilgileri](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

